

BIBLIATANULMÁNYOK

Ellen G. White

„LEGELTESD AZ ÉN JUHAIMAT!” – PÉTER ELSŐ ÉS MÁSODIK LEVELE

Idézetek a Bibliatanulmányokhoz

2017. április, május, június

---

*Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból
a naponkénti tanulmányozáshoz*

Fordította: Bartha Sándor

evs
editura viață și sănătate

Pantelimon
2017

© 2017 Viața și Sănătate Kiadó

A magyar nyelvű kiadás minden joga fenntartva.

A kiadvány eredeti címe: *E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons*

Az *Ellen G. White-idézetek a Bibliatanulmányokhoz* a Pacific Press® Publishing Association negyedévi kiadványa.

Ezt az idézetgyűjteményt, valamint egyes részleteit nem fordíthatják, módosíthatják, vehetik át, adhatják ki, másolhatják vagy sokszorosíthatják magánszemélyek vagy intézmények a Pacific Press vagy a Heted-napi Adventisták Generál Konferenciájának írásos engedélye nélkül.

Megjegyzés: Az idézetek után az eredeti kiadás oldalszámait tüntettük fel.

Szerkesztő: Czinkota Orsolya

Fordította: Bartha Sándor

Korrektúra: Barabás Andrea

Tördelés: Szőcs Erzsébet

Borítóterv: Liliana Dincă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

White, Ellen Gould Harmon

„Legeltesd az én juhaimat!” – Péter első és második levele:

E. G. White idézetek / Ellen White; trad.: Bartha Sándor. - Pantelimon:

Viața și Sănătate, 2017

ISBN 978-606-911-208-3

I. Bartha Sándor (trad.)

TARTALOM

1. Péter személye.....	5
2. Romolhatatlan örökség.....	14
3. Királyi papság.....	23
4. Emberi kapcsolatok.....	32
5. Istenért élni.....	41
6. Sz szenvedni Krisztusért.....	50
7. A szolgáló vezetés.....	59
8. Jézus Péter írásaiban.....	68
9. Légy az, akinek mondd magad!.....	76
10. A prófécia és a Szentírás.....	85
11. Hamis tanítók.....	93
12. Az Úr napja.....	102
13. Péter első és második levelének fő témái.....	111

1. tanulmány

Péter személye

Március 25., szombat délután

A Szentírás kutatásából fakadó műveltség a megváltás tervének tapasztalatból való megismerése. Ez a műveltség helyreállítja Isten kép-mását az emberben; erőt és védelmet nyújt a kísértések ellen, és alkal-massá tesz arra, hogy Krisztus munkatársaiként a kegyelem üzenetét vigyük a világnak, míg a mennyei család tagjaivá, a szentek örökös-társaivá tesz. (...)

Jézus az igazságot tanította, mert Ő maga volt az igazság. Saját gon-dolatait, jellemét, tapasztalatait hordták magukban tanításai. Szolgáinak is, akik az Igét tanítják, meg kell élniük az Igét. Tudniuk kell, mit jelent, hogy Krisztus a bölcsességük, igazságuk, szentségük és váltságuk. Ne bizonytalankodva hirdessék Isten Igéjét, hanem mondják Péter apos-tollal együtt: „Nem mesterkélt meséket követve ismertettük meg vele-tek a mi Urunk, Jézus Krisztus hatalmát és eljövételét; hanem mint akik szemléltői voltunk az Ő nagyságának.” (2Pt 1:16) – *Krisztus példázatai*, 42. old.

Mi vajon rendíthetetlen hűséggel követjük Krisztust, magunk elé tartva az Ő tökéletesen engedelmes életét, feddhetetlenségét és áldo-zatkészségét, olyannyira, hogy Őt szemlélve elváltozunk a képmására? Törekszünk utánozni hűségét? Ha magunkat nevelve kijelentjük: légy te az én Példaképem, és hitszemünkkel látjuk Őt, az élő Üdvözítőt, erőt kapunk a követésére, és akkor a szentekkel együtt az eljövendő életben is követni fogjuk Őt. Mint lelki szemtanúk bizonyosságot tehetünk nagy-ságáról, mert Vele voltunk hit által a szent hegyen. (...)

Függetlenül attól, hogy mennyi időt kell utaznunk az örök élet felé vezető úton, gyakran szükséges beszélnünk mennyei Atyánk irántunk

tanúsított irgalmáról, és Igéjéből kell reményt és bátorságot merítenünk. (...) Péter ismerte az állandó éberség értékét a keresztyén életben, és a Szentlélektől indítva kérte a hívőket, hogy fokozott éberséget tanúsítsanak a mindennapokban. – *In Heavenly Places*, 298–299. old.

Némelyek azt állítják, hogy ha az ember megbotlik és elesik, soha többé nem nyerheti vissza pozícióját, ám Péter esete éppen ennek az ellenkezőjét igazolja. A megtagadás előtt Jézus így szólt hozzá: „Idővel megtérvén a te atyádfiait erősítsed.” Krisztus olyan lelkeket bízott rá, akikért meghalt, és ezzel Péter előtt a legerőteljesebb bizonyítékát adta annak, hogy bízott a megmentésében. És megparancsolta, hogy ne csak a juhokat, hanem a bárányokat is legeltesse – ez egy minden korábbinál átfogóbb és aprólékosabb feladat. Mások előtt kellett magasba emelnie az élet Igéjét, és emellett a nyáj pásztorának kellett lennie. – *The Youth Instructor*, 1898. december 22.

Március 26., vasárnap – Távozz tőlem!

Az első lecke, hogy meg kell ismernünk Isten akaratát, még akkor is, ha nehézségekbe ütközünk, aztán pedig ha már ismerjük az Ő akaratát, feltétel nélkül engedelmeskednünk kell. Az ilyen engedelmesség mindig elnyeri jutalmát.

Milyen következményekkel járt Simon engedelmissége? „Ezt megtévén halaknak nagy sokaságát kerítették be; szakadozott pedig az ő hálójuk. Intettek azért társaiknak, akik a másik hajóban voltak, hogy jöjjenek és segítsenek nekik. És eljövén megtöltötték mind a két hajót, annyira, hogy csaknem elsüllyedtek.” (Lk 5:6–7)

Jézus bátorítani akarta ezzel a tapasztalattal a halászokat, arra az időre gondolva, amikor majd embereket kell, hogy halásszanak. (...) Micsoda erőteljes hatást gyakorolt a halászok elméjére ez a csodálatos halfogás! A Megváltó hatalma vonzotta a halakat Simon hálójába, és ezek az őszinte emberek teljes egészében a Krisztus által előkészített hálóba kerültek. Ennek következtében „elhagyták mindenüket, és követték Őt” (Lk 5:11). – *The Upward Look*, 288. old.

Krisztus napjaiban a nép vallásos vezetői úgy gondolták, hogy ők igazán gazdagok lelki kincsekben. A farizeus imája – „Hálákat adok néked, Isten, hogy nem vagyok olyan, mint egyéb emberek...” – a farizeusok egész közössége és nagy mértékben az egész nemzet vélekedését fejezte ki. Mégis néhányan a Jézust körülvevő sokaságban tudatában voltak lelki szegénységüknek, lelki nyomorúságuknak. Amikor a csodálatos halászat alkalmával nyilvánvalóvá vált Krisztus isteni hatalma, Péter az Üdvözítő lába elé vetette magát, és így kiáltott: „Eredj el éntőlem, mert én bűnös ember vagyok, Uram!” (Lk 5:8) A hegyre összegyűlt sokaság közt is volt, aki Krisztus tisztasága láttán tudatára ébredt, hogy ő a „nyomorult, nyavalyás, szegény, vak és mezítelen” (Jel 3:17), de aki egyszersmind sóvárogva vágyakozott Isten üdvösséget adó kegyelme után. A Megváltó üdvözlő szavai reménységet ébresztettek az ilyen emberekben: látták, felismerték, hogy Isten áldása száll az életükre. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 6. old.

Szüntelen Jézusra kell tekintenünk és felismernünk, hogy az Ő ereje végzi a munkát. Miközben komolyan dolgoznunk kell az elveszettek megmentéséért, időt kell szakítanunk az elmélkedésre, imádkozásra, Isten Igéjének tanulmányozására is. Csak a sok imával megvalósított és Krisztus érdemeivel megszentelt munka bizonyul végül elégségesnek, jónak. – *Jézus élete*, 362. old.

Március 27., hétfő – Krisztus megvallása

Péter elejétől fogva Messiásnak hitte Jézust. Sokan mások Keresztelő János prédikálása alapján győződtek meg és fogadták el Krisztust, de kételkedni kezdtek János küldetésében, mikor a prófétát bebörtönözték és halálra adták. Ők most Jézus Messiás voltában is kételkedtek. Rá vártak olyan régóta? Számos tanítványa, akik buzgón várták, hogy Jézus elfoglalja Dávid trónját, elhagyta Őt, amikor felfogták, hogy nincs ilyen szándéka. Péter és társai azonban hűségesek maradtak. A tegnap még dicsőítők, ma megtagadók ingatag magatartása nem rombolta le a Megváltó igaz követőjének hitét. Péter kijelentette: „Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.” (Mt 16:16) Nem királyi tisztességre vágyott, hogy megkoronázza Urát, hanem elfogadta Őt megaláztatásában.

Péter kifejezte a tizenkettő hitét. Mindamellett a tanítványok még távolról sem értették meg a Mester küldetését. A papok és vének ellenállása és hamis beállítása ugyan nem térítette el őket Krisztustól, de nagy zavart okozott. Nem látták tisztán útjukat. A légkör, amelyben nevelték őket, a rabbik tanítása, a hagyomány hatalma még mindig befolyásolta az igazságról alkotott nézetüket. A világosság drága sugarai időről időre rájuk ragyogtak Jézusról, mégis sokszor olyan voltak, mint a sötétben tapogatózók. Ezen a napon azonban, mielőtt szembekerültek hitük nagy próbájával, a Szentlélek hatalmasan megnyugodott rajtuk. Kis időre szemük elfordult a „láthatókról”, hogy a „láthatatlanokat” (2Kor 4:18) szemlélje. – *Jézus élete*, 411–412. old.

Péter nem volt hajlandó meglátni Krisztus munkásságában a keresztet. Szavai elárulták érzelmeit, amelyek éles ellentétben álltak azzal, ahogyan Jézus szeretett volna hatni követői értelmére, ezért az Üdvözítő arra kényszerült, hogy kimondja élete egyik legkeményebb dorgálását. (...)

Sátán megpróbálta megfélemlíteni Jézust, el akarta tántorítani küldetésétől; és vak szeretetében Péter hangot adott ennek a kísértésnek. A gonoszság fejedelme állt e gondolat mögött. Ő volt a lázító az indulatos felhívás mögött. (...) Az ördög próbálta az apostol szemét a földi dicsőségre szegezni, hogy ne láthassa meg azt a keresztet, amire Krisztus szerette volna terelni a tekintetét. Sátán pedig Péter révén irányította a kísértést Jézus felé. Az Üdvözítő azonban nem figyelt rá; inkább követőjére gondolt. Az ördög állt Péter és Ura közé, hogy a tanítvány szíve ne induljon meg Mestere alázata láttán. Krisztus szavait nem Péterhez intézte, hanem ahhoz, aki megpróbálta a tanítványt elszakítani Megváltójától: „Távozz tőlem, Sátán!” Ne állj többé közém és tévelygő szolgám közé! Hagyd, hogy szemtől szemben állhassak Péterrel, és bemutathassam neki szeretetem titkát!

Keserű lecke volt ez Péter számára. Nehezen, de végül megtanulta, hogy Jézus földi útja szenvedésen és megaláztatáson vezet át. És a tanítvány visszalépett, nem vállalt közösséget Ura szenvedésében. Ámde később ő is megtapasztalhatta a tüzes kemencében a szenvedés áldásait. – *Conflict and Courage*, 312. old.

Március 28., kedd – Vízen járás

A legégetőbb szükség órájában, mikor leteper bennünket a csüggedés, akkor látja meg Krisztus éber szeme, hogy segítségre van szükségünk. Az ember szükségletének órája Isten lehetőségének az ideje. Amikor minden emberi segítség csődöt mond, akkor a segítségünkre siet Jézus, és az Ő jelenléte elűzi a sötétséget, szétszórja a borús, nyomasztó felleget.

A Galileai-tengeren a vihar és a sötétség közepén keményen eveztek a tanítványok kis hajójukban, hogy partot érjenek, de minden igyekezetük eredménytelennek bizonyult. Mikor már kétségbeesés ragadta meg őket, Jézust látták közeledni a tajtékzó hullámokon. Még Krisztus jelenlétét sem vették mindjárt észre, úgyhogy egyre fokozódott rémületük, míg meg nem hallották hangját: „Én vagyok, ne féljete!” Krisztus hangjától elmúlt a félelmük, reményt és örömet adott nekik. A szegény, kimerült tanítványok örömet abbahagyták erőlködésüket, és mindent a Mesterre bíztak.

Ez a megrázó eset Krisztus követőinek tapasztalatát szemlélteti. Milyen gyakran küzdünk az evezővel, mintha erőnk és bölcsességünk elégséges lenne, míg hiábavalónak nem találjuk erőlködésünket. Akkor reszkető kézzel és kimerülten adjuk át Jézusnak a feladatot, és valljuk be, hogy mi magunk képtelenek vagyunk elvégezni. Irgalmas Üdvözítőnk szánakozik gyöngeségünkön: és mikor a hit kiáltására feleletül átveszi a terhet, amelyre megkértük, milyen könnyen elvégzi azt, ami előttünk igen nehéznek tűnt! – *Bizonyágtételek*, 4. kötet, 530. old.

Nevelnünk kell a lelket, hogy befogadja Krisztus gazdag ígéreteit, és azokba kapaszkodjon. Jézus tudja, hogy lehetetlen ellenállnunk Sátán sok kísértésének, ha nem kapunk mennyei erőt Istentől. Jól tudja, hogy emberi erőnkből minden bizonnal elbukunk. Ezért mindent megtett annak érdekében, hogy elrejtőzhessünk a Menedékben. (...) Olyan ajak mondta ki az ígéret szavát, amely sosem hazudik. (...) Egyénileg kell ápolnunk a hitet, és el kell fogadnunk az általa ígértetket. – *Our High Calling*, 131. old.

Az a veszély fenyegeti az embert, hogy megcsalja magát, hogy elbizakodottságban tetszeleg, és ezzel elszakítja magát az Úrtól, erejének

forrásától. Ha Isten Lelke nem küszöböli ki gonosz hajlamainkat, akkor az erkölcsi halál magvait hordozzuk magunkban. Ha nem kötelezzük el magunkat teljesen az Atyának, képtelenek leszünk ellenállni az önszeretetnek, vágyaink kielégítésének és a bűn csábító hatásainak.

Előbb föl kell ismernünk nyomorunkat Krisztus segítségének elfogadásához. Szépítgetés nélkül kell ismernünk magunkat. Jézus csak azt tudja megmenteni, aki tudja magáról, hogy bűnös. Csak ha belátjuk teljes tehetetlenségünket, és levetünk mindenféle magunkban bízást, akkor tudjuk megragadni a mennyi erejét. – *Bizonyásgtélékek*, 8. kötet, 315–316. old.

Március 29., szerda – Az Úr megvallása

Korunkban sokan csak azért haladnak olyan lassan a hívő életben, mert úgy értelmezik Isten akaratát, ahogy nekik tetszik, ahogy ők szeretnék. Mialatt saját vágyaikat követik, megnyugtattják magukat, hogy az Úr akaratát cselekszik. Nem vívnek harcot önmagukkal. Egyesek ugyan időnként eredményt érnek el, és leküzdik az élvezetek utáni vágyukat és kényelemszeretetüket. Őszinték és komolyak, de idővel elfáradnak az állandó erőfeszítésben. Ellustulnak, lanyhák arra, hogy naponként előről kezdjék a harcot; a pihenés kívánatosabb, álmos szemüket behunyják, engednek a kísértés hatalmának ahelyett, hogy ellenállnának.

Az Úr Igéjében adott tanítások nem engedik meg, hogy megalkudjunk a gonosszal. Isten Fia azért jött, hogy mindenkit magához vonzon. Nem azért érkezett, hogy álomba ringassa a világot, hanem hogy megmutassa a keskeny utat, amelyen mindenkinek járnia kell, aki végül is a mennyei város kapuit elérni óhajtja. Gyermekének követniük kell lábnyomát, ha fel is kell áldozniuk kényelmüket vagy önző élvezeteiket. Kerüljön bármilyen fáradságba és szenvedésbe, állandóan harcolniuk kell önmagukkal. – *Apostolok története*, 565–566. old.

A jó és a gonosz soha nincs egyetértésben. A világosság és a sötétség között nem létezhet kiegyezés. Az igazság: kinyilatkoztatott világosság, a tévelygés pedig sötétség. A világosságnak semmi köze a sötétséghez, a feddhetetlenség semmiben sem egyezik meg a törvénytelenességgel. (...)

Emlékezzetek arra, hogy annak köszönhetően vagyunk előnyös helyzetben, hogy Jézus már győzött értünk. Ő bocsátott mindent a rendelkezésünkre, hogy győzhessünk. Mennyei erő áll a jót tenni akaró szándék mögött. Isten a rendelkezésünkre bocsátotta a fegyverzetet a harchoz. Krisztus katonái öltözzék fel az Úr minden fegyverét, és ne riadjanak meg Sátán támadásaitól! (...) A keresztény küzdelemben a siker éberséget és énünk mindennapos keresztre feszítését jelenti.

Akit tiszta és szent elvek vezetnek, képes lesz a gonoszságnak még a legapróbb foltját is észrevenni, mert Krisztus példája lebeg a szeme előtt. Mivel mély megbánást érez minden fölfedezett téves cselekedete miatt, azonnal kijavít minden olyan lépést, ami eltávolította az igazságtól. Ez arra készíti, hogy folyamatosan és komolyan küzdjön a keresztény élet egyre nagyobb sikerei érdekében. És arra ösztönzi, hogy segítsen másoknak is a menny felé haladniuk. Arra bátorítja, hogy élő hittel kapaszkodjon Krisztusba, és ha szükséges, vérre menő harcot vívjon a gonosz ellen, és ellenálljon a bűnnek. – *In Heavenly Places*, 260. old.

Ha kegyelmet és áldást kérünk Istentől, szívünket is a szeretet és megbocsátás lelkületének kell áthatnia. Hogy is imádkozhatjuk: „Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek” (Mt 6:12), ha haragot tartunk a szívünkben? Ha elvárjuk imáink meghallgatását, nekünk is éppúgy és pont olyan mértékben kell megbocsátanunk másoknak, amilyen mértékben mi várjuk bűneink bocsánatát. – *Jézushoz vezető út*, 97. old.

Március 30., csütörtök – Péter, az egyház vezetője

Péter felismerte tévedését, és lehetőleg azonnal igyekezett a magatartásával okozott bajt jóvátenni. Isten engedte meg, aki elejétől kezdve ismeri a véget, hogy Péternek ezen jellemgyengesége megnyilvánuljon. Ezáltal a megkísértett apostol belátta, hogy nincs benne semmi, amivel dicsekedhetne. Még a legjobb emberek is, mihelyt magukra maradnak, elvesztik helyes ítélőképességüket. Az Úr azt is látta előre, hogy később sokan megtevéstés áldozatai lesznek; ugyanis Péter és állítólagos utódai számára olyan magas kiváltságokat követelnek, melyek egyedül Istent

illetik meg. Az apostol gyengeségének ez a leszögezése maradandó bizonyítéka hibáinak és annak a ténynek, hogy semmivel sem állt a többi tanítvány fölött. – *Apostolok története*, 198. old.

Emberek, akik átadják magukat a gonosznak, hajlamosak arra, hogy szívtelenül, nyersen bánjanak megkísértett és tévedő embertársaikkal. Nem tudnak olvasni mások szívében, nem ismerik küzdelmeiket és fájdalmaikat. Tanulniuk kell a szeretetteljes feddésből és az olyan ütésből, ami azért sebez meg, hogy meggyógyítson. – *Előtted az élet*, 90. old.

Sok gonosztevő mentegette már saját bűnét Dávid bukására hivatkozva, de milyen kevesen tesznek bizonyágot Dávid bűnbánatáról és megalázkodásáról is! Nagyon kevesen hordozzák el olyan türelemmel és állhatatossággal a feddést és megtorlást, mint ahogy azt ő tette. Dávid megvallotta bűnét, és évekig igyekezett Isten hűséges szolgájaként teljesíteni kötelességét. Szorgalmasan munkálkodott országa felépítése érdekében, és uralkodása alatt Izrael olyan erőt és jólétet ért el, amelyet sohasem sikerült azelőtt elérnie. Az Úr háza felépítésére szánt szükséges kincssel raktárakat töltött meg, és most élete minden munkája semmivé lett, elfújta volna a szél, elsöpörte volna a szélvihar? Vajon a megszentelt törekvések eredményei, a rendkívüli képesség és az odaadás, államférfíui műve át kell, hogy kerüljön meggondolatlan és pártütő fiának kezébe, aki nem kereste sem Isten dicsőségét, sem Izrael jólétét? Nagyon is természetesnek látszott volna mindenki számára, ha Dávid nagy nyomorúságában elkezd zúgolódni a Mindenható ellen.

A király azonban saját bűneiben látta a baj okát. (...) Az Úr nem hagyta el Dávidot. Tapasztalatainak ez a fejezete (...) élettapasztalatának egyik legnemesebb része. Izrael uralkodója a menny szemében soha nem volt olyan nagy, mint külső megaláztatásának ebben az órájában. Ha Isten megengedte volna Dávidnak, hogy minden feddés és megtorlás nélkül továbbmenjen a bűn útján, megszegve a mennyei törvényeket, és békében, jólétben maradjon trónján, akkor a kételkedők és hűtlenek mentséget találhatnának hasonló lépéseikre. Tapasztalatai, amelyeket Dávid szerzett, világosan bizonyítják, hogy a menny nem tűri el és nem is mentegeti a bűnt. Dávid története megérteti velünk azt a véget, amit

Isten tart szem előtt a bűn kezelését illetően; képessé tesz, hogy nyomon kövessük még a legsötétebb ítéleteken át is Isten kegyelmes és jótékony szándékainak megvalósulását. A Mindenható megfenyítette Dávidot, de nem pusztította el; mert a fenyítés tüzes kemencéje megtisztít, ám nem emészt el. – *Pátriárkák és próféták*, 737–738. old.

Március 31., péntek – További tanulmányozásra

Jézus élete: 25. és 40. fejezet.

2. tanulmány

Romolhatatlan örökség

Április 1., szombat délután

A Szentlélek tette képpé a tanítványokat, hogy egyedül az Urat magasztalják. Arra ihlette a szent írókat, hogy Krisztus munkáját és szavait közöljék a világgal. Ma is állandóan munkálkodik, hogy az emberek figyelmét a golgotai kereszten hozott nagy áldozatra irányítsa. Feltárja a világ előtt Isten szeretetét az ember iránt, és a bűnösségéről meggyőződött lélek előtt igyekszik bemutatni a Szentírás ígéreteit.

A Szentlélek árasztja az igazság Napjának világos sugarait a sötét kedélyekre. Ő lobbantja lángra az emberi szívet az örök igazság felismerése által, feltárja a lélek előtt az igaz élet célját, és meggyőzi őt a bűnről, feléleszti az Isten iránti hitet, aki egyedül tud a bűnből megmenteni. A Szentlélek munkálja a jellem átalakulását oly módon, hogy figyelmünket az ideiglenes és elmúló dolgokról az örökkévalóságra tereli. A földiek helyett az örökkévalókhöz vonzódunk általa. A Lélek újjászül, megfinomítja és megszenteli az embereket, és a királyi család tagjaivá, a mennyei Király gyermekeivé teszi őket. – *Az evangélium szolgálói*, 286. old.

E szent könyv kiállta Sátán támadásait, aki gonosz emberekkel szövetekezett, hogy minden isteni eredetű dolgot homályba és sötétségbe burkoljon. Az Úr azonban – csodatevő hatalma által – megőrizte a Szentírást, hogy irányjelzőként mutathassa a mennybe vezető utat az emberi családnak. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 11. old.

Jézus gyermekkorában, ifjúkorában és férfikorában – tehát egész életében – tanulmányozta a szent Írásokat. Anyja ölében mint kisgyermek naponta tanulta a próféták könyvtekerceit. Ifjúságában a kora haj-

nali vagy az esti szürkület gyakran találta Őt a hegyoldalon vagy az erdő fái között, mialatt csendes órát töltött imával és Isten Igéjének tanulmányozásával. Szolgálatában az Írások alapos ismerete tanúsítja a tanulmányozásban való szorgalmát. Mivel ismeretét úgy szerezte, ahogyan mi is megszerezhethjük, csodálatos szellemi és lelki ereje bizonyosága a Biblia nevelő értékének. (...)

A Szentírás tanulmányozása komoly erőfeszítést és kitartást kíván tőlünk. Amiképpen a bányász leás a földbe az aranykincsekért, ugyanolyan komolyan és állhatatosan kell keresnünk Isten Igéjének drága kincseit.

Gyakran a versről versre való mindennapos tanulmányozás a legáldásosabb. Olvasson el a tanuló egy bibliaszöveget, és elméjét összpontosítsa annak megértésére, amit Isten abba a szövegbe helyezett el számára. Azután addig időzzön annál a gondolatnál, amíg azt magáévá nem teszi. Ha mindaddig tanulmányoz egy ilyen szakaszt, amíg annak jelentősége és értelme világossá nem válik előtte, ez nagyobb értéket fog jelenteni számára, mintha sok fejezetet olvasna át figyelmesen úgy, hogy nem is tart a szeme előtt egy határozott célt. – *Előttem az élet*, 185–186. old.

Április 2., vasárnap – Szórványban élő jövevényeknek

Az apostol befolyása mint nevelő és mint vezető az idők folyamán állandóan csak nőtt; és mialatt kötelességét – hogy kiváltképpen a zsidók között munkálkodjon – sohasem tévesztette szem elől, mégis más országokban is bizonyoságot tett, és tömegeket erősített meg az evangéliumi hitben.

Prédikátori hivatásának utolsó éveiben Isten sugallatára írt „az elszéledt híveknek Pontuszban, Galáciában, Kappadókiában, Ázsiában és Bithiniában”. Leveleivel arra törekedett, hogy a megkísértett testvéreket, akiknek megpróbáltatásokat, szenvedéseket kellett elviselniük, bátorítsa hitükben, az ingadozókat pedig ismét jó cselekedetekre buzdítsa. Ezek a levelek annak a bizonyítékai, hogy írójuk részese volt Krisztus szenvedéseinek, de vigasztalásának is; lényét kegyelme átalakította, és reménye az örök életre biztos és megingathatatlan. (...)

Az apostol szavait az összes korszak hívóinek tanulságára írta, de különös jelentőséggel bírnak azok számára, akik akkor élnek, amikor „minden dolog vége elközelgett”. Minden léleknek szüksége van intelmeire, figyelmeztetéseire, hitbuzgó szavaira és bátorításaira, aki hitében „mindvégig erősen” akar kitartani (Zsid 3:14). – *Apostolok története*, 516–517. old.

„Tudván – mondja Péter –, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg...” (1Pt 1:18) Ó, ha ezek elegendők lettek volna az ember üdvösségének megvásárlására, milyen könnyen megválósíthatta volna Ő, aki ezt mondja: „Enyém az ezüst, és enyém az arany.” (Agg 2:8) De a bűnöst csak Isten Fiának drága véréen lehetett megváltani.

Az Üdvözítő végtelen lemondás és leírhatatlan szenvedés árán tette számunkra elérhetővé a megváltást. Világunkban megvetésben volt része, hogy csodálatos leereszkedése és megalázkodása révén felmagasztalhatta az embereket, hogy majd ők örökkévaló dicsőségben és örömben részesülhessenek a mennyben. – *Isten csodálatos kegyelme*, 172. old.

Azt a tanácsot kaptam, hogy minden hívőnek imában kell virrasztania, hogy ne veszítse el a keresztyén élet harcát. Minden léleknek teljes szívből kell nap mint nap keresnie az Urat: reggel, délben és este, és engednie kell, hogy gondolatai Isten Igéjéről elmélkedjenek, elvárásai megértése érdekében.

Az egyik legfontosabb dolog az Urat szolgálni teljes szívvel, és arra törekedni, hogy az övé legyen a szív és a gondolat. Akik az Üdvözítő elé járulnak tanácsért, éppen a szükséges segítséget fogják megtalálni, ha alázattal közelednek felé, és bizalommal kapaszkodnak az ígéletbe: „Kérjétek és adatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitják néktek.” (Mt 7:7) – *Istennel ma*, 128. old.

Április 3., hétfő – Választottak

Az Atya szeretetét árasztja az emberek között lakó választott népére. Ez a nép a Krisztus vére árán megváltottakból áll, és mivel ők válaszolnak Jézus ragaszkodására, Isten szuverén irgalma kiválasztja és félreteszi

őket, mint az Ő engedelmeit. Kiárad rájuk a menny ingyen kegyelme és szeretete. Aki gyermekként alázza meg magát, elfogadja az Úr Igéjét, és engedelmeskedik annak gyermeki egyszerűséggel, azt Isten választottai közé sorolják. (...)

A mennyei tanácsban meghozták a döntést, hogy az emberek, bár törvényszegők, mégse vesszenek el engedetlenségük miatt, hanem a Krisztusba, helyettesítőjükbe és szavatolójukba vetett hit által Isten választottai legyenek, és eleve elrendelve Jézus Krisztus örökösei lehessenek az Ő jóindulata révén. Az Atya azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, mivel átfogó lépéseket tett az Ő egyetlen Fia által az emberiség megváltása érdekében. Akik elvesznek, azért vesznek majd el, mert nem akarták, hogy örökbe fogadja őket Jézus Krisztus által az Úr. – *Signs of the Times*, 1893. január 2.

Olyan korban élünk, amikor különösen figyelniük kell Krisztus rendelkezésére: „Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek!” (Mk 14:38) Mindenki emlékezzen arra, hogy mindig igaznak és hűségesnek kell lennie Istenhez, hinnie kell az igazságban, gyarapodnia a kegyelemben és Jézus Krisztus megismerésében. A Megváltó hív: „Tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelketeknek.” (Mt 11:29) Az Úr kész segíteni nekünk, kész megerősíteni és megáldani bennünket, de át kell haladnunk a megtisztulás folyamatán, míg minden szennyeződés ki nem ég a jellemünkből. Mindannyian bekerülünk a kemencébe – nem azért, hogy elégjünk, hanem hogy megtisztuljunk. – *Bizonyságtételek*, 5. kötet, 485. old.

Az Úr elem tárta a népünket fenyegető veszélyt: ahelyett, hogy Jézus Krisztus képmására változnánk el, a világhoz válunk hasonlóvá. Az örökkévaló világ mezsgyéjén állunk, de ellenségünk célja, hogy nagyon sokáig halogassuk még az idők lezárását. Az ellenfél minden elképzelhető módon támadja azokat, akik Isten parancsolattartó népének vallják magukat, és arra várnak, hogy a Megváltó hatalommal és dicsőséggel megjelenjen az ég felhőiben. Sátán mindenkit rá akar venni, hogy halogassa a végzetes napot, és lélekben a világhoz váljon hasonlóvá, a világ szokásait követve. (...)

[De] Istennek népe van a földön, akik hittel és szent reménységgel, figyelmesen nyomon követik a jövődölések beteljesedését, és akik az igazság iránti engedelmességgel törekednek megtisztítani lelküket, mire Krisztus megjelenik. – *Maranatha*, 92. old.

Április 4., kedd – Fő témák

Krisztus örök időktől fogva egy az Atyával. „Isten képmása”, az Ő nagyságának, fenségének visszatükrözője – az Ő „dicsőségének világotatása” (vö.: 2Kor 4:4, 6). Jézus azért jött a földünkre, hogy ezt a dicsőséget kinyilatkoztassa. Eljött a bűn sötétjében bolyongó világunkba, hogy bemutassa az Úr szeretetének világosságát – hogy legyen „VELÜNK AZ ISTEN”. Ezért jövődölték Róla, hogy „nevét Immánuelnek nevezik”.

A Megváltó eljött, hogy köztünk lakjon, és kinyilatkoztassa az Atyát mind az emberek, mind az angyalok előtt. Ő Isten Igéje volt – az Atya gondolatait tette érthetővé. Így szólt tanítványaiért mondott imájában: „Megismertettem övelük a te nevedet” (Jn 17:26), „irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú” (2Móz 34:6), „az a szeretet legyen öbennük, amellyel engem szerettél, és én is öbennük legyek” (Jn 17:26). De ez a kinyilatkoztatás nem csupán földi gyermekeinek szól. Kis világunk az egész mindenség tankönyve. Isten kegyelmének csodálatos terve, a megváltó szeretet titka az a tantárgy, amibe „angyalok vágyakoznak betekinteni” (1Pt 1:12), és amit végtelen időközön át kutatni fognak. Mind az üdvözültek, mind az el nem bukott lények számára Krisztus keresztyje lesz az ismeret és a dicséret forrása. Meglátszik majd, hogy a Jézus arcán ragyogó dicsőség az önfeláldozó szeretet fénye. – *Jézus élete*, 19. old.

Így írt Péter a hívőknek a gyülekezetet ért különös megpróbáltatások idején. Már addig is sokan részesültek Krisztus szenvedéseiben, rövidesen azonban rettenetes üldözés következik az egyházra. Még néhány rövid esztendő, és a gyülekezet tanítói és vezetői közül sokan áldozzák fel életüket az evangéliumért. Nemsokára borzalmas farkasok jönnek közéjük, akik nem kímélik a nyáját. Mindez azonban ne csüggesse el a Krisztusban reménykedőket. Péter bátorító, vigasztaló szavakkal igye-

kezett a hívők gondolatait a jelen viszontagságairól és a várható szenvedésekről a „romolhatatlan és mocsoktalan és hervadhatatlan örökségre” irányítani. Bensőségesen, buzgón imádkozott értük: „A minden kegyelemnek Istene pedig, aki az Ő örök dicsőségére hívott el minket Krisztus Jézusban, titeket, akik rövid ideig szenvedtetek, Ő maga tegyen tökéletekké, erősekké, szilárdakká és állhatatosakká. Ővé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké! Ámen.” – *Apostolok története*, 528. old.

A gyülekezetnek élő reménységre kell újjászületnie „Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre...” (1Pt 1:3–4) Amikor a gyülekezet megéri, hogy minek kell végbemennie a világban, a tagok tusakodni fognak azokért, akik nem ismerik Istent, vagy lelki tudatlanságukban nem képesek felfogni a jelenvaló igazságot. Minden tettünket önfeláldozásnak és önmegtágadásnak kell átszónie! Vigyázzunk és imádkozzunk, hogy életünkben semmilyen következetlenség ne legyen! Nem mulaszthatjuk el bemutatni másoknak, hogy az imában való vigyázás azt jelenti, hogy Istennél hagyjuk az imáinkat, hogy megválaszolhassa azokat. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 70. old.

Április 5., szerda – Az üdvösségre jutók élete

„Felövezvén elmétek derekait” – mondja az apostol (1Pt 1:13), vagyis uraljátok gondolataitokat, és ne engedjétek azoknak teljes mozgásteret. A gondolatok uralhatók és ellenőrizhetők saját erőfeszítések által. Jót gondoljatok, és akkor jót cselekesztek. Meg kell őriznetek gondolataitokat, és ne engedjétek, hogy elkalandozva ne a megfelelő tárgynál időzzenek. Jézus az életével váltott meg benneteket, az övéi vagytok; ezért tanácskozni kell vele minden dologban arról, hogyan használjátok értelmi képességeket és érzelmeiteket. – *Boldog otthon*, 54. old.

Krisztus feddhetetlensége, amit az embereknek adott, szentséget, tisztességet és tisztaságot jelent. Ha nem kaptuk volna meg a Fiú feddhetetlenségét, nem lenne megfelelő a megtérésünk. A hit által bennünk lakó feddhetetlenség szeretetből, hosszú tűrésből, alázatosságból és az

összes keresztény erényből áll. Ekképpen kerül befogadásra Jézus feddhetetlensége, és válik a lényünk részévé. Mindazok, akik rendelkeznek ezzel a feddhetetlenséggel, azt fogják tenni, amit Isten cselekszik. (...)

Krisztus feddhetetlenségének ruhája azonban sosem fedezi el a bűnököt. Senki sem léphet be a Bárány menyegzőjére menyegzői ruha nélkül, ami nem más, mint az Üdvözítő feddhetetlensége. Szentség nélkül egyetlen ember sem láthatja meg az Urat. Isten arra vár, hogy minden egyes léleknek erőt adhasson, és egyesüljön velük az emberi erőfeszítésben. „Félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti üdvösségeteket; mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből.”

Jézus a mennyei jellem tökéletessége. Ő a követendő példakép. Péter szavai nagy jelentőséggel bírnak: „Mint engedelmes gyermekek ne szabjátok magatokat a ti előbbi kívánságaitokhoz, amelyek tudatlanságotok alatt voltak bennetek; hanem amiképpen szent az, aki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes életetekben, mert meg van írva: Szentek legyetek, mert én szent vagyok.” (1Pt 1:14–16) – *Bizonyságtételek a nemi életre, házasságtörésre és válásra vonatkozóan*, 134. old.

Krisztusba vetett reménységünk alapja, hogy elismerjük bűnös voltunkat, és azt, hogy megújulásra és megváltásra van szükségünk. Pontosan azért van bátorságunk Megváltónknak nevezni Őt, mert bűnösök vagyunk. Akkor tehát figyeljünk, és ne viselkedjünk tévelygő módjára, hogy mások ne mondhassák, nekünk nincs is szükségünk megváltásra. Ne ítélkezzünk, ne romboljunk úgy, mintha büntelenek lennénk! Jézus munkálja a jobbítást, gyógyítást és a helyreállítást. Isten a szeretet. (...) Ő egyetlen alkalmat sem ad Sátánnak, hogy bennünket vagy gyengeségeinket rossz fényben tüntetve fel győzedelmeskedjen ellenségeink előtt.

A Megváltó eljött, hogy az üdvösséget minden ember rendelkezésére bocsássa. (...) Figyelme nem került el a legbűnösebbet sem; különösen azokért szenvedett, akiknek a legnagyobb szükségük van az általa hozott üdvösségre. Minél nagyobb szükségük van a változásra, annál mélyebben foglalkozik velük, annál nagyobb az együttérzése, és annál komolyabbak a törekvései. Szeretetteljes szíve mélységesen megindul

azok láttán, akik a legelkeseredettebb helyzetben vannak, és legnagyobb szükségük az átalakító kegyelem. – *In Heavenly Places*, 291. old.

Április 6., csütörtök – Szeressétek egymást!

A valódi hit jó cselekedetekben nyilvánul meg, mert a hit gyümölcse a jó cselekedet. Ha az ember átadja akaratát Istennek, és együttműködik vele, miközben Ő munkálkodik a szívében, akkor megvalósítja az életében, amire az Úr a Szentlélek által készíteti, ekként összhang lesz a szív szándéka és az élet gyakorlata között. Minden bűnt meg kell tagadni, mint olyan gyűlöletes dolgot, ami keresztre feszítette az élet és dicsőség Urát. A hívőnek növekednie kell tapasztalatokban, azáltal, hogy szüntelen Krisztus dolgait cselekszi. Az akarat folytonos átadása és az állandó engedelmisség által részesülünk a megigazulás áldásában. (...)

A hit szeretet által működik, és megtisztítja a lelket. A hit rügyezik, virágzik és csodás gyümölcs hozamot eredményez. A hit olyan jó cselekedetekkel párosul, mint például a betegek meglátogatása, a szegények gondozása, az árvák és özvegyek gyámolítása, a ruhátlanok felöltöztetése és az éhezők megelégtetése. Krisztus mindenütt jót tett, és amikor az emberek egyesülnek vele, akkor ők is szeretik Isten gyermekeit, és szelídség és igazság vezeti a lépéseiket. Arckifejezésük feltárja tapasztalataikat, és az emberek meglátják rajtuk, hogy Jézussal voltak és róla tanultak. Krisztus és a hívő egy lesz. Az Üdvözítő jellemének szépsége jelenik meg azokon, akik szoros kapcsolatban állnak a hatalom és a szeretet Forrásával. Krisztus a megigazító igazságosság és a megszentelő kegyelem hatalmas letéteményese. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 225–226. old.

Ápoljuk a szívünkben a szeretetet! Nem kellene hirtelenkedve rosszat gondolnunk hittestvéreinkről. Kötelességünk a lehető legkisebb mértékben sem félremagyaráznunk tetteiket és szavait. A Biblia keresztényeinek kellene lennünk. „Lelketeket az igazság iránt való engedelmisségben képmutatás nélkül való atyafiúi szeretetre tisztítva meg a Lélek által, egymást tiszta szívből, buzgón szeressétek!” (1Pt 1:22) (...)

Ha telve vagyunk Isten irgalmával és szeretetével, ez másokban is kellő hatást fog elérni. Nincs mivel kérkednünk. Mindent ajándékba kaptunk jótévőnktől, a Megváltótól. Szorgalmasan kell vigyáznunk a lelkünkre. Alázatosan kell járnunk. (...) Ebben a munkában mindent el lehet érni szelíd és egységre törekvő lelkülettel. Mindig legyünk előzékenyek, és sosem kell attól tartanunk, hogy túlzottan udvariasan viselkedünk. Minden ember irányába gyakorolnunk kell a jóindulatot. – *Istenel ma*, 83. old.

Amikor életünk állandó elve az igazság lesz, a lélek újjászületik, „mint akik újonnan születettek, nem romlandó magból, de romolhatatlanból, Istennek Igéje által, amely él és megmarad örökké”. Ez az újjászületés Krisztus, mint az Úr Igéje befogadásának a következménye. Amikor a mennyei igazság a Szentlélek által bevésődik a szívbe, új, korábban kihasználatlan felfogások és energiák kelnek életre, hogy együttműködjenek Istennel. (...) Krisztus a világ számára az igazság kinyilatkoztatója volt. Ő hintette el a romolhatatlan magot – Isten Igéjét – az emberek szívébe. – *The Faith I Live By*, 19. old.

Április 7., péntek – További tanulmányozásra

Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 1. kötet, 57. és 59. fejezet.

3. tanulmány

Királyi papság

Április 8., szombat délután

Az egyház Isten elrendelt eszköze az emberek megmentésére. Szolgálatra hívta el, és azzal bízta meg, hogy hirdesse az evangéliumot a világnak. Már kezdettől fogva az volt az Úr terve, hogy egyháza az Ő tökéletességét és erejét tükrözze vissza a világ előtt. A gyülekezet tagjait Isten a sötétségből hívta ki csodálatos világosságára, hogy nagy dicsőségét hirdessék. Az egyház Krisztus kegyelmi kincseinek a letéteményese; végül pedig kinyilatkoztatja a „mennyei fejedelemségek és hatalmaságok előtt” (Ef 3:10) az Atya felmérhetetlen szeretetét. – *Apostolok története*, 9. old.

Jézus nem ismer semmi olyan faji, nemzeti vagy rangbeli sajátosságot, amely annak a feltétele volna, hogy valaki országa tagjává válhasson. Az Ő királyságába való felvétel nem a gazdagság vagy valamilyen nagyszerű örökség függvénye. Ennek az országnak azok az alattvalói, akik Szentlélektől születtek. Krisztus a lelki sajátosságokat tartja szem előtt. Az Ő országa nem e világból való. Alattvalói az isteni természet részei, akik „megmenekültek a romlottságtól, amely kívánság által van e világban”. Ezt pedig az Úr kegyelme tette lehetővé számukra. A Megváltó nem gondolja, hogy gyermekei alkalmasak volnának az Ő országára, ezért isteni hatalmával teszi alkalmassá őket. Lelki életre támasztja fel mindazokat, akik eddig holtak voltak a bűnben és a törvényszegésben. Az Úrtól szent célokra kapott képességeik megtisztulnak és megnevesednek. Krisztus vezetésével a mennyei hasonlóság szerint formálják jellemüket. (...)

Jézusra tekintve és rendelkezéseinek engedelmeskedve növekednek Isten és az általa elküldött Jézus Krisztus ismeretében. Így változik meg

jellemük fokról fokra az Ő hasonlatosságára, mígnem olyannyira elkülönülnek a világtól, hogy ez mondható el róluk: „Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket, akik hajdan nem nép voltatok, most pedig Isten népe vagytok, akik nem kegyelmezettek voltatok, most pedig kegyelmezettek vagytok.” (1Pt 2:9–10) – *Isten csodálatos kegyelme*, 52. old.

Legyél olyan munkás, aki által Isten megszólítja a lelket! Értékes dolgok jutnak majd az eszedbe, és Jézus szeretetével szívedben létfontosságú szavakat fogsz szólni. Egyszerűséged és őszinteséged lesz a legékesebb szó, és ezt majd a mennyei könyvekben is feljegyzik, mint aranyalmákat az ezüstitányéron. Isten átalakítja szavaidat mennyei erővel rendelkező gyógyító erővé, meggyőződésre vezet, vágyat ébreszt, és Jézus közbenjárását adja imáidhoz, majd a bűnös érdekében könyörög a Szentlélek ajándékáért, és kitölti azt a lelkedre. Nagy lesz az öröm Isten angyalai körében egyetlen megtérő bűnösért is. – *Isten fiai és leányai*, 274. old.

Április 9., vasárnap – Keresztényként élni

Az apostol intette a hívőket, hogy tanulmányozzák az Írást; ha kellően megértik, biztos alapra építhetnek, örök életük érdekében dolgozhatnak. Péter jól tudta, hogy minden léleknek a végleges győzelemig időnként nehézségekkel és kísértésekkel kell megküzdenie, de azzal is tisztában volt, hogy az Írás kellő ismerete a megkísértettet képessé teszi, hogy felidézze emlékezetében azokat az ígéretek, amelyek megvigasztalják a szívét, és megerősítik a Mindenhatóba vetett hitét.

„Mert minden test olyan, mint a fű – jelentette ki Péter –, és az embernek minden dicsősége olyan, mint a fű virága. Megszárad a fű, és virága elhull; de az Úr beszéde megmarad örökké.” „Ez pedig az a beszéd, amely néktek hirdettetett. Levetvén azért minden gonoszságot, minden álnokságot, képmutatást, irigykedést és minden rágalmazást, mint most született csecsemők, a tiszta, hamisítatlan tej után vágyakozzatok, hogy

azon növekedjétek, mivelhogy ízleltétek, hogy jóságos az Úr.” – *Apostolok története*, 521. old.

Sose engedjétek meg a nyelveteknek és a hangotoknak, hogy testvéreitek hibái és tévedései hangoztatásának eszköze legyen, mivel arról számol be a mennyei jelentés, hogy Krisztusnak ugyanaz az érdeke, mint a vérén megváltott embereké. (...) Tanuljunk meg hűségesnek lenni egymáshoz! Sziklaszilárdan védjük meg a testvéreinket! Felejtétek el a hibáitokat. Sokkal előnyösebb lenne inkább nyilvánosságra hozni saját vétkeitek közül egyet, mint testvéretek tíz bűnét. Ne felejtétek el, hogyan imádkozott Krisztus a testvéreiért, hogy mindnyájan egyek legyenek úgy, ahogy Ő és az Atya egyek. Tegyetek meg minden tőletek telhetőt, hogy összhangban éljétek testvéreitekkel, ahogy példaképünk, Jézus is egy volt Atyjával. (...)

Legyetek „atyafiszerezők, irgalmasak, kegyesek” (1Pt 3:8). A valódi erkölcsi érték nem gondol és nem mond rosszat másokról, nem gyaláz másokat. Isten gyermekeinek el kell távolítaniuk maguk közül az irigység, féltékenység, rosszindulat és hitetlenség minden nyomát. – *In Heavenly Places*, 178. old.

Intem népünket, hogy hagyjon fel a kritizálással és a gyalázkodó szavakkal, komoly imalelkülettel járuljon Isten elé, és kérjen erőt, hogy segíthessen a tévelygőknek. Egyesüljenek egymással és Krisztussal. Tanulmányozzák János evangéliuma 17. fejezetét, és tanulják meg elmondani és megélni Jézus imádságát. Ő a Vigasztaló. Ő fog lakni a szívekben teljes örömet nyújtva. Szavai az élet kenyerét fogják jelenteni, s az ekképpen nyert erővel képesek lesznek annak a jellemnek a kialakítására, ami tisztességet szerez Istennek. Akkor majd tökéletes keresztény közösséget fognak alkotni. Életükben láthatóvá válik a gyümölcs, amely mindig felbukkan az igazság iránti engedelmisség eredményeképpen.

Váljék Jézus imája életünk szabályává, hogy új jellemet alakíthassunk ki, amivel a világ megláthatja Isten kegyelmének erejét. Beszéljenek kevesebbet az apró különbségekről, és sokkal több szorgalommal tanulmányozzák Krisztus imájának a jelentőségét, akik hisznek az

Ő nevében. Imádkozzunk az egységért, és éljünk úgy, hogy Isten válaszolhasson az imáinkra! – *Krisztushoz hasonlóan*, 200. old.

Április 10., hétfő – Az élő kőszikla

A hívőknek a Megváltó az erős alap. Ők ráestek a Sziklára, és szétzúzódtak. Ők képviselik a Krisztusba vetett hitet és alárendelődést. A sziklára esni és szétzúztatni annyi, mint feladni öngazultságunkat, s egy gyermek alázatával járulni Krisztushoz, vétkeinket megbánva, úgy, hogy hiszünk megbocsátó szeretetében. Ugyancsak hit és engedelmesség által épülünk fel Jézuson, mint biztos alapon.

Erre az élő kőre egyaránt építhetnek zsidók és pogányok is. Ez az egyetlen alap, amire biztosan építhetünk. Mindenki számára elég széles, elég erős, hogy elhordozza az egész világ súlyát, terhét. A Krisztussal, az élő kővel fenntartott kapcsolat által mindenki élő kővé válik, aki erre az alapra épít. Sokakat saját erőfeszítéseik faragnak, fényeznek, szepítenek, mégsem lehetnek „élő kövek”, mert nincsenek összekötetésben Jézussal. E nélkül a kapcsolat nélkül senkit sem tart meg. Ha nincs bennünk az Üdvözítő élete, nem állhatunk meg a kísértés viharában. Örök biztonságunk függ attól, hogy erős alapra építünk-e. Ma tömegek építenek kipróbálatlan alapzatra. Ha ömlik az eső, tombol a vihar, eljön az ár, házuk összeomlik, mert nem az örök Sziklára, a fő szegletköre, Krisztus Jézusra alapoztak. – *Jézus élete*, 599. old.

Azoknak, akik jellemükben, viselkedésükben, szokásaikban és cselekedeteikben tökéletlenek, meg kell szívlelniük a tanácsot és a feddést. Ez a világ Isten műhelye, akinek e műhelyben minden követ addig kell faragnia és csiszolnia, míg értékes nem lesz, hogy elfoglalhassa helyét az Úr épületében, a mennyei templomban. Ám ha elutasítjuk a tanítást és a fegyelmezést, olyanok leszünk, mint a faragatlan és csiszolatlan, durva kövek, melyeket végül mint használhatatlant dobnak félre.

Lehet, hogy jellemed építésében még olyan sok az elvégzetlen munka, mintha csiszolatlan, durva kő lennél, amit még alaposan meg kell munkálni ahhoz, hogy elfoglalhassa helyét Isten templomában. Ne lepődj meg, ha az éles sarkokat kalapáccsal vagy vésővel távolítja el jellemedről,

hogyan betölthesd a számodra elkészített helyet. Ember nem képes elvégezni ezt a munkát. Megvalósítása egyedül Isten által lehetséges. Biztos lehetsz, hogy Ő egyetlen fölösleges ütet sem mér rád. Szeretetből munkálkodik a te örökkévaló boldogságodért. Ő ismeri gyengeségeidet, és a felépítésszerűen munkálkodik, nem a lerombolásodon. – *Gyermeknevelés*, 168. old.

Krisztus országának tagjai Isten fiai, nagy vállalkozásának társai. A menny választottai, szent nemzetség, megtartásra való nép, hogy hirdessék annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívta ki őket. Ők a földnek sói, a világ világossága. Élő kövek, királyi papság. Jézus Krisztus munkatársai, akik követik a Bárányt, valamerre megy. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 422. old.

Április 11., kedd – Isten szövetségi népe

Amikor Izsák születése előtt nem sokkal Isten megújította a szövetséget, újra világossá tette célját az emberiséggel. „Általa nyer áldást a föld minden népe” (1Móz 18:18) – biztatta Isten Ábrahámot az ígéret gyermekével kapcsolatban. Később pedig a mennyei látogató újra kinyilatkoztatta: „A te utódod által nyer áldást a föld valamennyi népe...” (1Móz 22:18)

Ábrahám gyermekei és leszármazottai jól ismerték ennek a szövetségnek mindnyájukat érintő feltételeit. Isten azért szabadította meg a zsidó népet az egyiptomi szolgaságból, hogy áldására legyen a nemzeteknek, és hogy az Úr neve ismertté váljon „az egész földön” (2Móz 9:16). Ha engedelmeskednek a menny kívánalmainak, messze túlszárnyalják a többi népet bölcsességben és értelmi képességben. Ezt az elsőbbséget azonban azért kell elérniük és megőrizniük, hogy általuk valósuljon meg Isten szándéka „a föld valamennyi népével” kapcsolatban. – *Próféták és királyok*, 368. old.

A keresztyén legyen a mennyei elvek képviselője. Szent kötelessége képviselni az igazságot a maga szépségében. Szigorú őszinteség, jóság és szelídség kell, hogy jellemezze szavait és tetteit. Istennek odaszentelve

félretétetett az Ő munkájára, és vallásos hittel eleget is tesz feladatának. A jellem palástjába az önzés egyetlen szálát sem szöheti bele. A menynevei lelkület nem fogja az Úr gyermekeit tévútra vezetni. A Szentlélektől kapott erő által kitéphetünk életünkéből minden kétes gyökeret. Ha szeretnénk kikerülni a sötétségből, amely a hitetlen lelket belepi, és szeretnénk ott időzni, ahol Igéjének tiszta sugarai ránk áradhatnak, akkor segítséget fogunk kapni, hogy lépésről lépésre haladjunk a szentség útján. (...)

Az az előjogunk, hogy a Szentírás komoly tanulmányozása által felfedezhetjük, mindennapi életünk mely területe nem fejezi ki az Ige elveit. És ahogy a tükör is megmutatja a hibákat, igyekezzünk buzgó imában és hittel ezeket eltávolítani, hogy növekedhessünk az elének állított mérce szerint. Amennyiben küzdeni fogunk azért, hogy elsajátíthassuk azt a tökéletességet, amit elvár tőlünk az Atya, az Ő képmása fog kirajzolódni szavaink, tetteink és lelkületünk által. Az emberi így fokozatosan a szent menynevei képmásra alakul át. – *Istennel ma*, 281. old.

Amikor Krisztust Megváltónkként fogadtuk el, azt a feltételt is elfogadtuk, hogy együtt kell munkálkodnunk Istennel. Szövetséget kötöttünk vele, hogy teljesen az Úréi leszünk, és hogy Jézus kegyelmének hűséges sáfáraiként azon fogunk munkálkodni, hogy felmagasztaljuk királyságát világunkban. Az Üdvözítő minden egyes követője fogadalmat tesz, hogy minden értelmi, lelki és testi erejét neki ajánlja, aki lefizette a váltságdíjat életünkért. Katonaságra és tevékeny szolgálatra vállalkoztunk: a nehézségek, a szégyen és a rágalmozás hordozására, a hit harcának megharcolására és üdvösségünk Fejedelmének követésére. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. kötet, 124. old.

Április 12., szerda – Királyi papság

Akinek az elméjét Isten Igéjének a megértése világítja meg, felismeri a menny és a világ iránti felelősségét, és érezni fogja, hogy minden képességét tökéletesítenie kell, mivel csak így hirdetheti „annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el” (1Pt 2:9) minket. Növekedve a kegyelemben és a Jézus Krisztus isme-

retében, felismeri saját tökéletlenségét, tudatlanságát, és folyamatosan törekedni fog arra, hogy megőrizze és uralja elméjét annak érdekében, hogy értelmes kereszténnyé váljon. – *Tanácsok szülőknek, tanítóknak és tanulóknak*, 33. old.

Isten azt akarta, hogy dicsérjék és magasztalják népét, Izraelt. Mindent megadott nekik, ami lelkileg a javukat szolgálhatta. Minden lehetőséget megteremtett arra, hogy olyanná formálódjon a jellemük, amivel Őt képviselhetik.

A világ népei csodálták volna az Isten törvénye iránti engedelmeségük nyomán fakadó jólétüket. Aki minden mestermunkához bölcsességet és ügyességet tudott nekik adni, továbbra is tanítani akarta őket, és törvényei iránti engedelmeségük jellemüket nemessé és emelkedetté tette volna. Engedelmeségük megóvta volna őket a más népeket sújtó betegségektől. Nagyszerű értelmi képességeket kaptak volna. Jólétükkel az Úr dicsőségét és hatalmának magasztosságát kellett volna megmutatniuk. Isten papok és fejedelmek birodalmává akarta tenni Izraelt. Mindent megadott nekik ahhoz, hogy a föld legnagyobb népévé legyenek.

Mózes által Krisztus félreérthetetlenül feltárta népe előtt a mennyi szándékát, és világosan meghatározta jólétük feltételeit: „Az Úrnak, a te Istenednek szent népe vagy te; téged választott az Úr, a te Istened, hogy saját népe légy néki, minden nép közül e föld színén... És... megtudjad, hogy az Úr, a te Istened, Ő az Isten, a hűséges Isten, aki megtartja a szövetséget és az irgalmasságot ezer íziglen azok iránt, akik Őt szeretik, és az Ő parancsolatait megtartják... Tartsd meg azért a parancsolatot, a rendelkezéseket és végzéseket, amelyeket én e mai napon parancsolok néked, hogy azokat cselekedjed. Ha pedig engedelmeskedtek e végzésnek, és megtartjátok és teljesítitek azokat: az Úr, a te Istened is megtartja néked a szövetséget és irgalmasságot, amely felől megesküdött a te atyáidnak. És szeretni fog téged, és megáld téged, és megsokasít téged; és megáldja a te méhednek gyümölcsét, a te földednek gyümölcsét: gabonádat, mustodat és olajodat; teheneid fajzását és juhaidnak ellését azon a földön, amely felől megesküdött a te atyáidnak, hogy néked adja azt. Áldottabb lesz minden népnél... És távol tart az Úr tetőled minden betegséget és

Egyiptomnak minden gonosz nyavalyáját, amelyeket ismersz; nem veti azokat terád.” (5Móz 7:6, 9, 11–15) – *Krisztus példázatai*, 288. old.

Április 13., csütörtök – Hirdessétek annak hatalmas dolgait

Sokan a hívők közül, akikhez Péter a leveleit intézte, pogány környezetben éltek, és így sok függött attól, hogy hűek maradnak hitvallásukhoz, magasztos elhívásukhoz. Az apostol ezért bensőségesen utalt kiváltságaikra Jézus Krisztus követőiként: „Ti pedig – írta – választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket; akik hajdan nem nép voltatok, most pedig Isten népe vagytok; akik nem kegyelmezettek voltatok, most pedig kegyelmezettek vagytok.” (...)

Ez az intelleum minden korszak minden hívőjének szól. „Azért az ő gyümölcseikről ismeritek meg őket.” (Mt 7:20) A szelíd és csendes lélek belső ékességét lehetetlen eléggé értékelni. Az igaz keresztény életében mindig összhangban áll a külső ékesség a belső békével és megszentelődése mértékével. „Ha valaki jönni akar én utánam – mondta Jézus –, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztjét, és kövessen engem.” (Mt 16:24) Önmegtagadás és áldozatkészség jellemzi a keresztény életét. Annak bizonyítéka, hogy ízlésünk is megtért, látható lesz ruházkozásunkban, hogy azt az utat járjuk, ami az Úr megváltottainak ösvénye.

Helyes, ha szeretjük a szépet és kívánjuk azt, de Isten óhaja az, hogy elsősorban a legmagasztosabb szépséget, a romolhatatlant szeressük és keressük. Nincsen olyan külső szépség, ami értékben vagy kedvességben felérne a „szelíd és csendes lelkülettel”, a „fehér és tiszta gyolccsal” (Jel 19:14), melyet majd a földnek minden szentje fog viselni. Ez a ruházat teszi őket széppé és kedvessé már itt a földön, és azután belépésre jogosít a Király palotájába. Így hangzik az ígélet: „Fehérben fognak velem jární, mert méltók arra.” (Jel 3:4) – *Apostolok története*, 521–522. old.

A kegyelemidő utolsó óráiban, amikor nemsokára minden ember sorsa örökre eldől, a menny és föld Ura az eddiginél élénkebb tevékenységet vár el egyházától. Az Úr Jézus Krisztus saját választottainak tartja

és a földön mindenkinél jobban kedveli azokat, akiket drága igazságának ismerete feloldott megkötözöttségükből, és várja, hogy megdicsőítsék Őt, aki a sötétségből csodálatos világosságára hívta ki őket. Az áldásokat, amelyekben olyan gazdagon részesülnek, meg kell osztaniuk másokkal is. A megváltás jó hírének el kell jutnia minden nemzethez, nemzetséghez, nyelvhez és néphez. – *Próféták és királyok*, 716. old.

Április 14., péntek – További tanulmányozásra

Istennel ma, 1991, 28. old. (32)

Isten csodálatos kegyelme, 48. old. (52)

4. tanulmány

Emberi kapcsolatok

Április 15., szombat délután

Krisztus követőinek nem lesznek kirívó, önző tulajdonságaik, hanem Uruk szelídségét fogják bemutatni szavaikban, lelkületükben és cselekedeteikben. (...) Nem Istentől van a zsarnok, uralkodó lelkület, és nem kellene sem hívőkkel, sem hitetlenekkel szemben alkalmazni, függetlenül attól, hogy milyen alacsony sorban élnek. Azt várják el a keresztyenyektől, hogy Jézust mutassák be az emberekkel való kapcsolataikban, hiszen Ő drága életét adta értük. (...)

Aki folyton Krisztusra tekint, erről fog tanúskodni a lelkülete, a szavai és a tettei is. Senkit sem fog kényszeríteni, nem taszít megpróbált lelküket még erősebb kísértésbe, és nem fogja az embereket közömbösen Sátán harcmezején magukra hagyni. Hanem kinyújtja a kezét segítségre, és a lelkeket a menny felé emeli. Isten munkatársaként éberren vigyáz arra, hogy a megkísértettek lába szilárdan álljon az évezredek Szikláján. – *In Heavenly Places*, 293. old.

Néhány testvérünk sok mindent mondott és írt, amit a kormánnyal és törvénnyel szembeni állásfoglalásnak tartanak. Hibát követünk el, ha alkalmat adunk ilyen félreértésekre. Nem bölcs dolog szüntelen csak hibát keresni abban, amit a kormány vezetői tesznek. Nem a mi feladatunk akár egyéneket, akár intézményeket támadni. Viselkedjünk körültekintően, nehogy azt gondolják az emberek, hogy ellenezzük a polgári hatóságokat. Igaz, hogy hadviselésünk támadó, fegyvereinket azonban megtalálhatják az *Így szól az Úr* kijelentésben. A mi feladatunk előkészíteni a népet, és helytállni Isten nagy napján. Ne hagyjuk magunkat olyan mellékvágányra terelni, mely vitákat és ellenkezést kelt a nem a mi hitünket vallókban. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 2. kötet, 504. old.

Arra kellene törekednünk, hogy könnyítsünk a körülöttünk élők terhein Jézus irántuk kifejezett szeretetének a kinyilatkoztatásával. Ha mennyei dolgokról szólnának a beszélgetéseink, a rosszindulatú beszéd hamar elveszítené vonzalmát. Többé nem lépnénk veszélyes területre, és nem esnénk kísértésbe a gonosz hatalmától indítva.

Ne mások hibáit keressük, hanem önmagunkat kritizáljuk. Mindenki tegye fel magának a kérdést: igaz a szívem Isten előtt? Dicsőséget szerzek mennyei Atyámnak? Ha gonoszt forraltál a lelkedben, üzd ki azt onnan. Minden szennyet törölj ki a szívedből. Tép ki a keserűség összes gyökerét, hogy másokat se érinthessen gonosz befolyása. Ne engedd, hogy szíved talajában akár egy mérgező növény is maradjon. Szakítsd ki onnan még ebben a pillanatban, és neveld a szeretet virágát. Jézusnak hódoljon szíved temploma. (...) „Ha szeretjük egymást, az Isten bennünk marad, és az Ő szeretete teljessé lett bennünk.” (1Jn 4:12) – *Our High Calling*, 181. old.

Április 16., vasárnap – Az egyház és az állam

Ezt az Igét a legnagyobb tekintélynek kell elismernünk. Isteni intézkedésnek kell elismernünk az emberi kormányzatot: jogos határon belül az iránta való engedelmesség szent kötelességünk. Ha követelményei azonban összeütköznek vagy ellenkeznek a menny parancsaival, akkor „inkább Istennek kell engedelmeskednünk, mintsem embernek”. Az Atya szavát minden emberi törvényadás felett valónak kell elismernünk: az „Így szól az Úr” nem állhat mögötte annak, hogy: „Így szól a gyülekezet” vagy: „Így szól a földi hatalom”. Krisztus koronájának a földi uralkodók ékes koronái felett kell ragyognia.

Ez azonban korántsem jelenti azt, hogy kerüljünk ellentétbe a többséggel. Mérlegeljük gondosan, mit beszélünk vagy írunk le, hogy mindent elkerüljünk, ami azt a látszatot keltené, hogy szembeszállunk a törvénnyel és a fennálló renddel. Ne tegyünk és ne mondjunk semmi olyat, ami fölöslegesen elzárhatja előlünk az utat. Jézus nevében járjunk és képviseljük a ránk bízott igazságot. Ha az emberek megtiltanák a munkánkat, mondjuk azt, amit az apostolok mondtak: „Vajon igaz dolog-e Isten előtt rátok hallgatnunk inkább, hogy nem Istenre, ítéltétek

meg! Mert nem tehetjük, hogy amiket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk.” – *Apostolok története*, 68. old.

Láttam, hogy mindig is kötelességünk engedelmessé válni országunk törvényeinek, ha nem ellenkeznek a magasabb törvénnyel, amit Isten mondott el a Sínairól, majd vésett ujjával a kőbe. „Törvényemet az ő belsejükbe helyezem, és az ő szívükbe írom be, és Istenükké leszek, ők pedig népemmé lesznek.” Akinek szívébe van írva a Mindenható törvénye, inkább az Úrnak, mint embereknek engedelmessé válik, s inkább engedetlen minden ember iránt, mintsem eltérjen a menny legkisebb parancsolatától. Isten népe, akiket az igazság ihlete tanít, és a tiszta lelkiismeret vezet, hogy éljék Uruk minden szavát, az Ő törvényét fogadják el egyetlen tekintélyként, amit elismerhetnek, és aminek engedelmessé válnak. Isten törvényének bölcsessége és tekintélye a legnagyobb. – *Bizonyságtételek*, 1. kötet, 360–361. old.

Itt rövid az időnk. Csak egy életünk van ezen a világon; és amíg itt lent járunk, használjuk ki az életet a lehető legjobban! Az a munka, amire Isten elhívott bennünket, nem igényel gazdagságot, sem társadalmi rangot vagy nagy tehetséget. Kedves, önfeláldozó lelkületre és céltudatos kitartásra van szükség. Egy mécses, bármilyen kicsi is, ha állandóan égve tartjuk, eszköz lehet sok más lámpa meggyújtásához. Befolyásunk köre, ha szűknek látszik is, tehetségünk, ha kicsi is, alkalmaink, ha ritkák is, tudásunk, ha korlátozott is, csodálatos dolgokat művelhetnek a saját otthonunk kínálta lehetőségek hűségesebb felhasználásával. Ha szívünket és otthonunkat kitarjuk a mennyei életelvek befogadása előtt, éltető hatalom közvetítőivé leszünk. Gyógyító erő árad otthonunkból, élővé, széppé és termővé alakítva az aszályal sújtott terméketlen pusztaságot. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 355. old.

Április 17., hétfő – Urak és rabszolgák

Az apostolnak Filemonhoz intézett levele rávilágít az evangélium befolyására a gazdák és szolgáik közötti viszonyban. A rabszolgatartás elismert intézmény volt az egész Római Birodalomban; a legtöbb gyülekezet-

ben voltak urak és rabszolgák, akikért Pál munkálkodott. Olyan városokban, ahol több volt a rabszolga, mint a szabad lakos, különösen szigorú törvényeket hoztak, hogy a rabszolgákat féken tartsák. A jómódú rómainak gyakran száz és száz rabszolgája volt, minden rétegből, népből és foglalkozási ágból. E gyámoltalan lények felett gazdag uruk teljhatalommal bírt, tetszése szerint szabhatott ki rájuk bármilyen büntetést. Ha közülük valaki bosszúból vagy önvédelemből kezét tulajdonosa ellen emelte, akkor a vétkest és egész családját minden további nélkül a legembertelebb módon kiirhatták. Már csekély mulasztást, balesetet vagy pusztán figyelmetlenséget is gyakran a legkegyetlenebb módon büntettek meg.

Voltak urak, akik emberségesebben és elnézőbben viselkedtek szolgáljaik iránt; azonban a gazdagok és a nemesség nagy többsége féktelenül a kéj, a szenvedély és az étvágy kielégítésének élt, és rabszolgáljaikat csak szeszélyeik és zsarnokságuk nyomorult áldozataivá süllyesztette. Az egész rendszer kietlen, sivár és lealjasító volt.

Nem Pál apostol feladata volt, hogy a fennálló társadalmi rendet önkényesen vagy hirtelen megdöntse. Ilyen kísérlettel csak az evangélium sikerét akadályozta volna. Ellenben olyan alapelveket tanított, melyek gyökerében támadták a rabszolgaság intézményét. Ezen elvek megvalósítása az egész rendszert alapjaiban rendíti meg. „Ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság” (2Kor 3:17) – jelentette ki az apostol. A rabszolga, ha megtért, tagjává lett Krisztus testének; úgy kellett szeretni és kezelni, mint testvért, mint gazdájának örökösétársát Isten áldásaiban és az evangélium kiváltságaiban. Másrészt pedig a szolgálknak teljesíteniük kellett kötelességüket, „nem szemnek szolgálván, mint akik embereknek akarnak tetszeni, hanem mint Krisztus szolgálói”, „cselekedvén az Istennek akaratát lélekből” (Ef 6:6).

A kereszténység a közösség erős kötelékével fűzi össze az urat és szolgálát, a királyt és alattvalóját, az evangélium szolgálját és a lezüllött bűnöst, aki Krisztusban megtisztult a bűntől. Valamennyit ugyanaz a vér mosta fehérre, ugyanaz a lélek elevenítette meg; eggyé lettek Krisztus Jézusban. – *Apostolok története*, 459–460. old.

A keresztény leginkább önmaga féken tartásával bizonyítja nemes voltát. Követnünk kellene Jézus példáját, mert amikor gúnyolták, nem

válaszolt gyalázattal, hanem az „igaz Bírónak” vetette alá magát. Megváltónk csendesesen, zokszó nélkül fogadta a gyalázkodást és a támadást. A gyilkos tömeg, amely valósággal lelkesedett megaláztatását és elítélését látva, egyetlen türelmetlen tekintetet vagy szót sem tudott kicsikarni tőle. Ő a mennyei Felség, és tiszta lelkében nem volt helye bosszúállásnak, ellenben ott élt a szánalom és a szeretet. – *That I May Know Him*, 139. old.

Április 18., kedd – Férjek és feleségek

Helyes, ha szeretjük és kívánjuk a szépet, azonban Isten azt akarja, hogy először a legmagasabb rendű, elmúlhatatlan szépséget szeressük és kívánjuk. Az emberi ügyesség legválasztékosabb termékei sem tudják azt a szépséget előállítani, ami összehasonlítható lenne a jellem szépségével. Ez az, ami igazi érték az Úr előtt.

Tanítsuk meg az ifjúságot és a kisgyermeket is arra, hogy azt a királyi palástot válasszák maguknak, amelyet a mennyei szövészen szöttek, amely „tisztá és ragyogó fehér gyolcs” (Jel 19:8). Ezt fogják a föld szentjei viselni. Ezt a palástot, amely Krisztus feddhetetlen jellemét ábrázolja, ingyen ajánlják fel mindenkinek. Mindazok, akik ezt az öltözetet elfogadják, már itt e földön viselhetik is.

A gyermekek, amikor megnyitják értelmüket a tiszta, szeretetteljes gondolatok számára, és szeretetből fakadó, segítőkész cselekedeteket hajtanak végre, felöltöznek az Ő jellemének szép ruháiba. Ez a ruházat széppé és kedvessé teszi őket itt e földön, az eljövendő életben pedig jogcímük lesz a Király palotájába való belépésre. – *Előtted az élet*, 249. old.

Azok a házaspárok, akik egyesítették életcéljaikat, különböző jellemtulajdonságokkal és egyéni felelősséggel rendelkeznek. Mindegyiknek megvan a maga munkája, de a nőket nem az elvégzett munkájuk mennyisége szerint kell értékelnünk, mint a teherhordó állatokat. A feleség a családi kör díszje, mint a bölcs férj felesége és társa. Minden lépésnél tegye fel a kérdést: „Ez az igazi nőiesség mértékegysége?” „Hogyan tegyem befolyásomat otthonomban Krisztusszerűvé?” A férj adja tudtára feleségének, hogy értékeli munkáját.

A feleség tisztelje férjét. A férj szeresse és ápolja feleségét, és amikor házassági fogadalmuk egyesíti őket, Krisztusban való hitük kapcsolja őket eggyé benne. Istennek tetsző, ha látja, hogy a házasságra lépők együtt tanulnak Jézusról, és egyre jobban átítatódnak a Lelkével.

Ezután olyan kötelességeknek kell eleget tennetek, melyeket házasságotok előtt nem ismertetek. „Öltözzétek fel azért... a jóságot, alázottságot, szelidséget, hosszú tűrést.” (Kol 3:12) „Járjatok a szeretetben, amint Jézus is szeretett minket.” Tanulmányozzátok gondosan a következő tanítást: „Ti asszonyok, a ti saját férjeteknek engedelmesek legyetek, mint az Úrnak. Mert a férj feje a feleségének, mint a Krisztus is feje az egyháznak... De miképpen az egyház engedelmes Krisztusnak, azonképpen az asszonyok is engedelmesek legyenek férjüknek mindenben. Ti férfiak, szeressétek a ti feleségeteket, miképpen Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta azért.” – *Boldog otthon*, 114. old.

Április 19., szerda – Társadalmi kapcsolatok

Jézus a pénzen levő felíratra mutatott, és így szólt: „Adjátok meg azért, ami a császáré, a császárnak, és ami az Istené, az Istennek.” (Lk 20:24–25)

A kémelek azt várták, hogy a Megváltó közvetlenül – vagy így, vagy úgy – válaszol a kérdésükre. Ha azt mondja: törvénytelen dolog adót fizetni a császárnak, feljelentették volna a római hatóságoknál, és letartóztatják lázadásszításért. Ha kijelenti, hogy az adófizetés törvényes, elhatározták, hogy bevádolják a népnél, mert ellentmond Isten törvényének. Most zavarba jöttek, mert legyőzöttnek érezték magukat. Terük szétzilálódott. Olyan sommás választ kaptak a kérdésükre, amire nem volt mit mondaniuk.

Krisztus felelete nem kibúvó volt, hanem a kérdés elfogulatlan megválaszolása. Kezében tartotta a római érmét, amelyre a császár nevét és képét nyomták, és kijelentette, hogy mivel a római hatalom védelme alatt élnek, kötelesek megadni ennek a hatalomnak a kért támogatást egészen addig, amíg az nem ütközik magasabb kötelezettségükkel. Az ország törvényeinek békeszeretően alá kell vetniük magukat, de elsődlegesen mindenkor Istenhez kell hűségességek lenniük.

A Megváltó szavai – „adjátok meg [...] ami az Istené, az Istennek” (Lk 20:25) – súlyos dorgálást jelentettek az ármánykodó zsidóknak. Ha hűségesen teljesítették volna az Úr iránti kötelességüket, nem váltak volna megtört, idegen hatalomnak alávetett nemzetté. Nem lengett volna római zászló Jeruzsálem felett, nem állt volna római őrszem a kapukban, nem uralkodott volna római helytartó a falak közt. A zsidó nemzet ekkor már Istentől való eltávolodásának büntetését viselte. – *Jézus élete*, 602. old.

Lehetetlen, hogy abból a szívből, ami Krisztus lakhelye, hiányozzon a szeretet. Ha szeretjük az Urat, mert Ő előbb szeretett minket, azokat is szeretjük, akikért Jézus meghalt. Nem juthatunk közösségre Istennel, ha nem ápoljuk a kapcsolatot embertársainkkal, mert benne, aki a világegyetem trónján ül, együtt van mind a mennyei, mind az emberi. Ha közösségre lépünk Jézussal, és a szeretet láncának arany láncszemei kapcsolnak össze felebarátainkkal, akkor jézusi szánalmat és könyörületet tanúsítunk; nem várjuk meg, amíg a szegényeket és nyomorultakat elénk hozzák; így nem kell a mások fájdalma iránti szánalmat kicsikarni belőlünk, mert olyan természetességgel fogunk szolgálni a nélkülözőknek és szenvedőknek, mint ahogy a Megváltó járt és jót tett.

Ahol szeretet és együttérzés ébred, ahol valaki a másik ember felé fordul, hogy felemelje és áldást hintsen rá, ott Isten Lelke munkálkodik. – *Krisztus példázatai*, 384. old.

Április 20., csütörtök – A keresztyénység és a társadalmi rend

Jézus röviddel megfeszítése előtt a békesség ígérését adta tanítványainak: „Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek; nem úgy adom én néktek, amint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek és ne féljen!” (Jn 14:27) Ez a béke nem a világhoz való alkalmazkodás eredménye. Krisztus sohasem szerzett békét a gonosszal való kiegyezéssel. A tanítványaira hagyott béke inkább belső, mint külső béke; ez marad meg követőinek az eljövendő harcokban és küzdelmekben is.

Önmagáról mondta az Üdvözítő: „Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak e földre; nem azért jöttem, hogy békes-

séget bocsássak, hanem hogy fegyvert.” (Mt 10:34) Ámbár a békesség Fejedelme mégis szakadás okozója lett. Ő, aki azért jött, hogy üdvösséget és reménységet hirdessen, és örömet ébresszen az emberek szívében, olyan küzdelmet nyitott meg, ami mély sebeket ejt, és erős szenvedélyeket kelt fel. Következő szavaival óvta követőit: „E világon nyomorúságotok lesz.” – *Apostolok története*, 84. old.

Azok, akik igyekeznek Isten parancsolatainak engedelmeskedni, gúnynak és támadásnak teszik ki magukat. Csak az Úr segítségével állhatnak meg. Hogy el tudják viselni a rájuk váró próbát, meg kell érteniük a menny akaratát, Igéjének kinyilatkoztatásait. Csupán azok tudják megdicsőíteni Istent, akiknek helyes fogalmuk van jelleméről, kormányzataról, szándékairól, és azokkal összhangban cselekszenek. Egyedül azok fognak az utolsó nagy küzdelemben végig kitartani, akik felvértezték értelmüket a Biblia igazságaival. Egyszer mindenki fel fogja tenni magának ezt a súlyos kérdést: Istennek engedelmeskedjem-e vagy embereknek? A döntő óra már a küszöbön van. Szilárdan áll-e lábunk a sziklán, az Atya változhatatlan Igéjén? Ki tudunk-e híven tartani Isten parancsolatait és a Jézus hite mellett? – *A nagy küzdelem*, 594. old.

Sokan elnézik testvéreik vagy felebarátaik mostoha körülményeit anélkül, hogy segítenének rajtuk. Azt gondolják, hogy kereszténységük megváltásával – ridegen és önzően is – Krisztust képviselik. Jézusnak ezek a névleges szolgálói valójában nem az Úr munkatársai. Isten szeretetéről, amelyet sugározniuk kellene, alig-alig kapnak némi fogalmat embertársaik. Miattuk nem indul sok szív hálára a menny iránt, és sok ajakról miattuk nem hangzik magasztaló ének. Megfosztják Istent a neki járó tisztelettől és azoktól a lelkektől, akikért Krisztus meghalt, akiket szeretne bevinni országába, és maga mellett látni az örökkévalóságban. (...)

Önző étellel nem lehet a menny ügyét szolgálni. Isten ügye az elnyomottak és szegények ügye. Krisztus állítólagos követőinek szívéből hiányzik a Fiú együtt érző szeretete. Jobban kellene szeretnünk azokat, akikben Jézus olyan nagy értéket látott, hogy életét adta üdvösségükért. Ezek a lelkek drágák. Minden áldozatnál felmérhetetlenül drágábbak.

Ha minden erőnket megfeszítjük egy fontosnak ítélt feladat teljesítésére, de elhanyagoljuk a szűkölködőt, vagy megfosztjuk az idegent jogaitól, Isten nem hagyja jóvá azt a szolgálatunkat. (...)

Az istenfélelem alapja a szeretet. Senki sem szeretheti az Urat igazán, bármi legyen is hitvallása, ha nem szereti önzetlenül testvérét. Ez a lelkiület nem alakul ki bennünk pusztán azzal, hogy megpróbálunk szeretni másokat. Krisztus szeretetének a szívünkben kell élnie. Amikor énünk feloldódik Jézusban, a szeretet akaratlanul is kiárad belőlünk. A keresztény jelleme akkor jut el a tökéletességre, amikor belső énje állandóan arra készíti, hogy másokon segítsen; amikor a menny napfénye betölti a szívét, ez arcáról is sugárzik. – *Krisztus példázatai*, 383–384. old.

Április 21., péntek – További tanulmányozásra

A nagy küzdelem: 36. és 39. fejezet.

5. tanulmány

Istenért élni

Április 22., szombat délután

„Igaz beszéd ez, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket, akik közül első vagyok én.” (1Tim 1:15) Bűneink bocsánata, Istennel való megbékélésünk nem cselekedeteink jutalma, nem azért nyerjük el, mert a bűnös érdemre tesz szert, hanem ajándék, aminek Krisztus igazságossága az alapja. Ne igyekezzünk a bűn mentegetésével kisebbiteni a vétkeinket, bűnösségünket, hanem fogadjuk el az Úr bünszemléletét, azt, hogy a bűn súlyosan megterhel. Egyedül a Golgota fényénél érthetjük meg a bűn borzalmas súlyát. Ha magunknak kellene hordoznunk bűneinket, megsemmisülnénk a teher alatt. A büntelen Isten Fia vállalja át mindezt helyettünk – bár mi érdemlünk büntetést, Ő hordozza vétkeinket. „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamisságtól.” (1Jn 1:9) Milyen dicsőséges, csodálatos igazság! Egyfelől az Atya következetesen megtartja törvényét, másfelől igaznak tudja nyilvánítani a Jézusban hívő embert. „Kicsoda olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt, és elengedi öröksége maradékának vét-két? Nem tartja meg haragját örökké, mert gyönyörködik az irgalmas-ságban.” (Mik 7:18) – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 115–116. old.

Tiszta forrásból sosem fakad szennyes víz, és egyetlen igazi keresztény sem fog visszaélni szavaival, és kerülni fogja a nézeteltérést. Ha Istenhez ragaszkodik a szívünk, állandó harcot kell vívniunk, mivel minden feddhetetlenség ellenségével állunk szemben, aki majd megpróbál eltántorítani, elcsüggeszteni minden elképzelhetetlen módszerrel. A világ Krisztus és az Ő műve ellen dolgozik. Ám akik a menny akaratát törekednek cselekedni, azt a vigasztalást kapják, hogy a legmagaszto-

sabb mennyei hatalom szövetségesei. Az Úr gyermekei, ha Jézusba vetik bizalmukat, és lépésről lépésre haladnak előre, győzni fognak.

Ha helyet szeretnénk az eljövendő világban, akkor akaratunkat alá kell vetnünk a Mindenható akaratának. Követnünk kell az utunkra sugárzó fényt. (...)

Senki se gondolja, hogy majd beléphet a szent kapukon, míg bűnben él. Akik Isten elleni lázadó helyzetben lesznek a Megváltó eljövetelekor, nem léphetnek be a mennyei udvarokba. Egyetlen lázadó sem jut be a mennybe.

Naponta készüljünk a dicsőség országába! Jellemünk próbája az isteni mérce. Ha kiálljuk a próbát, helyet kapunk a megváltottak között. Be kell hoznunk szívünkbe és mindennapi életünkbe a mennyet. Krisztus a mindenható segítség, és akik Őt követik, nem járnak sötétben, hanem megértik a mennyei dolgokat. Felismerik az igaz Pásztor hangját, és engedelmesen követik Őt. – *Istennel ma*, 320. old.

Április 23., vasárnap – Legyetek egyetértők

Péter arra buzdítja a hívőket: „Legyetek mindnyájan egyetértők, együtt érzők, testvéreiket szeretők, irgalmasak és udvariasak. Rosszért rosszal, szidalomért szidalommal ne fizessetek! Inkább áldást mondjatok! Hiszen arra vagytok hívatva, hogy áldás legyen az örökrészetek. Hol van az az ember, aki életéért eped, szép napokat szeretne élni és hosszú életet? Őrizd meg a gonosztól ajkadat, nyelved ne szóljon hazugságokat! Fuss a gonosztól és a jót keresd, a békességet kutasd és azt kövesd! Az Úr szeme az igazakon, és füle könyörgő szavukon. De a gonoszt cselekvőkkel szembefordul.”

Isten félreérthetetlenül kijelölte a helyes utat. Hitvalló népe miért nem jár mégis azon? Miért nem kutatnak, imádkoznak és fáradnak lelkiismeretesen, hogy egyetértők legyenek? Miért nem törekednek részvétet, testvéri szeretetet ápolni magukban ahelyett, hogy rosszért rosszal, szidalomért szidalommal fizetnének? Ki nem vágyakozik élet és szép napok után? Mégis milyen kevesen tartják magukat a feltételekhez: „Őrizd meg a gonosztól ajkadat, nyelved ne szóljon hazugságokat!” (Zsolt 34:14) Kevesen hajlandók követni az Üdvözítő példáját, szelidsé-

gét és alázatát. Sokan kérik az Urat, hogy alázza meg őket, de már húzódoznak a szükséges fenytéstől. Amikor elérkezik a vizsga, amikor próbák vagy akár jelentéktelen kellemetlenségek érik őket, szívük fellázad, és a nyelvük olyan szavakat ejt, mint a mérgezett nyíl vagy a pusztító jégeső.

A gonosz beszéd kettős átok. Jobban sújtja a szólót, mint a hallgatóját. Aki a széthúzás és a viszály magját veti, gyilkos gyümölcsöt arat majd lelkében. Milyen nyomorult is a pletyka terjesztője, a rosszhiszemű gyanúsító! Hírből sem ismeri az igazi boldogságot. – *Bizonyságtételek*, 5. kötet, 175–176. old.

Mekkora szükség van a jóság és szelídség ápolására! Senkinek sem kell szégyenkeznie szelídlelkűsége miatt, ha együtt érez a vétkezőkkel; mert aki azt hiszi, hogy nincs hibája, azt Isten távolról sem tekinti hibátlannak. Senkinek sincs oka azt hinni, hogy az együttézés szégyenletes dolog. – *Istennel ma*, 21. old.

Hit által igazulunk meg. Aki megérti e szavak jelentőségét, sosem lesz önelégült. Nem vagyunk elég jók ahhoz, hogy valakinek is érezzük magunkat. A Szentlélek adja azonban azt a hatékonyságot, ami a menynyei jellem kialakításához szükséges. Amikor úgy érezzük, hogy képesek vagyunk saját életünket alakítani, súlyos tévedést követünk el. Nem gőzöztünk saját erőnkől a kísértés fölött. Azonban a Szentlélek fog dolgozni mindazoknak a szívében, akik igazán hisznek Krisztusban.

Akinek hit lakik a szívében, az Úr szép templomává válik. Őt Jézus kegyelme vezérli. És pontosan olyan mértékben fejlődik, amilyen mértékben függ a Szentlélek tanításától. – *8. kézirat*, 1900. január 25.

Április 24., hétfő – Testi szenvedés

Ó, vajon hol tartana ma az emberiség megváltása, ha Krisztus olyan gyenge lett volna erkölcsi szempontból, mint az ember? Nem csoda, hogy örült a menny, amikor a bukott fejedelem legyőzött ellenségként hagyta el a kísértés pusztáját. Jézus az Atyától kapott tekintélye révén ad az embernek kegyelmet és mennyei erőt – ezáltal teszi lehetővé az

Ő nevében a győzelmünket. Túl kevés, magát Krisztus követőjének nevező személy van, aki úgy dönt, hogy olyan módon csatlakozik a Sátán kísértései elleni küzdelemhez, ahogyan Ő szállt szembe a kísértővel és győzött. (...)

Sok, magát kereszténynek valló ember tekint úgy a Megváltó életének erre a töredékére, mint két uralkodó közötti konfliktusra, mintha egyáltalán nem is lenne hatása az esetnek életükre és jellemükre. Ilyen körülmények között kevésbé érdekli őket a küzdelem módja és a csodálatos győzelem. Felfogásukat elhomályosítják Sátán ámitásai, és nem veszik észre, hogy, aki Krisztusra támadt a pusztában, hogy megfoszsa méltóságától a végtelen Isten Fiát, az idők végéig az ember ellensége lesz. S bár nem sikerült legyőznie Jézust, nem kevesebb erővel tud hatni az emberre is. Mindenki egyénileg ki van téve azoknak a kísértéseknek, amelyeket Krisztus legyőzött, ám a győzelmes Fejedelem nevében fel van kínálva a kellő erő is. És mindenkinek egyénileg kell győznie. Sokan épp azoknak a kísértéseknek engednek, amelyekkel Sátán az Üdvözítőt is megpróbálta. – *Confrontation*, 63–64. old.

Jézus a mi üdvösségünk szerzője, hitünk bevégzője. Drága kegyelme által megerősíti erkölcsi erőnket, és a bűnösök úgy tekinthetnek magukra, mint akik meghaltak a bűnnek, de Istennek élnek Jézus Krisztus által. Az egyszerű hit Krisztus szeretetével egyesülve összekapcsolja a hívőt Istennel. Mialatt Krisztus jó vitézként harcol, az egész hűséges világegyetem rokonszenvét élvez. A szolgáló angyalok körülveszik, hogy küzdelmeiben segítsék, tehát bátran állíthatja: „Az Úr az én segítségem.” „Az Úr az én erősségem és pajzsom”, senki le nem győzhet. „Kegyelemből tartattatok meg, hit által, és ez nem töletek van, Isten ajándéka ez.”

Az Úr végtelen bölcsessége és hatalma tevékenykedik értünk. A menyeyei sereg valóban megharcolja harcainkat értünk. Mindenkori feszült figyelemmel kísérik a lelkeket, az Üdvözítő vérén vásárolt tulajdonait. Krisztus áldozata által felismerik az emberi lélek értékét. Az Úr oldalán állni mindig biztonságos, de nem fél szívvel, hanem teljesen. Éppen az ilyen félszívű, közömbös, gondatlan munka választ el Jézustól, erőtök forrásától. Ezért így imádkozzatok: „Végy el mindent tőlem, elveszthetek vagyont, világi dicsőséget, mindent, csak a te színed legyen velem!”

Teljes biztonságot ad, ha lelkünket Istenre bízunk, aki az egész mennyen és földön uralkodik. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 147. old.

Április 25., kedd – Újjászületve

A bűn elsötétíti értelmünket és elhomályosítja felfogóképességünket. Ha megtisztítjuk szívünket a bűntől, a Jézus Krisztus arcan ragyogó Isten dicsősége ismeretének fénye, mely megvilágítja Igéjét, és a természetéről is visszatükröződik, teljesebben, egyre teljesebben jelenti ki: „Irgalmas és kegyelmes Isten az Úr, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú.” (2Móz 34:6)

Az Úr világosságában látni fogjuk a világosságot, míg gondolkodásunk, szívünk és lelkünk át nem alakul szentségének képmására. (...)

Ha Isten jóságán, könyörületén és szeretetén időzünk, egyre tisztábban fogjuk fel az igazságot, szívünk tisztaság utáni vágya forróbb és szentebb lesz. Vele érintkezve a szent gondolatok tiszta légkörében időző lélek átalakul. Az igazság olyan csodálatos, olyan messze ható, olyan mély és széles, hogy szem elől veszítjük magunkat. Szívünk meglágyul, alázatossá, szeretetteljessé csillapodik. – *Bizonyságtételek*, 8. kötet, 321–322. old.

Az Isten Igéjében levő igazságok a Magasságos szavai. Aki beépíti életébe az igazságot, minden szempontból új teremtés lesz. Új értelmi képességeket kap, s a tudatlanság és bűn okozta sötétség eltávozik tőle. Az „új szívet adok belétek” szavak jelentése a következő: „új gondolatot adok belétek”. A szív megváltozását minden esetben szilárd meggyőződés követi a keresztyény kötelességgel és az igazság megértésével kapcsolatban. Aki teljes figyelemmel és imádságos lelkülettel fordul a Szentírás felé, tiszta ismeretet és egészséges ítélőképességet nyer, mintha az Istenhez térés révén magasabb értelmi szintre lépett volna. (...)

A Szentírás olvasása nyomán fény gyúl a sötétben. Amint az Úr Igéjét tanulmányozzák, felszínre kerül az életadó igazság. Akik figyelnek tanításaira, azoknak alapvető hatással lesz az életükre, és áldást jelentenek mindazok számára is, akikkel kapcsolatba kerülnek. (...)

Emberek ezrei helyezték az Urat a látókörükbe, és rátekintve elváltak az Ő képmására. Repes a szívük, amikor az Ő jelleméről beszél-

nek, és elmondhatják, mit jelent számukra Krisztus, és mit jelentenek ők Krisztus számára. – *My Life Today*, 24. old.

Az a szeretet, amellyel Jézus árasztja el az ember egész lényét, éltető erő. Gyógyításával minden létfontosságú szervet megérint – az agyat, a szívet, az idegeket. Ezzel lényünk legmagasabb rendű képességeit ösztönzi tevékenységre. Számúzi a lélekből a bűnt és a bánatot, az aggódást és a gondot, amelyek felőrlik az életerőt. Ez a szeretet derűt és nyugalmat hoz; olyan örömet ültet a lélekbe, amit semmiféle földi dolog nem tud elrontani: a Szentlélek örömét – gyógyító, éltető örömet.

Megváltónk szavai – „Jöjjetek énhozzám... és én megnyugosztalak titeket” (Mt 11:28) – megadják a receptet a fizikai, szellemi és a lelki betegségek gyógyítására. Krisztus sajnál minket, bár szenvedéseinket saját magunk okozzuk bűneinkkel. Benne segítséget találhatunk. Ő csodálatos dolgokat tesz azokért, akik bíznak benne. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 115. old.

Április 26., szerda – A test bűnei

A Biblia a Krisztus és egyháza közötti szent és állandó viszony jellegét a házasság kötelékéhez hasonlítja. Az Úr ünnepélyes szövetséggel kötötte magához népét. Azt ígérte, hogy Istenük lesz, ők pedig megfogadták, hogy Istenéi lesznek, és csakis az övéi. Az Úr kijelenti: „Eljegyezlek téged magamnak örökre, és pedig igazsággal és ítélettel, kegyelemmel és irgalommal jegyezlek el.” (Hós 2:18) Ezt is mondja: „Férjetekké lettem.” (Jer 3:14) Pál ugyanezt a képet alkalmazza az Újtestamentumban: „Eljegyezlek titeket egy férfúnak, hogy mint szeplőtlen szüzet állítsalak Krisztus elé.” (2Kor 11:2) – *A nagy küzdelem*, 381. old.

Akik új teremtmények Krisztus Jézusban, a Lélek gyümölcseit termik: a szeretetet, az örömet, a békességet, a türelmet, a barátságot, a jóságot, a hitet, a nyájasságot és a mértékletességet. Nem találnak többé örömet a régi élvezetekben, hanem az Isten Fiában való hit által a nyomában járnak, jellemét tükrözik vissza, és „megtisztítják magukat, amint hogy Ő is tiszta”. Amit régen gyűlöltek, azt most szeretik; s amit

régebben szerettek, azt most gyűlölik. Akik azelőtt büszkék és akaratosak voltak, most nyájasak és alázatosak; akik azelőtt a hiúság és az önértzet rabjai voltak, most szerények és komolyak lesznek. Az iszákos mértékletes és józan, a szemérmetlen pedig erényes lesz. Elhagyják a világ hiú szokásait. Az igazi keresztény nem a „külső dísz” keresi, hanem a „szívnek elrejtett emberét” „a szelíd és csendes lélek romolhatatlanságával” (1Pt 3:3–4). – *Jézushoz vezető út*, 58. old.

A Megváltó ezt mondta: „Miért nézed pedig a szálkát, amely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, amely a te szemedben van, nem veszed észre?” Szavai olyan embert írnak le, aki gyorsan észreveszi másokban a hibát. Amikor úgy véli, hogy valakinek a jellemében vagy életmódjában valami kivetnivalót fedezett fel, nagy lendülettel igyekszik arra rámutatni. Jézus azonban kijelenti, hogy az ilyen keresztényiellen foglalatossággal kifejlesztett jellemvonás a megbírált ember hibáihoz képest olyan, mint a szálka a gerendához mérten. A türelem és a szeretet hiánya viszi arra az embert, hogy hegygyé fújja fel a porszemet. Akik sohasem tapasztalták meg a Krisztusnak való teljes átadás alázatos szívűségét, nem is gyakorolják az életükben a Megváltó szeretetének lágyító hatását. Rosszul képviselik az evangélium örömezetének gyengéd, előzékeny szellemét, így drága lelkeket sebeznek meg, akikért pedig Isten Fia az életét adta. Üdvözítőnk hasonlata szerint aki odáig süllyed, hogy a bírálat szellemét képviseli, súlyosabb bűnt követ el, mint akit megvádol, mert bűnét önhittséggel tetőzi be.

Krisztus a jellem egyedül igaz mértéke. Aki tehát önmagát teszi meg mérvadónak, saját magát emeli Jézus helyébe. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 125. old.

Április 27., csütörtök – A szeretet mindent elfedez

„Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.” (Jn 13:35) Jellemünk minél inkább hasonlít az Üdvözítő jellemére, annál mélyebben szeretjük majd azokat, akikért Ő meghalt. Azok a keresztények, akik önzetlen szeretettel viselkednek egymás iránt, olyan bizonyosságot tesznek Krisztus mellett, amit

a hitetlenek képtelenek cáfolni, s amelynek nem lehet ellenállni. Lehetetlen felbecsülnünk az ilyen példamutatás hatalmát. Semmi nem győzi le olyan hathatósan Sátán és küldöttei fondorlatait, sem nem építi úgy a Megváltó országát, mint Jézusnak a gyülekezet tagjaiban megnyilvánuló szeretete. Csak akkor örvendhetünk békességnek és jólétnek, ha a szelídséget és a szeretetet gyakoroljuk. – *Bizonyságtételek*, 5. kötet, 167. old.

Az Úr akarata, hogy fiai és lányai jól végezzék a feladatukat, és békében éljenek egymással Krisztus, a béke adományozója által. Ha Jézus lakik a szívben, az ember lényének minden része egységben és összhangban dolgozik. Az egyén értelme és érzelmei, mivel tudják, hogyan végezzék el a feladatukat, egységben működnek együtt. Az értelem, mint egy trónon ülő király irányítja az egész tevékeny mechanizmust. – *Istenel ma*, 23. old.

A szeretetnek csodálatos hatalma van, mert Istentől ered. Ha megtanulnánk a szelíd feleletet, amely „elfordítja a harag felgerjedését” (Péld 15:1), a szeretetet, ami „hosszútűrő, kegyes” (1Kor 13:4), „sok vétket elfedez” (1Pt 4:8), milyen gyógyító erővel bírna az életünk! Mennyire átalakulna a jellemünk! Földünk a mennyhez válna hasonlóvá, és annak előíze lehetne. Ezeket az értékes leckéket olyan egyszerűen taníthatjuk, hogy a kisgyermek is megérti. A gyerekek szíve érzékeny és fogékony. Ha idős korunkban is olyanok lennénk, mint a gyerekek (Mt 18:3), ha megtanulnánk Megváltónk egyszerűségét, szelídségét és gyengéd szeretetét, már nem lenne nehéz számunkra, hogy megértsük a kicsik szívét, és megtanítsuk őket a szeretet gyógyító szolgálatára.

Isten legkisebb és legnagyobb művében is egyaránt tökéletesség uralkodik. A kéz, ami felfüggesztette a világot az űrben, ugyanaz a kéz, amely megformázza a mezők virágait! Vizsgáld meg mikroszkóppal a legkisebb és legközönségesebb útszéli virágot, és figyeld meg legapróbb részleteinek választékos finomságát és tökéletességét! Ekként a legegyszerűbb sorsban is igazi szépséget találhatunk. Az Úr szemében a legközönségesebb munka is szép, ha szerető hűséggel végzik. A kis dolgok iránti lelkiismeretes figyelmesség is a menny munkatársaiá

tehet bennünket, és elnyerheti az Ő elismerését, aki lát és tud mindent.
– *Előtted az élet*, 114. old.

Április 28., péntek – További tanulmányozásra

Bizonyságtételek, 4. kötet, 18–21. old.

Jézushoz vezető út: 8. fejezet.

6. tanulmány

Szenvedni Krisztusért

Április 29., szombat délután

Beléphetünk a mennybe, amely szenvedés által áll a rendelkezésünkre. Meg kell tagadnunk énünket, naponta meg kell halnunk az ének, és engednünk kell, hogy csak Jézus kerüljön az előtérbe, tekintetünk pedig szüntelen az Ő dicsőségén nyugodjon. Láttam, hogy akik az utóbbi időben felkarolják az igazságot, azoknak tudniuk kell, hogy mit jelent Krisztusért szenvedni, próbákat kell átélniük, néha fájdalmas és nehéz próbákat, hogy megtisztuljanak és felkészüljenek szenvedés által megkapni az élő Isten pecsétjét, át kell menniük a nagy nyomorúságon, hogy megláthassák a Királyt a maga szépségében Isten és a szent angyalok jelenlétében.

Amikor láttam, hogy mivé kell válnunk annak érdekében, hogy örökölhessük a dicsőséget, és láttam azt is, hogy milyen sokat kellett szenvednie Jézusnak, hogy megszerezze nekünk az oly gazdag örökséget, azért imádkoztam, hogy megkeresztelkedhessünk Krisztus szenvedéseiben, hogy többé ne hátráljunk meg a próbák előtt, hanem türelemmel és örömmel fogadjuk azokat, tudva, hogy az Üdvözítő szenvedett azért, hogy az Ő szegénysége és szenvedései révén meggazdagodjunk. – *Korai írások*, 97–98. old.

A tény, hogy próbákat kell elviselnünk, tanúsítja, hogy az Úr valami értéket lát bennünk, amit fejleszteni akar. Ha nem látna bennünk semmi olyat, amivel nevének dicsőséget szerezhethénk, akkor nem fordítana időt a csiszolásunkra. Értéktelen köveket nem vet kohójába. Az az értékes érc, amit Ő tisztít. A kovács tűzbe veti a vasat és az acélt, hogy megtudja, miként viselkednek ezek a fémek. Az Úr beengedi választottait

a szenvedések kohójába, hogy meglássa, milyen a természetük, és hogy alkalmassá tehetők-e szolgálatára.

A fazekas veszi az anyagot, és kedve szerint formálja. Gyúrja és dagasztja. Széthatítja és összenyomja. Megnedvesíti, azután megszáritja. Majd egy darabig hozzá sem nyúl. Amikor már teljesen képlékeny, újra munkába veszi, és edényt készít belőle. Megformázza, és a korongon kiigazítja és csiszolja. Napon megszáritja, és kiegészíti a kemencében. Így lesz használható edény. Így akar a nagy Mester is bennünket alakítani és formálni. Mint az agyag a fazekas kezében, úgy vagyunk mi is az Ő kezében. Ne próbáljuk mi végezni a fazekas munkáját! A mi részünk: engedjük, hogy a nagy Mester formáljon bennünket. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 471. old.

Sátán támadása ádáz és elszánt. Csalásai félelmetesek. De az Úr szemmel tartja népét, és meghallja kiáltásukat. Szenvadásuk felmérhetetlen. A kemence lángjaiban már-már elhamvadnak. De az Ötvös kihozza őket onnan, mint tűzben megpróbált aranyat. Isten éppúgy szereti őket a súlyos próba idején, mint amikor a legfényesebben ragyogott felettük a nap. De a tüzes kemence szükségszerű, mert ott válik le róluk a világiasság, és Krisztus képmását csak így tükrözhetik tökéletesen vissza. – *A nagy küzdelem*, 621. old.

Április 30., vasárnap – A korai keresztények üldöztetése

Hitre van szükséged. Ne hagyd ingadozni a hitedet. Harcold meg a hit nemes harcát, és nyerd el az örök életet. Súlyos küzdelem lesz ez, de harcold meg bármi áron is, mert Isten ígéretei igenek és ámenek Krisztusban. Tedd a kezedet Jézus kezébe. Nehézségeket kell legyőzni, de erejükkal kitűnő angyalok segítik Isten népét. Tekints Sionra, küzd át utadat az ünnepek városába. Dicső korona és mennyei szövőszékeken szőtt ruha várja a győztest. Bár ha Sátán ösvényedre veti is pokoli árnyékát, s el próbálja rejteni előled a titokzatos létrát, ami Isten királyi székétől nyúlik le a földre, s amin angyalok – az üdvösség örökösének szolgáló lelkek – járnak fel és alá, mégis törekedj felfelé, helyezd lábadat fokról fokra felfelé, s nyomulj a Mindenható királyi székéig. (...)

Én mégsem merem megkérdezni: Miért vettettél a kemencébe? Miért ér gyász ismételten? Ez a felelet ér hozzám: „Amit én cselekszem, te azt most nem érted, de ezután majd megérted.” (Jn 13:7)

Isten céljai gyakran titokzatosak és érthetetlenek a véges értelemnek. De aki kezdettől fogva látja a véget, jobban tudja, mint mi. A világiasságtól való megtisztíttatásra van szükségünk, hogy tökéletesítsük keresztény jellemünket, hogy Krisztus igazságosságának, krisztusi jellemének palástjába öltöztessünk. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 2. kötet, 462–463. old.

Az apostol aggódott azokért, akiket el kellett hagynia, akiknek szembeülniük kell az előítéletekkel, gyűlölettel és üldözéssel. Ezért nem figyelt a rá váró szenvedésre. A kivégzőhely felé vezető úton őt kísérő néhány keresztényt próbálta erősíteni és bátorítani, elismételte nekik az üldözötteknek adott ígéreteket. Biztosította őket, hogy egyetlen szó sem marad teljesítetlenül azokból, amit az Úr mondott megpróbált és hűséges gyermekeiről. Egy rövid időre ők is átélhetnek különböző megpróbáltatásokat, talán nélkülözniük kell; de lelküket az az ígéret fogja bátorítani, hogy Isten hűséges, és ezáltal kijelenthetik: „Tudom, kinek hittem, és bizonyos vagyok benne, hogy Ő az én nála letett kincsemet meg tudja őrizni ama napra.” Nemsokára véget ér a megpróbáltatás és szenvedés éjszakája, eljön a béke és a fény boldog reggele. – *Review and Herald*, 1912. január 4.

Május 1., hétfő – Krisztus szenvedése és példája

Noé hűségesen figyelmeztette az özönvíz előtti világ lakóit, miközben őt folyton gúnyolták és élcelődtek vele. Ám miközben a földet ellepte a víz, és fuldokoltak az emberek, szemük arra a bárkára szegeződött, amit annyit gúnyoltak. És ez a bárka a hűséges Noéval és családjával a fedélzetén most biztonságban úszott a vízen. Láttam, hogy akik Isten népéhez tartozva hűségesen figyelmeztették a világot a közelgő haragra, hasonló menekülésben részesülnek. A Mindenható nem fogja megengedni a bűnös embereknek, hogy végezzenek azokkal, akik várják, hogy elragadtassanak a mennybe, és akik nem fogadták el a fenevad

bélyegét és jelét. Láttam, hogy ha a gonoszoknak meg lenne engedve, hogy kivégezzék a szenteket, Sátán és seregei, akik mindannyian gyűlölik Istent, örömmel nyugtáznák a jelenetet. És, jaj, micsoda győzelme lenne az ördögi fenségnek, ha végső küzdelmet vívhatna mindazokkal, akik már annyira várták szeretett Urukát! Isten népe iránti megmentő dicsőségének és gondviselésének tanúi lesznek, akik kinevették a mennybe készülő szenteket.

Amikor a szentek elhagyták a városokat és a falvakat, nyomukban voltak az életükre törő gonoszok. Ám a gyilkolásra felemelt kardok szétzúzódtak, és tehetetlen szalmaszálként hulltak a földre. Isten angyalai védelmezték a szenteket. Éjjel és nappal menekülésért könyörgő kiáltásuk feljutott az Úr elé. – *Korai írások*, 310–311. old.

Az Úr Szentlelket ígért mindazoknak, akik győzelemért harcolnak, hogy fenséges megnyilvánulásain keresztül természetfeletti erővel ruházza fel az emberi eszközt, és országának titkaira tanítsa a tudatlant. Csodálatos ígélet számunkra a Szentlélek hatalmas segítsége. Mit érne nekünk Isten egyszülött Fiának megalázkodása, a ravasz ellenség kísértéseinek elhordozása, egész földi életének küzdelme és az igaztalanok megmentéséért felvállalt kereszthalála, ha nem kaptuk volna meg a Szentlélek folyamatosan munkálkodó és újjáteremtő segítségét, hogy a világ Megváltójának munkáját hatékonyra tegye az életünkben? – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. kötet, 137. old.

Ő, aki magára vette az emberi természetet, tudja, hogyan fejezze ki, hogy együtt érez az ember szenvedéseivel. Krisztus nem csak ismer minden egyes embert, sajátos szükségleteivel és próbáival együtt, de ismeri azokat a körülményeket is, amelyek bántják és megzavarják a lelket. Szánakozó szeretettel nyúl minden egyes szenvedő gyermeke felé. Aki nagyon szenved, azt nagyon szánja, és mélyen együtt érez vele. Megindul a gyengeségünkön, és szeretné, ha kétségeinket, bajainkat letennék lábához, és ott is hagynánk.

Nem bölcs dolog önmagunkat figyelni és érzéseinket elemezgetni. Ha ezt tesszük, az ellenség olyan nehézségeket és kísértéseket támaszt, amik meggyengítik hitünket, és elbátortalanítanak bennünket. Érzel-

meink vizsgálgatásával és szabadjára engedésével kaput tárunk a kétely előtt, és elveszítjük tisztánlátásunkat. Ne önmagunkra tekintsünk, hanem Jézusra!

Ha kísértések ostromolnak, ha elborít a gond, a kétség és a sötétség, tekints arrafelé, ahol utoljára láttad a fényt! Nyugtasson meg az a tudat, hogy Krisztus szeret és megvéd! Amikor a bűn erőt akar venni a szíveden, amikor gyötör a büntudat, és furdal a lelkiismeret, amikor kétely üli meg a lelked, gondolj arra, hogy Jézus kegyelme elég a bűn legyőzéséhez, a sötétség eloszlatásához! A Megváltóval közösségbe lépve a béke birodalmába jutunk el. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 249–250. old.

Május 2., kedd – A tűzpróba

A hit munkálja, hogy a legnehezebb órában megnyugodjunk Istenben, és úgy érezzük, hogy bár vihar ver bennünket, Atyánk áll a kormánynál. Csak a hitszemünkkel látunk túl a mulandó dolgokon, és mérhetjük fel helyesen az örök gazdagság értékét.

Jézus nem kecsgetteti követőit földi dicsőséggel és javakkal, nem ígér próbáktól mentes életet. Ellenkezőleg, felszólít: kövessük Őt a lemondás útján. Azért jött, hogy megváltsa a világot, de a gonosz erők részéről heves ellenkezésbe ütközött. (...) Azokra is, akik Jézus Krisztusban kegyes életet élnek, üldözés és megvetés vár, mert beteltek Krisztus Lelkével. (...)

Az ördög minden időben üldözte Isten gyermekeit. Ő kínoztatta, adta halálra őket, ám haláluk révén győztek. Ezek az emberek bizonyágot tettek egy Sátánnál sokkal hatalmasabb Istenről. A gonoszok megkínozhatják és megölhetik a testet, ám nem érhetnek hozzá az Úrban Krisztussal elrejtett élethez. Férfiakat és nőket zárhatnak börtönbe, ám a lelküket nem zárhatják be.

Isten dicsősége – jelleme – válik nyilvánvalóvá választottaiban a próbák és üldözés által. (...) Fájdalmas küzdelmeken át követik Krisztust, megtagadják önmagukat, és keserű csalódások érik őket, ám ezáltal tanulják meg, hogy milyen fájdalmas is a bűn, ezért megvetéssel tekintenek rá. Jézus szenvedéseinek a részeseiként a homályon át látják a dicsőséget, és kijelentik: „Mert azt tartom, hogy amiket most szenvedünk,

nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, mely nekünk megjelentetik.” (Róm 8:18) – *Conflict and Courage*, 360. old.

Amint Krisztust ok nélkül gyűlölték, úgy gyűlölik majd népét is, mert az Ő követői engedelmeskednek Isten parancsolatainak. Jézus Krisztus tiszta, szent és romlatlan volt, csak jót tett világunkban, mégis úgy bán-
tak vele, mint megrögzött bűnözővel, és halálra kárhoztatták. Tanítvá-
nyainak is hasonló bánásmódra kell számítaniuk, s bárcsak hiba és folt
nélküli lenne az ő életük is!

Nyáron nincs különbség az örökzöld és a többi fa között. Amikor el-
jön a tél, az örökzöld változatlan marad, míg a többi fa lehullatja leveleit.
A kétszínű hitvallót sem lehet most megkülönböztetni az igaz keresz-
ténytől. De eljön az idő, amikor nyilvánvaló lesz a különbség. Ha feltá-
mad az ellenségeskedés, ha újra úr lesz a vakbuzgóság és a vallási türel-
metlenség, ha lángra lobban az üldözés, a langymelegek és a képmutatók
meginognak, és feladják hitüket, az igazi keresztény azonban sziklaszi-
lárdan áll. Hite erősebb, reménysége fényesebb lesz, mint amilyen a jólét
napjaiban volt. – *Maranatha*, 195. old.

Május 3., szerda – Isten népe és az ítélet

Ma Istentől megbízott hírnökök Illés és Keresztelő János lelkével
és erejével felhívják az ítéletre megérett világ figyelmét a kegyelemidő
utolsó óráiban Krisztus Jézusnak, a királyok Királyának és urak Urának
megjelenésével kapcsolatos, hamarosan bekövetkező ünnepélyes ese-
ményekre. Isten nemsokára megítél minden embert e testben véghezvitt
tettei alapján. Eljött az Úr ítéletének órája, és földi egyháza tagjainak az
az ünnepélyes kötelessége, hogy figyelmeztesse az örök pusztulás hatá-
rán állókat. E széles világon mindenki előtt – aki csak figyel rájuk – vilá-
gossá kell tenniük a most folyó nagy küzdelemben megtámadott, koc-
kán forgó elveket, amelyeken az egész emberiség sorsa múlik. – *Proféták
és királyok*, 716. old.

Nehéz idők előtt állunk; Isten az ítéleteit küldi a világra. A föld nem-
zetei meg fognak rendülni. Mindenütt próbák lesznek; az ember szíve

megáll a félelemtől. És mit teszünk majd azon a napon? Még ha részeg ember módjára inog is meg a föld, és még ha viskóként dől is össze, ha Istenbe vetettük bizalmunkat, Ő megszabadít. „Aki a Felségesnek rejtekében lakozik, a Mindenhatónak árnyékában nyugszik az. Azt mondom az Úrnak: Én oltalmam, váram, Istenem Ő, benne bízom!... Mert *azt mondtad* te: Az Úr az én oltalmam; a Felségest választottad a te hajlékoddá: nem illet téged a veszedelem, és csapás nem közelget a sátorodhoz; mert az Ő angyalainak parancsolt felőled, hogy őrizzenek téged minden utadban.”

Krisztus látja a küzdelem végét. A harc egyre hevesebb. Nemsokára eljön, és uralma alá hajtja a földet, ami joggal illeti meg Őt. Minden félreértés, erőszak és gyilkosság az Ő szavainak a teljesedését képezi. Ezek közeli eljövételének jelei. Krisztus majd azon a napon oltalma alá veszi azokat, akik követték Őt, az Utat, az Igazságot és az Életet. Vállalta, hogy népe szentélye lesz. Így szól: Rejtőztek el itt e biztonságos helyen, míg én megtisztítom a földet a gonoszságtól! – *Isten fiai és leányai*, 354. old.

Mikor a megváltottak Isten jelenlétében lesznek, megértik, mennyire rövidlátó volt elgondolásuk arról, amit a menny sikernek tekint. Mikor látják a siker elérésére tett erőfeszítéseiket, felismerik terveik butaságát, képzelt megpróbáltatásaik jelentéktelenségét, kétségeik indokolatlanságát. Meglátják, milyen sokszor hoztak sikertelenséget munkájukra, mert nem fogták szaván az Örökkévalót. Egy igazság világosan kidomborodik majd. Az, hogy az ember tisztsége nem készíti őt elő a mennyei udvarokra. Azt is látni fogják, hogy az embernek adott tisztség egyedül Istent illeti meg, és minden dicsőség az Úré. Az angyalok karának és a megváltottak sokaságának ajkáról zúg majd az ének: „Nagyok és csodálatosak a te dolgaid, mindenható Úr Isten; igazságosak és igazak a te utaid, ó, szentek Királya! Ki ne félne téged, Uram? És ki ne dicsőítené a te nevedet? Mert csak egyedül vagy szent!” (Jel 15:3–4) – *Bizonyágtételek*, 7. kötet, 28. old.

Május 4., csütörtök – Hit a próbák idején

Folyton harcolni kell, és egy pillanatra sem vagyunk biztonságban, ha nem helyezük annak oltalmába magunkat, aki drága életét adta, hogy lehetővé tegye: aki hiszi, hogy Ő Isten Fia, ellenállhat Sátán különféle ténykedéseinek, és megmenekülhet a világi kívánságok okozta romlástól. Hitünkre válaszként Ő teljes mértékben képes egyesíteni emberi természetünket mennyei jellemével. Míg benne bízunk, a mennyei természetben részesülünk, valamint ennek érdekében erőfeszítéseket is teszünk, hirdetjük, hogy földi küldetése békét jelent szeretett gyermekei számára. Kötelességünk beszélni a láthatatlan ellenséggel vívott küzdelem veszélyeiről és arról, hogy magunkon kell viselnünk a fegyverzetét, mivel nem hús és vér ellen kell harcolnunk, hanem égi fejedelemségek és gonosz lelkek ellen. (...) Ezért kell mindig a szent angyalok védelme alatt maradnunk.

Krisztus követése nem jelent felmentést a küzdelem alól. Ez nem gyerekjáték. Nem lelki tunyaság. (...) Követése heves küzdelmet, tevékeny erőfeszítést, a világ, a test és az ördög elleni harcot jelenti. (...) Folyamatos vigyázást jelent annak érdekében, hogy mindhalálig hűségesen vívjuk meg hitünk nemes harcát, és ha győzünk, akkor elnyerjük az élet koronáját. – *In Heavenly Places*, 117. old.

Jézus mondja: „Íme, én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” Egykor emberként járt e földön, istenségét emberi mivolta fedte. Szenvedő, megkísértett volt, akit Sátán fortélyai környékeztek. Mindenben megkísértetett, hozzánk hasonlóan, tehát tudja, hogyan támogassa, segítse a megkísértetteket. Immár Isten jobbán ül, Ő a mi mennyei Szószólónk, aki közbenjár értünk. Ha erre gondolunk, legyen mindig ez a vigaszunk és reménységünk. Ő számon tartja, akiket e világban kísértések környékeznek. Személy szerint gondol ránk, és minden szükségünket ismeri. Ha kísértés vesz körül, mondjad: „Ő gondot visel rólam, közbenjár értem, Ő szeret engem, mert meghalt értem. Maradéktaul átadom magam neki.” Elszomorítjuk Krisztus szívét, ha sajnálkozunk magunkon, mintha üdvözíthetnénk önmagunkat. Nem. Lelkünk megőrzését Istenre kell bízunk, mint hű Teremtőnkre. Ő mindörökké él, hogy közbenjárjon a megpróbált, megkísértett lelkekért. Tárd fel szívedet az

igazság Napjának fényes sugarai előtt! Egyetlen kétség, egyetlen kételkedő szó se hagyja el ajkadat, nehogy a kétség magvait vessed. Gazdag áldások várnak ránk. Tehát ragadjuk meg Őt hitben. Kérlek benneteket, legyetek bátrak az Úrban! Mennyei erő a mi tulajdonunk. Beszéljünk tehát bátorságról, erőről, hitről! – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 391. old.

Május 5., péntek – További tanulmányozásra

Isten csodálatos kegyelme, 323. old. (324)

7. tanulmány

A szolgáló vezetés

Május 6., szombat délután

Jézus rátekintett a csüggedtekre, a fájó szívűekre, a reményvesztettekre és azokra, akik földi örömmel próbálták elnémítani a lélek sóvárgását. Meghívta őket, hogy nyugalmat találjanak nála. Kedvesen biztatta a küszködőket: „Vegyétek fel magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelketeknek.” (Mt 11:29)

Krisztus minden emberhez intézte e szavakat. Mindegyikük megviselt, megterhelt, akár tudja, akár nem. Mindenki nehezednek olyan terhek, amelyeket csak az Üdvözítő tud levenni róluk. A legsúlyosabb nyűg a bűntéher. Megsemmisülnénk, ha azt egyedül kellene hordanunk. De a bűntelen Lény a helyünkbe lépett, és „az Úr mindnyájunk vétkét őreá vetette” (Ésa 53:6).

Jézus hordozta bűneink terhét. E terhet leveszi fáradt vállunkról, és nyugalmat ad. A gond és fájdalom terhét is Ő hordozza. Hív, hogy adjuk át neki minden gondunkat, mert Ő szívén visel minket. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 71. old.

Krisztus kegyelme által minden rossz hajlam visszaszorítható. Ez azonban nem történhet meg lanyha és határozatlan módon, csakis céltudatos elhatározás és a mennyei minta eltökélt követése által. A szeretetet irányítsd azokra a dolgokra, amelyeket Jézus is szeretett, és tartsd vissza azoktól, amelyek nem adnak erőt a helyes lépések megtételéhez. Igyekezz elszánt lendülettel tanulni, és minden nap fejleszd jellemedet! Szilárd elhatározás kell ahhoz, hogy erődöt összeszedve azzá válj, akinek Isten látni szeretne téged.

Oda kell szentelnünk Krisztus szolgálatára az elménket és a szívünket. Isten minden porcikánkra igényt tart. Jézus követője ne hódoljon olyan élvezeteknek, és ne fogjon olyan vállalkozásba, bármilyen ártatlannak és kifogástalannak is látszanak, amelyek lelkiismeretének intő szava szerint csökkentenék buzgalmát és lelkiességét. Minden keresztény munkálkodjon a gonoszság áradatának visszaszorításáért és fiataljaink megmentéséért azoktól a befolyásoktól, amik örök romlásukat okozhatják. Az Úr segítsen utat törni nekünk az áradattal szemben! – *Isten csodálatos kegyelme*, 327. old.

Ő kegyelem által választott minket szolgálainak. A szolga: munkást jelent, olyan személyt, aki gondot visel, terhet és felelősséget hordoz. (...) Minden ember ünnepélyes munkát kell, hogy végezzen, és nem játszhat az idővel; nem játszhat a kapott előjogokkal és lehetőségekkel. Növekednie kell jellemében, képességeiben, a kapott előjogok és lehetőségek mértéke szerint pedig Isten ügyének teljes jogú munkásává kell válnia. – *81. kézirat*, 1893. július 18.

Május 7., vasárnap – Vének a korai egyházban

Az apostolok munkálkodásának hatására megtérők szíve kiengesztelődött, és keresztény szeretetben kapcsolódott össze. Korábbi előítéleteik ellenére most már teljes egyetértésben éltek egymással. Sátán nagyon jól tudta, hogy amíg ez az összhang fennáll, nincs hatalma megakadályozni az evangélium haladását. Megpróbálta ezért a tagok régebbi, különleges nézeteit saját előnyére kihasználni, hogy ellentétet szítson a gyülekezetben.

A tanítványok száma növekedett. Az ellenség felkeltette azok gyanúját, akiknek azelőtt is szokásuk volt a hittestvérekre féltékenykedni, hogy a szellemi vezetőket megvádolják. (...) Azonnal intézkedni kellett tehát, hogy minden elégedetlenséget szító okot megszüntessenek, és lehetlenné tegyék, hogy mesterkedéseivel az ellenség szakadást idézhessen elő a hívők között. (...)

Így az apostolok összehívták a hívőket. A Szentlélek vezetése mellett a munkaerők helyes megszervezése érdekében egy tervet tártak a gyülekezet elé. – *Apostolok története*, 87–89. old.

Az apostolok vállán nyugodott a munkaterület bővítésének felelősége. Nekik kellett hirdetniük az evangéliumot a távol eső területeken. Példájukból megtanuljuk, hogy Isten szőlőjében nincsenek tétlenek. Szolgáinak szüntelen törekedniük kell bővíteni a munkakörüket. Mindig többet igyekeznek tenni és sohasem kevesebbet. Az Úr munkájának terjednie és szélesednie kell, míg körül nem öleli a világot.

Hittérítő körútjukról visszatérőben Pál és Barnabás meglátogatta a megalapított gyülekezeteket, és férfiakat választott munkatársakul. Isten szolgáinak ma is így kell fáradozniuk, munkatársakat kell kiválasztaniuk, és oktatniuk az erre méltó fiatalokat. Isten segítse megszentelődésünket, hogy példánk nyomán mások is megszentelődhessenek és alkalmassá váljanak arra, hogy lelkeket nyerjenek Krisztusnak. – *Bizonyságtételek*, 7. kötet, 15. old.

Amikor később a világ különböző részein gyülekezetek alakultak a hívő csoportokból, a szervezés tovább tökéletesedett, hogy megmaradjon eljárásukban a rend és az egység. Minden tagot arra intettek, hogy végezze hűségesen a rábízott munkarészt, és használja fel bölcsen a rábízott adományokat. A Szentlélek egyeseket különleges adományokkal ruházott fel és hívott el: „Először apostolokul, másodsor prófétácul, harmadszor tanítókul; azután csodatevő erőket, azután gyógyításnak ajándékait, gyámolókat, kormányokat, nyelvek nemeit” adta (1Kor 12:28). Ezek a különböző munkások azonban egymással egyetértésben munkálkodjanak. – *Apostolok története*, 91. old.

Isten többször utasított, hogy senkit se buzdítsunk a szolgálat mezejére lépni annak félreérthetetlen bizonyítéka nélkül, hogy Ő elhívta volna őket. Az Úr nem akarja alkalmatlanokra bízni nyája terhét. Akiiket az Üdvözítő elhív, komoly keresztény, kipróbált és alkalmasnak bizonyult, megbízható ítélőképességű embereknek kell lenniük, akik merik dorgálni a bűnt szelídség lelkületével, és tudják, miként kell táplálni a nyáját. Isten a szívbe lát, és tudja, kit válasszon. – *Bizonyságtételek*, 1. kötet, 209. old.

Május 8., hétfő – A presbiterek

A nagy Pásztornak vannak segédpásztorai, akikre a juhok és bárányságok vigyázását bizza. A legfontosabb munkát Krisztus akkor bízta Péterre, amikor az evangélium szolgálatába állította, hogy legeltesse a bárányságait. Ez volt az a tevékenység, amelyben Péter a legkevesebb tapasztalattal rendelkezett. Nagyon sok figyelmet, tapintatot, türelmet és kitartást igényelt. (...)

Fontos a kérdés, amit Krisztus intézett Péterhez. Megemlítette a tanítványság és a szolgálat egyetlen feltételét: „Szeretsz-e engemet?” – kérdezte Jézus. Ez fontos tulajdonság. Még ha rendelkezett volna is Péter a többi tulajdonsággal, ha nem szeretete volna a Megváltót, nem pásztorolhatta volna hűséggel az Úr nyáját. Az ismeret, a nagylelkűség, az ékesszólás, a hálaérzet és a lelkesedés mind segítséget nyújtó tulajdonságok a nemes munkában, ám ha a szív nem szereti Jézust, a keresztyén szolgálattevő munkája kudarcot vall.

Péter egész életében magával vitte a Galileai-tenger partján kapott jézusi leckét. A Szentlélek segítségével a következőképpen írt a gyülekezeteknek: „A köztetek lévő presbitereket kérem én, a presbitertárs és a Krisztus szenvedésének tanúja és a megjelenendő dicsőségnek részese: legeltesse az Istennek köztetek lévő nyáját, gondot viselvén arra nem kényszerítésből, hanem örömezt; sem nem rút nyereszkeskedésből, hanem jóindulattal; sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem mint példaképei a nyájnak. És mikor megjelenik a főpásztor, elnyeritek a dicsőségnek hervadatlan koronáját.” (1Pt 5:1–4) – *Lift Him Up*, 223. old.

A nyájtól eltévedt juh a leggyámoltalanabb teremtmény. Meg kell keresni, mert egyedül nem talál vissza. Ilyen az Istentől eltévedett lélek is, éppolyan gyámoltalan, mint a juh, és ha az isteni szeretet nem lép közbe a megmentéséért, nem tudja megtalálni a mennyhez vezető utat. Milyen részvétellel, bánkódással, kitartással kellene a segédpásztornak az elveszett lelkek után mennie! Milyen szívesen kellene elviselnie nehézséget, nélkülözést és önmegtagadást!

Szükségünk van pásztorokra, akik a főpásztor vezetése alatt meg akarják keresni az elveszetteket és eltévedteket. Ez azonban testi ké-

nyelmetlenséget és a nyugalom feláldozását jelenti. Megkívánja, hogy gyengéden gondoskodjunk az eltévedtekről, isteni irgalmassággal és türelemmel. Olyan fület kíván, amely részvétellel hallgatja a szívet tépő elbeszéléseket igazságtalanságról, megalázásról, kétségbeesésről és inségről.

Az igazi pásztor megfelelkezik önmagáról. Lemond magáról, hogy Istennel munkálkodjon. Az igehirdetés által és az emberek otthonaiban végzett személyes szolgálata közben megismeri szükségleteiket, bánatukat, próbatételeiket, és együttműködve a nagy Teherhordozóval, osztózik szenvedéseikben, vigasztalja őket szomorúságukban, betölti lelki éhségüket, és szívüket megnyeri az Úrnak. Ebben a munkában menyeyei angyalok segítenek Isten szolgájának, oktatják és megvilágosítják az igazságban, amely üdvösségre vezet. – *Az evangélium szolgái*, 183–184. old.

Május 9., kedd – Szolgáló vezetés

Jakab és János kérése, hogy ők ülhessenek Krisztus trónjának a jobb és bal oldalán, fellobbantotta a többiek méltatlankodását. Hogy Jakab és János annyira túlbecsülték magukat, hogy kérni merték maguk számára a legmagasabb helyeket, annyira felhábortotta a többi tíz tanítványt, hogy az egymástól való elidegenedés veszélye fenyegette társaságukat. (...)

Hová kellett Krisztusnak elvinnie ezeket a szegény lelkeket, ahol Sátán nem aratna felettük döntő győzelmet? Miként tudná megmutatni nekik, hogy a tanítványság pusztá hivatása nem tette őket tanítványokká, vagy biztosított nekik helyet az Ő királyságában? Hogy tudná megmutatni nekik, hogy csak a szeretetből fakadó szolgálat és a valódi alázottság hozza létre az igazi emberi nagyságot? Miként kellett neki lángra lobbantani szívükben a szeretetet, és képessé tenni őket arra, hogy végre felfogják, amit mondani kívánt nekik? (...)

Jézus várt egy ideig, hogy lássa, mit akarnak tenni. Azután Krisztus, az isteni Tanító felkelt az asztaltól. (...) A tanítványok meglepett érdeklődéssel néztek a Mesterre, és csendben várahoztak, hogy meglásák, ami következik. „Azután vizet töltött a medencébe, és kezdte mosni a tanítványok lábát és megtörölni a kendővel, amellyel körül volt kötve.”

(Jn 13:5) Jézusnak ez a tevékenysége megnyitotta a tanítványok szemét. Keserű szégyen és megaláztatás töltötte be a szívüket. Megértették a szakvakkal ki nem mondott dorgálást, és teljesen új fényben pillantották meg magukat. – *Jézus élete*, 643–645. old.

Pál mélységesen vágyott arra, hogy az emberek meglássák és felfogják Krisztus alázatosságát. Meg volt győződve arról, hogy ha rá lehetne vezetni őket a menny Fensége által hozott csodálatraméltó áldozat átgondolására, eltűnne az önzés a szívükből. Az apostol hosszan időzik egyik pontnál a másik után, hogy valamennyire felfogjuk, milyen csodálatos, ahogy a Megváltó leereszkedett a bűnösök érdekében. A figyelmet először arra irányítja, hogy Jézus a mennyben Atyja keblén volt. Azután bemutatja Őt, amint félreteszi dicsőségét, és önként kiteszi magát az emberi élet megalázó állapotának, vállalva egy szolga kötelezettségeit, engedelmesen, halálig – és ami a legszégyenletesebb, legfelháborítóbb és leggyötrelmesebb –, a kereszthalálig. Tudunk-e Isten szeretetének csodálatos megnyilatkozására hála és szeretet nélkül és annak a ténynek mélységes átérzése nélkül gondolni, hogy mi nem a magunkéi vagyunk? – *A nagy Orvos lábnyomán*, 501. old.

Mennyei angyalok állnak mindazok mellett, akik társaik megsegítésével szolgálnak Istennek. Maga Krisztus is együttműködik veled. Ő a Megváltó. Ha az Ő irányításával munkálkods, nagyszerű eredmények tanúja leszel.

E munkában tanúsított odaadásodon nemcsak mások sorsa, hanem a te örök életed is múlik. Jézus felemeli mindazokat, akik vágnak a vele való közösségre; akik vágyakoznak eggyé lenni vele, miként Ő is egy az Atyával. Engedi, hogy meglássuk és érezzük mások szenvedéseit, mert meg akar szabadítani az önzéstől. A maga jellemvonásait – könyörületét, kedvességét és szeretetét – akarja kialakítani bennünk. Ha engedjük, hogy szívünkben munkálkodjon, iskolájának tanulóiként készülünk fel a mennyei életre. Ha elutasítjuk, már nem tud minket tanítani, és saját döntésünk alapján örökre elszakadunk tőle. – *Krisztus példázatai*, 388. old.

Május 10., szerda – Az alázat felöltése

Az örömhír szolgálatát a Szentlélek és Isten kegyelmének hiánya teszi annyira erőtlenné, hogy nem képes meggyőzni és megtéríteni. Jézus mennybemenetele után tanítók, törvénytudók, papok, fejedelmek, írástudók és hittudósok hallgatták megdöbbenve a bölcsesség és erő szavait a tanulatlan, egyszerű emberektől. A bölcsek álmélkodtak a szerény tanítványok sikerén, és végül azzal magyarázták, hogy Krisztussal voltak, biztos tőle tanultak. Jellemük és tanításuk keresetlen közvetlensége hasonlított a Megváltó jellemére és tanításaira. Az apostol e szavakkal írja le: „Isten azt választotta ki, ami a világ szemében gyöngé, hogy megszégyenítse az erőseket, s ami a világ előtt közönséges és megvetett, azt választotta ki, a semminek látszókat, hogy akik valaminek látszanak, megsemmisítse, így senki sem dicsekedhet Isten előtt.” (...)

Az Úr keze olykor súlyosan ránehezedik az emberekre, hogy megalázza őket – hogy megfelelő helyzetbe állítsa őket maga előtt. Menynyivel kívánatosabb naponta megalázva tartanunk szívünket Isten előtt!
– *Bizonyságtételek*, 4. kötet, 378. old.

Sokszor hajlunk arra, hogy a rest szolgát alázatosnak mondjuk. Azonban az igazi alázatosság egészen más. Nem jelent szellemi törpeséget, a törekvés hiányát, gyáva meghunyászkodást, sem pedig a kudarctól félve a terhek lerázását. Az igazán alázatos ember Isten erejében bízza végrehajtja a menny szándékát.

A Mindenható maga választja ki az emberi eszközöket. Néha egészen egyszerű személyeket a legnagyobb feladatokkal bíz meg, mert hatalmas gyengeség által mutatkozik meg. Nekünk megvan a saját mércénk, és ahhoz mérten jelentjük ki az egyik dolgot nagyinak, a másikat pedig kicsinek. Az Úr azonban nem a mi normánkkal mér. Ne gondoljuk, hogy Istennek nagy, ami nekünk nagy; vagy ami nekünk kicsi, neki is az. Nem a mi feladatunk megítélni képességeinket, sem pedig megválasztani munkánkat. Vegyük fel a menny által nekünk szánt terhet! Hordozzuk az Ő nevében, és mindig nála keressünk nyugalmat! A szívvel-lélekkel, vidáman végzett szolgálat dicsóítja Istent. Örül, ha hálásan vállaljuk feladatainkat, és ha boldogan fogadjuk azt a megtiszteltetést, hogy a munkatársai lehetünk. – *Krisztus példázatai*, 363. old.

Aki istenfélelemben jár, az Ő jellemét tanulmányozza, és napról napra egyre jobban fog hasonlítani Krisztushoz. Ám aki úgy dönt, hogy nem akarja megismerni az Urat, kérkedő és gögös lesz.

Nagyon sok embernek olyan a magatartása, amit ő maga előkelő méltóságnak tart. Ám Isten szemében ő csak egy meggondolatlan ember. Nem nézett bele a mennyei tükörbe, és nem vette észre, milyen nevetséges a követelése a szent Isten szemében. Aki a szívbe lát, megveti az önteltséget. Talán épp bizalmi beosztásuk van az egyházban vagy a világban, de míg folyamatosan szégyent hoznak Teremtőjükre azzal, hogy saját személyüket imádják, Isten elleni támadást hajtanak végre. – *Istennel ma*, 40. old.

Május 11., csütörtök – Mint ordító oroszlán

Egy keresztény se felejtse el soha, hogy „nem test és vér ellen van” tusakodásuk, „hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, az élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak” (Ef 6:12), bár Sátán ezt aényt el akarja rejteni előlük. Hozzánk is eljutott az ihletett intés a századokon át: „Józanok legyetek, vigyázatok, mert a ti ellenségetek, az ördög, mint ordító oroszlán szer-tejár, keresvén, kit elnyeljen.” (1Pt 5:8) „Öltözzétek fel az Istennek minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszságával szemben.” (Ef 6:11)

Ádám korától kezdve mindmáig nagy ellenségünk sanyargatásra és pusztításra fordítja hatalmát. Most készül az egyház elleni utolsó hadjáratára. Akik Jézust akarják követni, harcba sodródnak ezzel a környörtelen ellenséggel. A keresztény minél inkább követi mennyei Példaképét, annál biztosabb, hogy az ördög támadásainak lesz a célpontja. Akik tevékenyen részt vesznek Isten ügyében, akik igyekeznek leleplezni a gonosz csalásait és bemutatni Krisztust az embereknek, mindazok Pállal együtt elmondhatják, hogy az Urat alázatos lélekkel, könnyek és kísértések között szolgálják. – *A nagy küzdelem*, 510. old.

Isten terve, hogy népe a mennyre szegezze a tekintetét, és úgy várja Urunk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicső megjelenését. Míg a világiak

figyelme különféle vállalkozások felé fordul, a mienk figyelje a mennyet. Hitünk egyre távolabb és távolabb nyúljon ki a mennyei kincs dícső titkai után. Tereljük magunkra a mennyei szenthelyről áradó fény becses, isteni sugarait, hogy beragyogjanak a szívünkbe, amint Jézus arcán tündökölnek. A gúnyolódók bolondnak tartják az ébren virrasztókat. Azt kérdezzetik: „Hol marad megígért eljövedele? Csalódtatok. Csatlakozzatok hozzánk, akkor felvirágoztok a világi dolgokban. Tegyetek szert haszonra, pénzre, megtiszteltetésre.” De a várakozók az égre tekintenek, és így felelnek: „Mi csak virrasztunk tovább.” Mivel elfordulnak a világi élvezetektől, világi hírnévtől és a gazdagság csalárdságától, ezzel bizonyítják, hogy valóban másra várnak. Virrasztásuk megerősíti őket. Legyőzik magukban a restséget, az önzést, a könnyű élet szeretetét. A szenvedés tüze perzseli őket, ezért hosszúnak tűnik a várakozás. Olykor erőt vesz rajtuk a szomorúság, ekkor meginog a hitük. Mégis újra összeszedik magukat, legyőzik a félelmet és a kétségeket. Égre néző szemmel felelnek ellenségeiknek: „Virrasztunk. Urunk eljövetelét várjuk. Minden bajunk, szenvedésünk és nélkülözésünk közt is túlárad bennünk az öröm.” – *Bizonyágtételek*, 2. kötet, 194. old.

A várakozási idő a végéhez ért. A régóta útra kelt, hazát kereső idegenek és vándorok már majdnem otthon vannak. Úgy érzem, hangosan kell kiáltanom: „Úton vagyunk hazánk felé!” (...) „Annakokáért szerettem, ezeket várván igyekezzetek, hogy szeplő nélkül és hiba nélkül valóknak találjon titeket békességben.” (2Pt 3:14) – *Our High Calling*, 367. old.

Május 12., péntek – További tanulmányozásra

Gondolatok a Hegyibeszédről: „Az igazi istentisztelet” című fejezet.

8. tanulmány

Jézus Péter írásaiban

Május 13., szombat délután

Jézus Krisztus „nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Ő az Istennel egyenlő”. Mivel csak a menny gyógyíthatta ki hatékonyan az embert a mérges kígyó marásából, egyszülött Fia révén maga Isten vette magára az emberi természetet, és annak minden gyengeségében igazolta az Úr jellemét, minden tekintetben helyreállította szent törvényét, és teremtményei helyett elvette a harag és a halál büntetését. Micsoda gondolat! Aki az Atyával egyenlő volt már a világ alapítása előtt, annyira együtt érzett a veszendő és bűntől romba döntött világgal, hogy életét adta a megváltás érdekében. Aki az Atya dicsőségének visszatükröződése és az Ő lényének kifejeződése, a fára vitte fel testében bűneinket, az ember bűnéért szenvedett, így tett eleget az igazságnak. Milyen hatalmas megváltást vitt véghez értünk! Olyan hatalmasat, hogy Isten Fia azért szenvedett a kereszten, hogy hit által elhozza számunkra az életet és a halhatatlanságot.

Ez a csodálatos titok – hogyan lehet Isten igazságos, és mégis igazzá teheti a bűnöst – meghaladja az emberi értelem felfogóképességét. Ha megpróbáljuk megérteni, tágítja és mélyíti képességeink korlátait. Amikor hitszemünkkel a golgotai keresztre tekintünk, és látjuk az ott függő áldozatra helyezett bűneinket – amikor megérjük, hogy Ő Isten, a végtelen Atya, a béke Istene –, késztetést érzünk felkiáltani: „Lássátok, mily nagy szeretetet adott nekünk az Atya!” (1Jn 3:1) – *That I May Know Him*, 35. old.

Mekkora árat fizetett értünk! Tekints a keresztre és a felemelt áldozatra. Nézd a kezét, amit kegyetlenül átütöttek a szegek. Nézd a lábát, melyet hosszú, éles vasak rögzítettek a fához. Krisztus a testében hor-

dozta bűneinket. Szenvedése, kínja az ár megváltásunkért. Elhangzott a parancs: „Mentsétek meg őket az örök pusztulástól. Váltásot találtam.”

Nem tudjátok, hogy szeretett minket, és azért adta magát értünk, hogy mi is neki adjuk magunkat? Akik hittel elfogadják Őt, olyan mértékben fejezzék ki szeretetüket Krisztus iránt, mint amilyenel Ő fejezte ki szeretetét értünk, akikért meghalt.

A Szentírás úgy ábrázolja Jézust, mint aki keres, kutat az elveszett juh után. Szeretetével körülölel minket, és visszavisz a nyájhoz. Szeretete adja az előjogot, hogy vele lehessünk a mennyben. Majd ha beragyogják szívünket az igazság Napjának áldott sugarai, és békés örömmel nyugszunk meg az Úrban, akkor dicsérni fogjuk Őt. Dicsérni Szabadítónkat és Istenünket. Dicsérjük, de nem csak szóval, hanem mindannak oda-szentelésével, amik vagyunk, és amink van! – *Bizonyságtételek*, 6. kötet, 479. old.

Május 14., vasárnap – Jézus, helyettes áldozatunk

Mikor akit angyalok imádtak, aki gazdag volt a megtiszteltetésben, ragyogásban és dicsőségben, lejött a földre, ahol emberformában találta magát, nem tiltakozott, hogy de bizony neki finomabb a természete. Nem idegenkedett a megvetettektől. Munkálkodása során az elesettek, szegények, kétségbeesettek és szegények közt forgott. Pedig Ő volt a megtestesült kifinomultság és tisztaság, élete és jelleme valóban magasztos volt, mégis munkássága során nem a hangzatos címeket viselő, nem a világ legtöbbször tartott emberei között találjuk, hanem a lenézettek és az ínségben élők társaságában. Azért jöttem, mondta az isteni Tanító, hogy mentsem az elvesztettet. Igen, a menny Fenségesét mindig ott találjuk fáradozni a leginkább segítségre szorulóknak között. – *Bizonyságtételek*, 2. kötet, 467. old.

Isten határozta meg az ember értékét, amikor Jézust aláztos életre, szegénységre, önfeláldozásra, megvetésre, elutasításra és halálra adta, hogy az ember, az Ő eltévedt juha megmenekülhessen. Hát nem érdemes figyelni arra, ahogy az egész mennyet foglalkoztatja a mi megváltásunk?

Csodálatos tény, hogy tízezerszer tízezer és ezerszer ezer angyal jár fel és alá a titkos létrán, hogy szolgáljon az üdvösség örökösének? Az angyalok nem azért jönnek le a földre, hogy árulkodjanak és pusztítsanak, vagy hogy uralkodjanak és hírnevet szerezzenek, hanem ők az irgalom hírhozóí, akik együttműködnek az Úr seregeinek Fejedelmével, együttműködnek azokkal az emberekkel, akik elmennek megkeresni és megmenteni az elveszetteket. Az angyalok azt a parancsot kapták, hogy tábor járjanak azok körül, akik szeretik és félik Istent.

Az egész menny irgalma árad ki az akoltól távol tévelygő juhra. Ha a farizeusok együtt dolgoztak volna a Mindenhatóval, és nem az ember és az Úr ellenségével egyesültek volna, nem kerültek volna abba a helyzetbe, hogy megvessék a Krisztus vérén megváltottakat. Ha Sátán álnokságai el lesznek távolítva a szívből, amikor a Golgotára tekint, és látja az eltévedt emberiségért hozott drága áldozatot, a bűnös Isten szeretetét szemléli, mélyen megindul és megtér. „Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy Ő szeretett minket.” Ó, bárcsak megértenénk az Úr szeretetét, és legalább kis mértékben elfogadnánk az elbukott ember iránt tanúsított együttérzését! Milyenek is lennénk, és hogyan is élnénk? Krisztusra tekintve az ember elváltozik, és jelleme dicsőségről dicsőségre átalakul. Csatlakozik a fény és a sötétség között dúló küzdelemhez. Nézz, szegény bűnös, akit a pásztor által keresett eltévedt juh képvisel, nézz a keresztre! (...) A szegény vak emberben, akinek a Pásztor visszaadta a látását, a büszke farizeusok csak egy gyűlöltre méltó embert láttak. – *Signs of the Times*, 1893. november 20.

Május 15., hétfő – Krisztus szenvedése

Krisztust úgy mutatja be a Biblia, mint aki a bűn okozta fájdalmainkat és szenvedéseinket hordozza, de nem csak mint velünk együtt érző barát, hanem mint helyettesünk. Ezért bűneinket, mint az önzést, a barátságtalan természetet, a balgaságot, a rossz szokásokat teljes mértékben és határozottan el kell távolítanunk. Aki elszakad Sától, többé nem kell, hogy teret engedjen kísértéseinek. A Jézus elé jövök gondoljanak arra, hogy Ő a bűnök hordozója. (...) A megtérő lélek hit által fo-

gadja el az erőforrásokat, amelyek rendelkezésére lettek bocsátva büntől való megváltása érdekében. Krisztus, mint a bűnök hordozója leveszi a bűnt, és megmenti a bűnöst lelki betegségéből.

A törvény áthágásával az ember elszakadt Istentől, megszakadt köztük a kapcsolat, azonban Jézus Krisztus meghalt a golgotai kereszten, testében magával vitte az egész világ bűnét, és így a menny és a föld között tátongó szakadékot áthidalta a kereszttel. Az Üdvözítő elvezeti az embereket ehhez a szakadékhoz, és megmutatja az átívelő hidat, majd így szól: „Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel az ő kereszttjét, és kövessen engem.” – *Adventista Bibliakommentár*, 7. kötet, 941. old.

Krisztus első eljövetelekor alázatosan és ismeretlenül jelent meg. Szegényes élete tele volt szenvedéssel... A második eljövetelkor ez már nem így lesz. Az emberek nem egy csőcselék által körülvett fogolyként látják meg Őt, hanem mint a menny Királyát. Jézus saját, mennyei Atyja és a szent angyalok dicsőségében jön el. Ezerszer ezer és tízezerszer tízezer angyal, Isten szépséges, diadalmas és tündöklő gyermekei fogják kísérni az útján. A dicsőség koronája kerül a töviskorona helyére. A régi bíborpalástot olyan hófehér ruha váltja fel, „amihez hasonlót a ruhafestő e Földön nem fehéríthet” (Mk 9:3). Mellén és derekán ez a név olvasható: „Királyok királya és uraknak Ura.” (...)

Már csak egy rövid idő, és meglátjuk a Királyt a maga szépségében és dicsőségében. Már csak egy rövid idő, és Krisztus letöröl a szemünkről minden könnyet... Nemsokára számtalan ajak énekl: „Íme, az Isten sátra az emberekkel van, és velük lakozik, és azok az Ő népe lesznek, és maga Isten lesz velük, az ő Istenük...” (Jel 21:3)

„Annakokáért szeretteim, ezeket várván igyekezzetek, hogy szeplő nélkül és hiba nélkül valóknak találjon titeket békességben.” (2Pt 3:14)
– *Isten csodálatos kegyelme*, 358. old.

Május 16., kedd – Jézus feltámadása

Krisztus a feltámadt Megváltó, mert noha halott volt, feltámadt és mindig él, hogy közbenjárjon értünk. Teljes szívből hinnünk kell az

igazságban, szánkkal pedig vallást tennünk az üdvösségről. A hit által megigazulók megvallják Jézust. „Aki az én beszédemet hallja és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem általment a halálból az életre.” (Jn 5:24)

A megigazítás munkája a gonosszal szennyezett bűnösért végzett jelentős munka. Krisztus igaznak jelenti ki az igazságot szólót. Az Úr a hívőnek tulajdonítja Fia igazságosságát, és igaznak jelenti ki a világegyetem előtt. Jézusra, a bűnös képviselőjére, helyettesére és kezésére helyezi bűneit. Krisztusra teszi minden hívő lélek bűnét. „Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.” (2Kor 5:21)

A Messiás a világ összes bűnéért engesztelést szerzett, és mindazok részesülnek igazságában, akik hit által Istenhez jönnek. Az Üdvözítő „a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnőknek meghalván az igazságnak éljünk: akinek sebeivel gyógyultatok meg” (1Pt 2:24). Bűneink el vannak rendezve, Isten félretette, a tenger mélyébe vetette azokat. Bűnbánat és hit által megszabadulunk a bűntől, és az Úrra, a mi igazságunkra tekintünk. Jézus, az igaz szenvedett az igaztalanért. – *Szemlélmények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 338. old.

A keresztény ki van téve betegségnek, csalódásnak, nélkülözésnek, kritikának és nehézségnek. Ám mindezek közepette szereti Istent, saját választása alapján cselekszi akarátát, és semmit sem tart fontosabbnak az isteni jóváhagyásnál. Az ellentmondásos próbák és életének változó körülményei között is tudja, hogy van valaki, aki mindenről tud, aki meghallja a megszorodott lélek kiáltását, és aki együtt érez vele bármilyen fájdalom és a szív legmélyebb kínjai között. (...)

A nagy fájdalomban a kereszténynek van egy erős vigasza. És ha Isten hosszadalmas betegséget enged meg neki, mielőtt lehunyna a szemét, akkor is mindent örömmel hord. (...) Mennyei elégtétellel tekint a jövőbe. Jön a rövid pihenés a sírban, majd az Életadó letépi a halál láncait, kiszabadítja a foglyokat porágyukból, halhatatlanságot ad, és többé sosem ismernek fájdalmat, szenvedést vagy halált. Ó, micsoda reménység ez a hívőnek! Ez a keresztény reménység legyen az enyém is, és a tied is! – *Our High Calling*, 9. old.

Május 17., szerda – Jézus, a Messiás

Az Üdvözítő eljövételét Isten már az Édenben megjövendölte. Amikor Ádám és Éva először hallotta az ígéretet, annak gyors bekövetkezését várta. Örömmel fogadták elsőszülött fiukat, remélve, hogy ő lesz a Szabadító. Azonban késett az ígéret teljesedése. Akik először hallották, anélkül haltak meg, hogy valóra válását meglátták volna. Énok napjaitól kezdve a pátriárkák és a próféták újra és újra megismételték az ígéretet, hogy ébren tartsák a Szabadító eljövételébe vetett reménységet, de a Megváltó csak nem jött el. Dániel adventjének időpontját is megjövendölte, de nem mindenki értelmezte helyesen ezt az üzenetet. Teltek-múltak a századok, és a próféták elhallgattak. Az elnyomás igája súlyosan ránehezedett Izraelre, és sokan készek voltak így kiáltani: „A napok csak haladnak, ám semmivé lesz minden látás.” (Ezék 12:22)

Mindazáltal ahogy a csillagok haladnak roppant körforgásukban a számukra kijelölt pályán, úgy Isten sem siet és nem is késik szándéka véghezvitelében. A nagy sötétség és a füstölgő kemence jelképében (lásd: 1Móz 15:12, 17) Isten kijelentette Ábrahámnak Izrael egyiptomi szolgátságát és azt, hogy négyszáz évig tart rabságuk ideje. „Annak utána – mondta – kijönnek nagy gazdagsággal.” (1Móz 15:14) Hiába harcolt ez ígéret ellen a fáraó büszke birodalmának minden hatalma. „Ugyanazon napon – amelyet Isten megjelölt ígéretében – az Úrnak minden serege kijött Egyiptomnak földjéről.” (2Móz 12:41) Ugyanígy határozta meg a mennyei tanács Krisztus eljövételének óráját is. Amikor az idő hatalmas mutatója ehhez az órához ért, Jézus megszületett Betlehemben.

„Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az Ő Fiát.” (Gal 4:4) A Gondviselés irányította a nemzetek megmozdulásait, az emberi törekvések és hatások hullámzásait, míg a világ megérett a Szabadító eljövételére. A nemzeteket egyetlen hatalom fogta össze; csaknem mindenütt egyetlen nyelvet beszéltek, és ezt a nyelvet ismerték el irodalmi nyelvnek. A szétszórásban élő zsidók minden országból Jeruzsálemben gyűltek össze az évenkénti ünnepeken. Amikor pedig visszatértek otthonukba, világszerte elmondhatták a Messiás eljövételének hírét. – *Jézus élete*, 31–32. old.

Hiszitek, hogy az Úr Jézus Isten Fia volt, de él is bennetek a személyes hit a saját üdvösségetekre vonatkozóan? Hiszitek, hogy az Úr Jézus a Megváltó, hogy meghalt a golgotai kereszten, hogy megváltson és az örök élet ajándékát adja, de vajon hisztek is benne?

Mit jelent hinni? Azt jelenti, hogy teljes mértékben elfogadom, hogy Jézus Krisztus áldozatként halt meg, és átokká vált értünk, magára vette bűneinket, és igazságát adta nekünk. Ennek következtében kérjük Krisztus igazságát, és higgyük, hogy ebben áll a mi igazságunk! Ő a mi Megváltónk! Ő üdvözít, mert megmondta, hogy meg fogja tenni. Azt fontolgatjuk, hogy különböző magyarázatokat kell keresnünk arra vonatkozóan, ahogy üdvözíthet? Van-e bennünk kegyesség, ami jobba tehet, és megtisztíthat a bűntől, és képessé tehet, hogy Isten elé járuljunk? Egyszerűen mi nem vagyunk képesek erre. – *Hit és cselekedetek*, 60. old.

Május 18., csütörtök – Jézus, az isteni Messiás

Most is ugyanúgy igaz, mint az apostoli időkben, hogy az isteni Lélek megvilágosítása nélkül ember nem láthatja meg Krisztus dicsőségét. Az Úr igazságát és munkáját nem becsüli a világot szerető, megalkuvó kereszténység. A Mester követőit nem a kényelem, földi tisztelet vagy világi alkalmazkodás útján találjuk. Messze elől járnak a kemény munka, megaláztatás, szidalmazás ösvényén, a csata első sorában „a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak” (Ef 6:12). Most – csakúgy, mint Krisztus napjaiban – félreértik, szidalmazák, elnyomják őket koruk papjai és farizeusai.

Isten országa nem szemmel láthatóan jön el. Az Úr kegyelmének evangéliuma, az önmehtagadás lelke sohasem lehet összhangban a világ lelkületével. A két alapelv tökéletesen ellentétes egymással. „Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok néki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképpen ítéltetnek meg.” (1Kor 2:14) – *Jézus élete*, 508–509. old.

„Láttam új eget és új földet; mert az első ég és az első föld elmúlt.” (Jel 21:1) A gonoszokat megemésztő tűz a földet is megtisztítja. Az átok

minden nyomát elsöpri. Nincs örökké égő pokol, ami a megváltottakat a bűn félelmetes következményeire emlékezteti.

A bűnnek csak egy emléke marad: Megváltónk örökre viselni fogja kereszthalálának nyomait. Semmi emlék nem marad a bűn kegyetlen munkája nyomán, csak a sebhelyek Krisztus fején, oldalán, kezén és lábán. A megdicsőült Jézust szemlélve így szólt a próféta: „Ragyogása, mint a napé, sugarak támadnak mellőle, és ott van az Ő hatalmának rejteke.” (Hab 3:4) A megsebzett oldalából folyó vér békéltette meg az embert Istennel. Ott van az Üdvözítő dicsősége, ott van az „Ő hatalmának rejteke”. A Megváltó áldozata „elégéses... a megtartásra”; ezért arra is van hatalma, hogy megsemmisítse azokat, akik semmibe vették Isten irgalmát. Jézus a legmagasabb érdemjelként viseli a megalázás nyomait. A Golgota sebei a Megváltót dicsőítik és hatalmát hirdetik örökké.
– *A nagy küzdelem*, 674. old.

Krisztus nem azért szánta rá magát erre a nagy áldozatra, hogy mennyei Atyánk szívét irántunk való szeretetre ébressze, vagy hogy Őt az emberiség megmentésére és megváltására készítse. Nem! „Úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta” érte (Jn 3:16). Az Úr nem a nagy engesztelő áldozat következtében szeret minket, hanem ellenkezőleg: azért hozta az áldozatot, mert szeret bennünket.

Jézus volt a közvetítő, aki által végtelen szeretetét a bűnbe süllyedt világra áraszthatta. Mert „Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magát a világot” (2Kor 5:19). Az Atya együtt szenvedett Fiával. Gecsemáné lelki gyötrelmeiben és Golgota halálküzdelseiben Megváltónk lefizette váltságunk árát. – *Jézushoz vezető út*, 13. old.

Május 19., péntek – További tanulmányozásra

Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 1. kötet: „Kimeríthetetlen téma” című fejezet.

9. tanulmány

Légy az, akinek mondod magad!

Május 20., szombat délután

Csodálatraméltó téma – Istennek és Üdvözítőnknek, Jézus Krisztusnak feddhetetlensége! Krisztusnak és feddhetetlenségének a csodálata kizárja az öndicséretet. Ezen a téren nincs megállás. Állandó folyamatról van szó megismerésének minden egyes szakaszában. Az Üdvözítő megismerése által nyerünk örök életet. Jézus a következőképpen imádkozott: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, Jézus Krisztust.” (Jn 17:3) Istenben dicsekedhetünk. (...) „Tőle vagytok pedig ti Krisztus Jézusban, ki bölcsességgül lőn nekünk Istentől, és igazságul, szentségül és váltságul: hogy amint meg van írva: aki dicsekedik, az Úrban dicsekedjék.” (1Kor 1:30–31) (...)

Krisztus megismerésére, vagyis a dicsőség és erény megismerésére hívattunk el. Ez a tökéletes mennyei jellem megismerését jelenti, amit megmutattak nekünk Jézus Krisztusban, hisz Ő nyitotta meg az Istenrel való közösség lehetőségének ajtaját. A nagy és drága ígéretek által a mennyei természet részeseivé kell válnunk, miután hátat fordítunk a világi kívánságok okozta romlottságnak. – *That I May Know Him*, 159. old.

Amikor alávetjük magunkat a keresztség ünnepélyes szertartásának, arról teszünk bizonyosságot angyalok és emberek előtt, hogy megtisztultunk a múlt bűneitől, és ettől fogva meghaltunk a világnak, és az „odafelvalókkal” (Kol 3:1) törődünk. Ne felejtjük el a keresztségi fogadalmunkat! A menny három hatalma – az Atya, a Fiú és a Szentlélek – jelenlétében fogadtuk meg, hogy Annak akaratát cselekedjük, Aki kijelentette: „Én vagyok a feltámadás és az élet.” (Jn 11:25) Krisztus minden megtérő bűnösnek megbocsát, és keresztségekor, amikor feljön a hülámsírból, a megbocsátottat új teremtéssé nyilvánítja, hisz élete el van

rejtve Istenben Jézussal. Sose felejtjük el a régi bűneinktől való megtisztulás nagy előjogát.

A keresztségi fogadalom pillanatában a keresztyének megígérték a mennyei segítséget. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek kész az ő javára dolgozni. Isten a rendelkezésére bocsátja a mennyei erőforrásokat, hogy győzhessen. Csekély az ereje, de az Úr mindenható, és Ő a támasza. Minden nap vigye szükségleteit a trónusa elé. Hit és bizalom által, a felkínált erőforrásokat felhasználva nagy győzelmet arathat. – *Our High Calling*, 157. old.

A megszentelődés: egy folyamat. (...) Annak módja, ahogy megbizonyosodunk, hogy sosem esünk többé el. Akik ekképpen munkálkodnak a keresztyén erények felhalmozásának tervében, biztosítva vannak, hogy Isten a Szentlélek ajándékait felkínálva sokasítja meg az erényeket. (...)

A mennyei kegyelem által (mindazok, akik eltökéltek) tudnak csak majd felkapaszkodni a föld és az ég között levő ragyogó lépcsőn, és végül győzelmi himnuszot énekelve léphetnek be Isten országának kapuján. – *Review and Herald*, 1887. november 15.

Május 21., vasárnap – Drága hit

„Egyenlő, drága hit”... azaz valódi hit. Nem gyümölcstelen hit. Az igazi, üdvözítő hit drága, felbecsülhetetlen kincs. Nem felszínes. Az igaz ember Krisztushoz hasonlóan igazi lelki életet él. Hit által teszi meg lépésről lépésre a fejlődés szakaszait. A hitet ápolni kell. A hit egyesíti az emberi természetet a mennyeivel.

Az Isten parancsolatai iránti engedelmisség élete a fejlődés, a folyamatos előrehaladás élete. Az értékes választottak, miközben egyre több ismeretet szereznek Jézus Krisztus közbenjárói munkájáról, meglátják és elfogadják a Megváltó feddhetetlenségéből származó gazdag ígéreteket. Minél többet kapnak a mennyei kegyelemből, annál többet fognak dolgozni az erények felhalmozásának tervében.

„Kegyelem és békeség” sokszorozódik meg „Istennek és Jézusnak a mi Urunk megismerésében”. Ebben rejlik a teljes lelki erő titka. A hitet folyton gyakorolni kell, mivel a lelki élet teljes mértékben Krisztustól

jön. Az istenismeret ihlet hitre, mint egyedüli csatornára, amin keresztül áradnak ki a menny áldásai a lélekre, felemelve, nemesítve, csiszolva, mígnem Isten megismerése révén a lélek a dicsőség és az erény nagy jutalmához emelkedik fel. „Mivelhogy az Ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való, annak megismerése által, aki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott.” – *Our High Calling*, 67. old.

Krisztus mondta: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, Jézus Krisztust.” (Jn 17:8) (...) Alig tudja felfogni az emberi értelem, hogy a szellemi képességek milyen szélességét, mélységét és magasságát érheti el, aki erre az ismeretre eljutott.

A saját körében mindenki elérheti a keresztyén jellem tökéletességét. Krisztus áldozata által nyílt meg a lehetőség, hogy a hívó mindazt elnyerje, ami a megszentelődéshez szükséges. Isten felszólít, hogy érzjük el a tökéletesség színvonalát, ehhez Krisztus jellemét állítja elénk példaképül. A Megváltó földi életében – melyet a gonosszal szemben tanúsított állandó ellenállás csiszolt tökéletessé – bemutatta, miként juthat az ember, a mennyel együtt munkálkodva, már itt is a jellem tökéletességére. Az Úr így biztosít bennünket, hogy mi is teljes győzelmet arathatunk. – *Apostolok története*, 531. old.

Az embernek nem kellene repesnie az örömtől bölcsessége, ereje vagy gazdagsága miatt, hanem akkor kellene örülnie, ha ismeri Krisztust. Ez az ismeret sokkal magasztosabb: a legértékesebb, amit ismerünk. Ez az örök élet záloga. (...) Nem vásárolható meg pénzzel, értelemmel fel nem fogható, erővel nem tartható ellenőrzés alatt, ám Isten dicsőséges kegyelme bárkinek fel van kínálva, aki azt elfogadja. Az emberben azonban tudatosulhat a szükség, s lemondva az önbizalomról elfogadhatja ajándékként az üdvösséget. Akik belépnek majd a mennybe, nem saját feddhetetlenségük által fogják megmászni a falakat, a kapuk nem drága ajándékokért, aranyért és ezüstért cserébe nyílnak meg, hanem Krisztus keresztyének érdemei által nyernek belépést az atyai házba. – *Isten fiai és leányai*, 233. old.

Május 22., hétfő – A keresztény értékek célja: a szeretet

„Hitetek mellé ragasszatok jó cselekedetet.” Egyetlen ígéretet sem kap az ellankadó. Az apostol bizonyágtevésével szeretné bátorítani a hívőket, hogy fejlődjenek a kegyelemben és a szentségben. Már vallják, hogy élük az igazságot, ismerik a drága hitet, az isteni természet részeseivé váltak. Ám ha itt megállnak, elveszítik a kapott kegyelmet. (...)

Ha nem törekszenek lépésről lépésre haladni az Úr felé ezen a lépcsőn, nem fognak növekedni békességben, kegyelemben és szentségben. Jézus így bátorított: „Igyekeztek bemenni a szoros kapun.” (Lk 13:24) A hívő útját Isten jelölte ki a lépcsőn. Hiábavaló lesz minden erőfeszítése, ha nem rendelkezik erős jellemmel és Krisztus gyakorlati megismerésével az Ő elvárásainak engedelmességgel. Akiknek van hitük, vigyázzanak, hogy cselekedetekkel tegyenek bizonyágot hitükről. (...)

Az igazság élő és ható elv, alakítja a szívet és az életet, és a következménye folyamatos haladás. (...) Az akarat minden megtett lépéssel új készletet kap. Az erkölcsi tartás a Megváltó gondolkodásához és jelleméhez válik hasonlónak. A folyamatosan fejlődő keresztény olyan kegyelmet és szeretetet birtokol, amely minden ismeretet felülmúl, mivel Jézus mennyei jelleme veszi hatalmába az érzelmeit. – *Our High Calling*, 68. old.

„Most azért megmarad a hit, remény, szeretet, e három; ezek között pedig legnagyobb a szeretet.” (1Kor 13:13) Ez a szeretet Krisztus tökéletes életében nyert kifejeződést. Ő akkor szeretett, amikor még bűnösök voltunk. A legmélyebb romlottságba nyújtotta le karját, hogy fölemelje a föld tévelygő fiait és leányait. Nem fogyott el a türelme, lelkesedése sem csökkent. A büszke, megkeményedett, hálátlan szívektől visszautasított irgalom hullámai egy még nagyobb szeretethullámmal indítottak el. – *In Heavenly Places*, 234. old.

Minden tehetségünk Istené. Képességünk az övé a teremtés és a megváltás által. Az Atya mindenkinek felajánlotta erejének mértékét, és elvárja, hogy az igazság oldalán használják fel azt. Így kell terjeszteni a világosságot. A kereszténynek megosztás nélküli érdekekkel kell a menny oldalára állnia. „Most azért megmarad a hit, remény, szeretet.” A hit látja az aggasztó nehézségeket, és belekapaszkodik a láthatatlan

Mindenhatóba, és így nem lehet megingatni. A hit, a remény és a szeretet testvérek, és tökéletesen együtt működnek, hogy bevilágíthassanak a világ erkölcsi sötétségébe. – 46. kézirat, 1897. május 2.

Május 23., kedd – Légy az, akinek mondod magad!

Az Atya tapasztalati megismerése és Krisztusé, akit az Úr elküldött, formálja át az embert Isten képére. Ez az ismeret teszi képessé az embert önmaga legyőzésére, mert alacsonyabb rendű indítékain és indulatain magasabb rendű képességei veszik át az uralmat. Ez az ismeret az embert Isten fiává és a menny örökösévé teszi. Bensőséges közösségbe hozza végtelen lényével, és kitarja előtte a világegyetem gazdag kincseit. Ez az az ismeret, amit Isten Igéje kutatásával lehet megszerezni. Ez a kincs csak abban a lélekben található meg, amely kész mindent odaadni érte. – *Krisztus példázatai*, 114. old.

Bárcsak körül tudnám írni a hívő élet szépségét! A keresztyént az élet hajnalától kezdődően a természet és Isten törvénye vezeti, folyamatosan halad előre és fölfelé, naponta közeledik mennyei otthonához, ahol az élet koronája és egy új név vár rá, „melyet senki nem tud, csak az, aki kapja”. Folyamatosan növekedik boldogságban, szentségben és hasznosságban. Egyévi fejlődése meghaladja előző évi fejlődését.

Isten a gyermekei elé helyezett egy lépcsőt, amely összeköti a földet a mennyel, hogy azon felmenjenek. A lépcső végén ott áll az Úr, és minden lépcsőfokot dicsőségének ragyogó sugarai világítanak meg. A Mindenható figyel a felfelé kapaszkodót, és ha meggyengül a keze, és megcsúszik a lába, készen áll, hogy segítséget nyújtson. Igen, terjesszéték a jó hírt, hogy a kitartóan kapaszkodók közül senki sem vall kudarcot, és beléphet a mennyei városba!

Isten angyalai, akiket Jákob le-föl járnál látott álmában, bármely léleknek segítséget nyújtanak, aki a menny felé igyekszik. Ők oltalmazzák Isten gyermekeit, figyelik minden lépésüket. A ragyogó ösvényen felfelé igyekvők jutalmat nyernek, és belépnek Uruk örömébe.

Az élet első szakasza a kegyesség birtoklójának teljes örömet biztosít, és boldoggá teszi életét. (...) Aki arra vár, hogy majd az élete végén

keresi Istent, a makulátlan és magasztos boldogság életét veszti el – azt a boldogságot, amit sosem kínál fel ez az élet. Akik hosszú idő óta ismerik az Urat, akik fiatal koruktól kezdve a menny tiszta forrásában találtak örömet, felkészültek belépni Isten családjába. – *My Life Today*, 156. old.

A kegyelemben való növekedésünk, örömünk és hasznosságunk mind a Krisztussal való egyesülésünktől függ. Csak ha napról napra, sőt, ha óráról órára közösségünk van vele – ha őbenne maradunk –, növekedhetünk a kegyelemben. Ő nemcsak szerzője, hanem befejezője is hitünknek. Krisztus az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég. Ám nem csak a kezdetnél és végnél, hanem minden lépésünknél legyen velünk. (...)

Minden reggel első dolgokat legyen magatokat Istennek felajánlani. Így imádkozzatok: „Fogadj el, Uram, a te tulajdonodnak! Összes tervemet a lábadhoz teszem. Használd fel ma is szolgálatodra! Maradj velem, és engedd, hogy minden munkámat benned végezzem!” Ez minden napi kötelességetek legyen. Minden egyes reggel újból szenteljétek oda magatokat az Úrnak. Összes terveteket neki rendeljétek alá, hogy megvalósítsátok vagy feladjátok, ahogy gondviselése akarja. Így adjátok át, ajánljátok fel Istennek napról napra az életeteket, hogy az mindinkább átalakuljon és hasonlóvá legyen Krisztus életéhez. – *Jézushoz vezető út*, 69–70. old.

Május 24., szerda – Leteszem sátram

Jézus feltámadása a benne elalvó halottak végső feltámadásának az előképe. Az Üdvözítő feltámadt teste, magatartása, hanglejtése mindmind ismert volt követői előtt. Hasonlóképp lesz azok esetében is, akik Krisztusban pihentek meg. Fel fogjuk ismerni barátainkat, ahogy Jézust is felismerték a tanítványok. Még ha ebben az életben eltorzult is testük, betegség csonkította meg őket, egyéniségüket, azonosságukat tökéletesen meg fogja őrizni a feltámadt, megdicsőült test, és mi felismerjük szeretteink tulajdonságait az Üdvözítő arcáról sugárzó fényben.

Jézus visszajövetelekor halott szeretteink meghallják a hangját, és halhatatlan, dicsőséges életre támadnak fel. Ugyanaz az erő fogja fel támasztani és megdicsőíteni az egyházat vele együtt, mint amely erő

feltámasztotta Krisztust a halottaiból, és teszi ezt minden uralom, hatalom és név felett, ami létezik, nemcsak ebben az időben, hanem az eljövendőben is. (...)

A Szentírásban sehol sem találunk olyan kijelentést, hogy amikor az igazak meghalnak, akkor nyerik el jutalmukat, a gonoszok pedig a büntetést. A pátriárkák és a próféták egyetlen ilyen kijelentést sem tettek. Krisztus és apostolai sem utaltak erre. A Biblia tisztán tanítja, hogy a holtak nem azonnal mennek a mennybe, hanem alszanak a feltámadásig. Azon a napon, amikor az ezüstszál megoldódik, és az aranytál eltörik, az ember gondolatai elvesznek. Aki sírba száll, ott is marad csöndben. Többé nincs tudata arról, ami a nap alatt történik. Áldott pihenése ez a megfáradt igazaknak! Számukra legyen akár rövid, akár hosszú az eltelt idő, csak egy másodpercet jelent. Alszanak, és isteni trombita ébreszti fel őket dicsőséges halhatatlanságra. „Nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra, mert trombita fog szólni, a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk. Mert szükség, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot öltson magára, és e halandó test halhatatlanságot öltson magára. Mikor pedig ez a romlandó test romolhatatlanságba öltözik, és e halandó halhatatlanságba öltözik, akkor beteljesül amaz ige, mely meg van írva: Elnyeletett a halál diadalra.” (1Kor 15:52–54) Amikor elhangzik a felszólítás, hogy ébredjenek fel mély álmukból, ott folytatódnak a gondolataik, ahol megszakadtak a halál pillanatában. A halál fájdalma volt az utolsó érzélem, utolsó gondolatuk pedig, hogy a sír hatalma alá kerültek. Amikor előjönnek sírjukból, első boldog gondolatuk győztes kiáltásban tör ki: „Halál! Hol a te fullánkod? Pokol! Hol a te diadalmad?” (1Kor 15:55) – *The Faith I Live By*, 180–181. old.

Szolgálata idején Jézus több halottat is feltámasztott. Életre keltette a naini özvegy fiát, Jairus lányát és Lázárt, viszont nem ruházta fel őket halhatatlansággal. Miután feltámadtak, ismét ki voltak téve a halál lehetőségének. De akik Krisztus feltámadásakor jöttek elő sírjukból, örök életre támadtak fel. Ők alkották a foglyoknak azt a sokaságát, mely a sír és halál feletti győzelem jeleként szállt vele a mennybe. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 175. old.

Május 25., csütörtök – Hit a halál idején

Pétert mint idegent és zsidót megostorozásra és kereszthalálra ítélték. Péter, rettenetes halálára gondolva, megemlékezett Mestere megtagadásának nagy bűnéről a próba napjaiban, ezért az volt az egyetlen gondolata, hogy méltatlan akkora megtiszteltetésre, hogy ugyanolyan halállal haljon meg, mint Ura. Az apostol őszintén megbánta bűnét, és Krisztus meg is bocsátott neki, amit ki is nyilvánított az által, hogy magas megbízást bízott rá, miszerint legeltesse nyájának juhait és bárányait. Ő azonban sosem tudott megbocsátani önmagának. Még a közeli halál gondolata sem tudta csökkenteni szomorúságát és bűnbánatát. Utolsó kedvezményeként azt kérte kivégzőitől, hogy fejjel lefelé szegezzék a keresztre. Kérését teljesítették – és így halt meg a nagy Péter apostol. – *A megváltás története*, 316. old.

A Megváltó hű követői minden korban az Úr eljövételében reménykedtek. „Ismét eljövök” – mondta Jézus búcsúzóul az Olajfák hegyén, és ez az ígélet fénybe borította tanítványai előtt a jövőt. Öröm és reménység költözött a szívükbe, amit nem tudott elfojtani a fájdalom, sem megfakítani a megpróbáltatás. Szenvedés és üldözés között „a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsőséges megjelenése” volt a „boldog reménységük”. Amikor a thesszalonikai keresztények sírva temették el szeretteiket – akik azt remélték, hogy szemtanúi lesznek az Úr eljövételének –, tanítójuk, Pál felhívta a figyelmet a feltámadásra, ami a Megváltó adventjekor lesz. Akkor a Krisztusban elhunytak feltámadnak, és az élőkkel együtt elragadtatnak, hogy az Úrral találkozzanak. „És ekképpen – mondta – mindenkor az Úrral leszünk. Annakokáért vigasztaljátok egymást e beszédekkel.” (1Thessz 4:17–18)

A sziklás Pátmoszon a szeretett tanítvány ezt az ígéretet hallotta: „Bizony hamar eljövök.” És János sóvárgó válasza az egyház egész zárándokútján mondott imáját önti szavakba: „Bizony jövel, Uram, Jézus!” (Jel 22:20) – *A nagy küzdelem*, 302. old.

Bár göröngyös az út, meredek az emelkedő, jobbról-balról szakadék tátonghat, csapda lappanghat, és bár akkor is tovább kell haladnunk, amikor elfáradtunk, és lehet, hogy harcolnunk kell, amikor bágyadt-

ság vesz erőt rajtunk, ha elcsüggedünk is, reménykednünk kell, mert ha Jézus Krisztus a vezetőnk, végül biztosan elérjük az áhított célt. Maga Krisztus taposta ki előttünk az utat, Ő egyengette el lábunk előtt az ösvényt.

Az örök életre vezető meredek úton mindenütt az öröm forrásai fakadnak, hogy felüdítsék a megfáradtat. Akik a bölcsesség útján járnak, azoknak még a megpróbáltatások közt is túlradó az örömük, hiszen Krisztus, akit lelkük szeret, láthatatlanul bár, de velük jár. Minden lépésnél biztosabban érzik majd keze érintését; minden előrehaladásnál a dicsőség tündöklőbb sugarai hullnak ösvényükre a láthatatlan Istentől. Ezért egyre magasabbra és magasabbra szárnyal dicsőítő énekük, hogy Isten trónja előtt az angyalok énekével egyesüljön. „Az igazak ösvénye pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes délig.” (Péld 4:18) – *Gondolatok a Hegyibeszéd-ről*, 140–141. old.

10. tanulmány

A prófécia és a Szentírás

Május 27., szombat délután

A Bibliának az a rendeltetése, hogy eligazítsa mindazokat, akik meg akarják ismerni Alkotójuk akaratát. Isten adta az embernek a biztos prófétai beszédet. Dánielt és Jánost angyalok keresték fel, sőt, Krisztus is eljött, hogy közölje a nemsokára bekövetkezendő eseményeket. Az üdvösségünket érintő fontos dolgok nem titkosak. Az Atya nem úgy jelentette ki őket, hogy elbizonytalanítsák vagy megtévesszék az igazság őszinte kutatóját. Habakuk által ezt mondta az Úr: „Írd fel e látomást, és vésd táblákra, hogy könnyen olvasható legyen!” (Hab 2:2) Ha imádkozó szívvel kutatók Isten szavát, könnyen megértitek. Minden igaz, őszinte lélek előtt feltárul az igazság világossága. „Világosság támad fel az igazra.” (Zsolt 97:11) Egy egyház sem jut előre a szentség útján, ha tagjai nem kutadják buzgón, elrejtett kincsként az igazságot. – *A nagy küzdelem*, 521. old.

A próféciák fénye még mindig világít és vezeti a lelkeket, ezt hangoztatva: „Ez az út, ezen járjatok!” Bevilágítja az igazak ösvényét, hogy megerősödjenek, a gonoszok útját pedig azért, hogy megtérésre vezesse őket. Ezáltal feddi meg a bűnt, és derül fény a törvénytelenésre. A próféciák fénye fokozatosan végzi feladatát, megvilágítva a múltat, a jelent és a jövőt.

Ha értékelni és tisztelni fogják az Úr bizonyosságait, a világosság birtoklói új fényben látják meg a vallásos életet, és meggyőződésre jutnak. Meglátják a kulcsot, amely a sosem értett titkokat nyitja meg. Olyan értékek birtokába jutnak, amiket Isten bocsát a rendelkezésükre, és átköltözteti őket a sötétség birodalmából az Úr csodálatos világosságába.

Akik alábecsülik a figyelmeztetést, vakságban maradnak és önmagukat csapják be. De ha figyelnek arra, és lelkesedéssel igyekeznek elszakadni a bűntől annak érdekében, hogy elsajátíthassák a szükséges eredményeket, megnyitják szívük ajtaját, hogy a drága Üdvözítő beköltözhessen és velük lakhasson. (...)

Csak a ránk ragyogó világosságért felelünk. Isten parancsolatai és Jézus bizonyágtétele tesz próbára bennünket. Ha hűségesek és engedelmesek vagyunk, a Mindenható kedvét leli bennünk és megáld, mint választott, különleges népét. Krisztus követői erőteljes befolyással bírnak, ha szívükben tökéletes hit, szeretet és engedelmisség lakik. – *My Life Today*, 42. old.

Május 28., vasárnap – Jézus az Ószövetségben

Ő „emberekhez hasonlóvá lett; és mikor olyan állapotban találtott, mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig”. Önként vette magára az emberi természetet. Saját magától, saját beleegyezésével. Mennyei természetét emberi természetbe öltöztette. Egy időben volt Isten is, mégsem mutatkozott mint Isten. Eltakarta mennyei megnyilvánulásait, amelyek a világegyetem Ura előtti hódolatot és csodálatot követelték volna meg. Isten volt, amíg a földön járt, de levetette isteni képességét, s helyette emberi testet öltött magára. Emberként járt a földön. Érdeklünkben lett szegénnyé, hogy az Ő szegénysége által gazdagodjunk meg. Elhagyta a dicsőséget és a fenséget. Isten volt, de egy időre elhagyta csodálatos megjelenését. Szegényként járt az emberek között, mindenütt áldásait szórta, ám szavára angyalok seregei sorakoztak volna föl, és hódoltak volna neki. Szinte teljes ismeretlenségbe burkolózva járt a földön, teremtményei nem tettek róla bizonyosságot. Dicshimnusz helyett bűn és átok mocskolta be a léggömböt. Szegény és alázatos sorsa volt. Mikor helyről helyre járva irgalmában meggyógyította a betegeket, fölemelte a lesújtottakat, alig néhányan áldották Őt, és még a nemzet nagyjai is megvetéssel fordultak el tőle. – *Adventista Bibliakommentár*, 5. kötet, 1126–1127. old.

Amikor az Üdvözítő elkezdte szolgálatát, a Messiásról és küldetéséről szóló népszerű felfogás megakadályozta, hogy a nép befogadja

Urát. Akkoriban hagyományokba és szertartásokba fulladt az igaz odaadás szelleme. A jövőndöléseket is a kevély és világot kedvelő emberi szív igényeinek megfelelően magyarázták. A zsidók nem úgy tekintettek az Üdvözítő eljövételére, mint aki majd bűneiktől szabadítja meg őket, hanem nagy hatalmú uralkodót vártak, aki az egész világot Júda orszolánjának hatalma alá veti. Hiába hívogatta őket Keresztelő János megtérésre az ősi próféták szívet vizsgáló képességével. A Jordán partján hiába mutatott Jézusra, mint Isten bárányára, aki elveszi a világ bűnét. Ésaiás jövőndöléseire igyekezett terelni a figyelmet, melyek szenvedő Megváltót mutatnak be, ezt azonban nem akarták tudomásul venni. – *Gondolatok a Hegyibeszédéről*, 1. old.

Túlságosan hitetlenek vagyunk. Bárcsak Istenben való hitre vezethetném népünket! Nem kell azt gondolnunk, hogy a hit gyakorlásához felfokozott izgalmi állapotra van szükség. Mindössze annyit kell tenniük, hogy higgyenek az Úr Igéjében, mint ahogy egymás szavának hisznek. Ezt Ő ígérte, és be is teljesíti. Csak nyugodtan bízz benne, mert Ő komolyan gondolja, amit kijelent. Mondd ezt: „Így szól hozzám Igéjében, és be is teljesíti ígérését!” Ne nyugtalankodj! Bízzál! Isten Igéje igaz. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 52. old.

Május 29., hétfő – Az Ő nagyságának szemléli

Imáját meghallgatták. Miközben alázatosan a sziklás földre borul, hirtelen megnyílik az ég, Isten városának aranykapui szélesre tárulnak, és a hegyről leszálló szent fényesség beragyogja a Megváltó alakját. Istensége belülről átragyog az emberin, és egybeolvad a fentről jövő dicsőséggel. Térdéről fölemelkedve ott áll Krisztus isteni fenségben. Megszűnt a lelki gyötrelem. Arca most fénylik, „mint a nap”, ruhája „fehér, mint a fényesség” (Mt 17:2).

A tanítványok felébrednek, nézik a hegyet beragyogó dicsőség áradatát. Félelemmel vegyes ámulattal szemlélik Mesterük sugárzó alakját. Amint szemük hozzászokik a csodás fényhez, látják, hogy Jézus nincs egyedül. Két mennyei lény áll mellette, bensőségesen beszélgetnek vele. (...)

Mivel elnyomta őket az álom, a tanítványok keveset hallottak a Krisztus és a mennyei követek közötti beszélgetésből. Elmulasztottak vigyázni és imádkozni, így nem részesülhettek abban, amit Isten adni akart nekik. (...)

Mégis nagy világosságot kaptak. Megbizonyosodtak róla, hogy az egész menny ismeri a zsidó nemzet bűnét, Krisztus elvetését. Mélyebben bepillanthattak az Üdvözítő munkájába. Olyan dolgokat látott szemük, és hallott fülük, ami meghaladja az emberi értelmet. „Szemléltői” voltak „az Ő nagyságának” (2Pt 1:16). – *Jézus élete*, 420–425. old.

Nekünk is időt kell szakítanunk az elmélkedésre, imádkozásra és lelki felüdülésre. Nem értékeljük az ima erejét és hatékonyságát, ahogy kellene. Az ima és a hit megvalósítja, amire a földön semmilyen hatalom nem képes. Ritkán kerülünk minden vonatkozásban kétszer azonos helyzetbe. Folyton új dolgok történnek velünk, és új próbákkal küzdünk, amelyekben a régi tapasztalatok nem adhatnak elegendő eligazítást. Folyamatos világosságra van szükségünk Istentől. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 509. old.

Hiszem, hogy az öröklét határán állunk, és igyekszem állandó közösségekben lenni Istennel. Értékelem az örök életet, és semmi sem szakíthat el Istentől. Szeretném képezni magam, hogy lelkem folyton Krisztusra hagyatkozzon, és tőle nyerjen lelkierőt. Az Úr azt akarja, hogy tapasztalatok által rendelkezünk Jézus ismeretével, és hű tanúi lehessünk, bizonyosságot tegyünk kegyelméről szavaink és tetteink által, tudatos és tudatlan befolyásunkkal. – *Istennel ma*, 117. old.

Május 30., kedd – Hajnalcsillag a szívünkben

Mialatt az igazságot kutatjuk, nem ásunk eléggé mélyre. Akik hisznek a korszerű igazságban, olyan helyzetbe kerülnek, hogy számot kell adniuk a bennük élő reménységről. Isten népének meg kell állnia királyok, fejedelmek, uralkodók és a föld nagyjai előtt. Csak tudják meg, hogy ez a nép ismeri az igazságot. Legyenek tehát megtért, meggyőződésre jutott emberek. Isten, Szentlelke által, egyetlen pillanatban

többre taníthat meg, mint amit e föld nagyjaitól tanulhatnánk. A világegyetem szemléli a földön folyó küzdelmet. Isten végtelen árat fizetett azért, hogy minden embernek alkalmá legyen megismernie, ami bölcsésé teheti az üdvösségre. Az angyalok feszülten figyelik, hogy lássák, kik ragadják meg ezt az alkalmat! Ha a menny népe elé üzenet tárul, ne ellenkezzen: vegye elő Bibliáját, egyeztessen a Törvénnyel és a bizonyágtétellel! Ha nem állja meg a próbát, akkor nem igazság. Isten akaratára, hogy értelmünk egyre jobban elmélyüljön. Kegyelme akarja ránk árasztani. Mindennap jó dolgokból lakmározhatunk, mert Isten megnyithatja előttünk a menny egész kincstárát. – *Bizonyágtételek a prédikátoroknak*, 119. old.

Krisztus a világ világossága. „Feltámad néktek, akik féltitek az én nevemet, az igazságnak napja, és gyógyulás lesz az Ő szárnyai alatt.” (Mal 4:2) Békességének fénye ragyogja be a lelked! Ő szelíden visel rólad gondot, neked pedig szívvel-lélekkel és szavaiddal kellene dicsőítened Őt. Vidám lelkülettel is a kedvében járhatsz. A csüggedés vagy az elégedetlenség egyetlen felhője se takarja el jelenlétének ragyogását.

Az Ő világosságának az elismerésével győzhetsz. Növekedhetsz a hitben hangod felhasználásával, ha dicsőíted Őt. Az Őt dicsérő szívednek szól az ígélet: „Én vagyok... ama fényes és hajnali csillag.” (Jel 22:16)

Ha fontos győzelmeket szeretnél megszerezni, fordítsd arcodat a feddhetetlenség Napjától áradó fény felé! Beszélj Isten iránti reményedről, hitedről és háládról! Légy vidám és reményteli Krisztusban! Tanuld meg dicsőíteni Őt! A lélek és a test betegségeire ez a legjobb gyógymód. Ő az én szabadítóm és Istenem (Zsolt 43:5). – *Istennel ma*, 305. old.

Minden igaz keresztény felfogja a Hajnalcsillag sugarait, és továbbítja azokat a sötétben élőknek. Világít a közelben levőknek, de mint gyülekezet távoli vidékre is elküldi sugarait. Az Úr azt várja, hogy minden ember végezze el a kötelességét. Aki csatlakozik az egyházhoz, annak eggyé kell válnia Krisztussal, hogy terjessze a Hajnalcsillag sugarait, és a világ világosságává válva Jézus és népe munkatársaként dolgozzon az emberiség megmentése érdekében. – *51. kézirat*, 1894. november 14.

Május 31., szerda – „Igen biztos nálunk a próféta beszéd”

A gyülekezetben kezdettől fogva mindig akadtak emberek, akik állandóan személyes függetlenségre törekedtek. Ők nem látják be, hogy a szellem ilyen függetlenítése könnyen arra vezethet, hogy már túlságosan bíznak önmagukban, és saját ítéletüket többre értékelik hittestvéreik tanácsánál és ítéleténél, különösen azokénál, akiket Isten tisztségekkel ruházott fel népe vezetésére. Az Úr tekintélyt és hatalmat adott gyülekezetének, amit senkinek sincs joga lebecsülni vagy megvetni; aki így tesz: Isten szavát veti meg.

Aki hajlamos arra, hogy saját ítéletét tekintse mérvadónak, nagy veszélyben forog. Ez Sátán jól megfontolt terve, hogy elválassza mindazoktól, akik a világosság közvetítői, és akik által Isten működik, hogy művét a földön felépítse és kiterjessze. Lekicsinyelni és megvetni azokat, akiket a menny bízott meg az igazság terjesztésében a felelősség viselésével annyit jelent, mint megvetni, akiket népének támogatására, bátorítására és erősítésére rendelt az Örökkévaló. Ha az Úr művében dolgozó munkás abban a hitben él, hogy ő – senki mástól – csak közvetlenül Istentől kaphat világosságot, ezzel kaput nyit az ellenségnek, aki könnyűszerrel elcsábítja és legyőzi. A Mindenható bölcsen úgy rendezte, hogy a hívőket szoros kapcsolat fűzi össze, keresztényt kereszténnyel, gyülekezetet gyülekezettel. Csak így lehetséges, hogy az ember Istennel együtt dolgozhasson. Így rendelkeznek alá minden eszközt a Szentléleknek, és valamennyi hívő rendszeres, jól irányzott törekvésben egyesülve közölheti a világgal a menny kegyelmének örömhírét. – *Apostolok története*, 163–164. old.

Némelyek ítéletet gyakorolnak a Biblia felett, kijelentve, hogy ez vagy az a rész – mivel nem érinti őket kellemesen – nem ihletett. Nem tudják összehangolni azokat bölcséleti és tudományos elgondolásaikkal, azaz a „hamis nevű ismerettel” (1Tim 6:20). Mások egyéb okokból kérdőjelezik meg Isten Szavának bizonyos részeit. Így sokan járnak vakon az ellenség által elkészített úton. Egyetlen embernek sincs hatalmában ítéletet mondani a Szentírás felett. Ha valaki mégis ezt teszi, akkor azt az ördög olyan légkörrel veszi körül, ami akadályozza a lelki növekedését. Aki bölcsnek érzi magát ahhoz, hogy bátorságot vegyen a Biblia bon-

colgatására, annak bölcsessége balgaság lesz Isten szemében. Akkor tud majd valamit igazán, ha tudatlannak fogja érezni magát. Legelső leckéje a taníthatóság lesz. „Tanuljátok meg tőlem – int a nagy Tanító –, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelketeknek.” (Mt 11:29) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 28. old.

Június 1., csütörtök – Az Ige az életünkben

A gyakorlati életbe áthelyezett bibliai tanításoknak erkölcsi és valóságos jellemformáló hatásuk van. Timótheus megtanulta és gyakorolta ezeket a tanításokat. A nagy apostol gyakran helyesbítette őt, kérdéseket tett fel neki az Írásokból és a szent történelemmel kapcsolatban. Rámutatott, hogy milyen fontos a gonoszság minden útjának elkerülése, és arról biztosította őt, hogy az áldás minden igaz és hűséges embert meglátogat, és nemes férfiasággal ajándékoz meg.

Ez a nemes és mindent magában foglaló valódi férfiaság nem alakul ki véletlenül. Ezt csak a korai években folytatott jellemépítés és Isten törvényének otthoni gyakorlása eredményezheti. Az Úr mindenki hűséges erőfeszítéseit megáldja, aki úgy tanítja gyermekeit, ahogyan Ő elrendelte. – *Gyermeknevelés*, 41. old.

Láttam, hogy Isten tudta: Sátán megpróbálja mindenáron megrontani az embert. Azért rendelte el Igéjének a leírását, hogy az emberiségre vonatkozó tervei annyira érthetőek legyenek, hogy még a leggyengébb se tévedhessen. Miután Szavát adta az embernek, féltve őrizte, hogy az ördög vagy angyalai, ügynökei, esetleg képviselői el ne pusztíthassák. Miközben sok más könyv tűzre jutott, a Szentírás halhatatlan maradt. Az idők végének közeledtével, miközben Sátán álnokságai egyre erőteljesebbek, olyan nagy számban nyomtatják, hogy bárki, aki birtokába szeretne jutni, kaphat egy példányt belőle, hogy felfegyverkezessen az ördög csalásai és hazugságai ellen.

Láttam, hogy Isten különös gonddal vigyázott a Bibliára. Mindezek mellett, amikor csak nagyon kevés példányszámban létezett, a tanult emberek néha szavakat cseréltek ki benne, és azt gondolták, hogy így érthetőbbé válik, a valóságban azonban elhomályosították az érthető

benne, és ezzel elsiklottak a hagyományok vezérelte előítéletek felé. De azt is láttam, hogy egységes egésként véve Isten Igéjében a szemek tökéletes láncban kapcsolódnak egymáshoz és magyarázzák egymást. Az igazság őszinte kutatója nem fog tévedni, mivel az Úr Igéje nem csupán egyszerű és érthető módon hirdeti az élet útját, hanem mert a Szentlelket adta az élet útjának megértésére úgy, ahogy az Igében kinyilatkoztattott. – *Korai írások*, 248. old.

Igéje által az Örökkévaló az emberekre bízta az üdvösséghez szükséges ismeretet. A Szentírást Isten akaratának hiteles, tévedhetetlen kinyilatkoztatásaként kell elfogadnunk. A Biblia a jellem mércéje, tanításaink zsinórmértéke és tapasztalataink próbaköve. „A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.” (2Tim 3:16–17)

Az a tény azonban, hogy az Úr az Ige által kinyilatkoztatta akaratát az embereknek, nem teszi szükségtelessé Szentlelkének állandó jelenlétét és eligazítását. Ellenkezőleg! Megváltónk azért ígérte meg a Lelket, hogy szolgáljon feltárja az Igét; hogy a Szentlélek megvilágítsa és gyakorlativá tegye az Ige tanításait. És mivel Isten Lelke ihlette a Bibliát, a Szentlélek tanítása soha nem állhat ellentétben az Ige tanításával.

Az Úr nem a Biblia helyettesítésére adta – és nem is adhatja – Lelkét: hiszen a Szentírás világosan kijelenti, hogy Isten Igéje minden tanítás és ismeret próbája. – *A nagy küzdelem*, 7. old.

Június 2., péntek – További tanulmányozásra

Krisztus példázatai: „A magvető kiméne vetni” című fejezet; *A nagy Orvos lábnyomán*: „Maradjatok énbennem” című fejezet.

11. tanulmány

Hamis tanítók

Június 3., szombat délután

A teljes Biblia egy kinyilatkoztatás, minden emberhez intézett kinyilatkoztatás Krisztustól származik, és Ő van a középpontjában. Fia által beszélt hozzánk Isten, és mi a teremtés és a megváltás alapján a Fiúhoz tartozunk. (...) Jézus Krisztus a mennyei kijelentés nagy adminisztrátora. Általa tudjuk, mire kell figyelnünk a föld történelmének utolsó jeleneteiben. Az Atya rábízta ezt a kinyilatkoztatást. (...)

Ez a tanítás kell, hogy képezze figyelmes és imádságos tanulmányozásunk tárgyát, mivel olyan időket élünk, amikor a Szentlélek vezetésének magukat alá nem vető emberek hamis tanokkal fognak előállni. Ők magas beosztásokban vannak, és nagy terveket akarnak végrehajtani. Arra törekednek, hogy önmagukat magasztalják fel, és a dolgok menetét forradalmasítani akarják. Isten különleges tanítást adott nekünk, hogy megvédjen ezektől a személyektől. – *Adventista Bibliakommentár*, 7. kötet, 953–954. old.

Mindannyiunknak szigorú próbákat kell kiállnunk. Akik az igazság híveiként tüntetik fel magukat, téves tételeiket ránk erőszakolják, amelyek, ha elfogadjuk őket, megrendítik a hitünket az időszerű igazságban. Egyedül az igazi vallásos hit állja ki az ítéletet, a próbát.

Krisztus megjövendölte, hogy nagyobb veszélyt jelent tanítványaira a csalók munkája, mint az üldözés.

Ezt a figyelmeztetést többször is megismételte. A csalók ellen, akik tudományos problémáikkal lépnek fel, jobban kell védekeznünk, mint bármilyen más veszéllyel szemben! Mert az ilyen megtévesztőknek a bejövetele az egyházba azoknak az álokoskodásoknak, tévedéseknek a belopózását is jelentette, amiket Sátán találékonyága szőtt, hogy

elkődösítse azok lelki felfogóképességét, akiknek még alig volt tapasztalatuk a Szentlélek munkájáról, s akik elégedettek a csupán korlátozott lelki tudásukkal. Arra irányult a tévedések terjesztőinek a törekvése, hogy az Isten igazságába vetett bizalmat aláássák, és lehetetlenné tegyék az igazság és a tévtanok közötti különbségtételt.

Csodálatosan tetszetős, képzeletszötte tudományos problémákat tárnak fel, amivel a gyanútlanok figyelmét lekötik – és ha a hívők nem ügyelnek eléggé, az ellenség a világosság angyalának fényébe öltözve hamis ösvényekre vezeti őket.

Sátán ügyesen játszik az emberekkel. Titokban igyekszik megrontani Isten népének hitét, és mindenkit el akar csüggeszteni. Ma éppen az a célja, mint egykor a mennyben volt, hogy megossa Isten népét. A történelem utolsó szakaszában széthúzást, versengést és vitát szít, és el akarja mozdítani az igazság régi útjelzőit, amelyeknek Isten népe a letéteményese. Igyekszik a dolgokat úgy feltüntetni, mintha az Úr ellentmondana önmagának. – *Evangelizálás*, 359. old.

Június 4., vasárnap – Hamis próféták és tanítók

Szembe kell szállni a hamis prófétákkal. Sokakat megpróbálnak majd becsapni hamis tanításaikkal. Számos bibliaverset magyaráznak tévesen, hogy álnok elméleteik Istentől kijelentett szavaknak tűnjenek. A drága igazságot tévelygéseik alátámasztására használják fel. Ezek a hamis próféták, akik azt állítják, hogy Jézustól kapták a tanítást, az igazság szépségének gyarapítására szánt bibliaszövegeket használják fel maguk igazolására, illetve hamis és veszélyes elméleteik alátámasztására. És egyesek, akik a múltban még az Urat tisztelték, annyira eltávolodnak az igazságtól, hogy már ők is az igazság számos vetületének – beleértve a szentély kérdését is – téves magyarázatát fogadják el. – *11. kézirat*, 1905. november 27.

Mivel nincs üldözés, olyan személyek csatlakoztak hozzánk, akiknek a kereszténységük szilárdnak tűnik, ám azonnal elhagyják a sorainkat, ha felüti a fejét az üldözés. (...)

Amikor Isten törvényét érvénytelennek nyilvánítják, az egyház tűzkeresztségen esik át, és az előre jelzettnél nagyobb számban lesznek, akik a megtévesztő lelkek és démonok tanításaira hallgatnak. Ahelyett, hogy megerősödne a nyomorúságban, nagyon sokan azt igazolják életükkel, hogy nem az élő Szőlőtőhöz tartozó vesszők, és nem teremnek gyümölcsöt: ezért a Gazda lemetszi őket. – 48. kézirat, 1891. március 24.

A kereszténynek meg kell gyökereznie és meg kell alapozódnia az igazságban, hogy szilárdan megállhasson az ellenség kísértéseivel szemben. Szükséges, hogy állandóan megújuljon az ereje, a bibliai igazsághoz pedig szilárdan kell ragaszkodnia. A mesék minden fajtájával próbálkoznak majd, hogy elcsábítsák a hívőt Isten iránti alattvalói hűségétől, de csak tekintsen fel, higgyen az Atyában, álljon szilárdan megalapozva, meggyökerezve az igazságban.

Biztosan kapaszkodj az Úr Jézusba, és soha ne ereszd el! Legyen szilárd a meggyőződésed abban, amit hiszel. Isten Igéjének igazsága vezessen, hogy odaszenteljed a szívedet, elmédet, lelkedet és erődöt akarátának teljesítésére. Ragadd meg, tarts ki a világos Ige mellett: „ezt mondja az Úr”. Legyen egyetlen érvelésed, hogy: „meg van írva”. Így kell harcolnunk a hitért, amely egykor a szenteknek adatott. Ez a hit mit sem veszített szent, elkülönített jellegéből, ha ellenzői bármilyen kifogásolhatónak gondolják is.

Ákik saját elgondolásukat követik, és saját útjukon járnak, csak rossz jellemet alakítanak ki magukban. Hiú tantételeket, szövevényes érzélgősséget tárnak fel tetszetősen, megnyerően, hogy megcsalják, ha lehet, még a választottakat is. Vajon a gyülekezeti tagok a Sziklára építenek? A vihar közeleg, az a vihar, ami próbára teszi minden ember hitét. A hívőknek most kell szilárdan meggyökerezniük Krisztusban, mert ellenkező esetben valamilyen tévedés félrevezeti őket. Erősítsd meg a hitedet Isten Igéjével! Ragadd meg erősen az igazság élő bizonyágtételét! Legyen hited Krisztusban mint személyes Üdvözítődben! Ő volt és Ő lesz mindenkor az örökkévaló Kőszikla. Isten Lelkének bizonyágtétele igaz. Ne változtasd meg a hitedet egyetlen más tantételért sem, bármilyen megkapónak látszik is. – *Evangelizálás*, 361. old.

Június 5., hétfő – Szabadság Krisztusban

Azok a hatások érvényesültek kisebb-nagyobb mértékben az elmúlt fél évszázad ébredéseiben, amelyek a jövő nagyobb mozgalmában fognak megmutatkozni: érzelmi túlfűtöttség, az igaz és a hamis keverése. Ezek nagyon alkalmasak az emberek félrevezetésére. De senkinek sem kell eltévednie. Nem nehéz megállapítani Isten Igéjének fényénél a mozgalmak jellegét. Ahol az emberek figyelmen kívül hagyják a Biblia bizonyágtételét, és elfordulnak azoktól a világos, lélekpróbáló igazságoktól, amelyek önmegtágadást és a világ megtágadását igénylik, oda nem küldi áldását az Úr. Ebben biztosak lehetünk. És az a mérték, amit Krisztus maga adott: „Gyümölcsseikről ismeritek meg őket” (Mt 7:16), megmutatja, hogy ezek a mozgalmak nem Isten Lelkétől származnak.

A Mindenható az Ige igazságai által nyilatkoztatta ki önmagát az embernek; és mindazokat, akik elfogadják ezeket az igazságokat, megvédi Sátán csalásaitól. Az igazság semmibe vevése kaput nyit a gonoszságok előtt, amelyek most nagymértékben terjednek a vallásos világban. Sokan szem elől tévesztették az Úr törvényének jellegét és fontosságát. E törvény jellegének, örök érvényűségének és kötelező voltának meg nem értése téves fogalmakat keltett a megtérésről és a megszentelődésről, és a kegyesség normájának leszállításához vezetett az egyházban. Itt keresendő a titka annak, hogy korunk ébredéseiből miért hiányzik a Szentlélek és ereje. – *A nagy küzdelem*, 464–465. old.

Az Isten Igéjében bemutatott Jézus életének tisztasága és szentsége sokkal inkább képes megváltoztatni a jellemet, mint bármilyen erőfeszítés a bűn, valamint az emberi gonoszság következményeinek előtérbe helyezésére vonatkozóan. A keresztre szegezett Megváltó kitartó szemlélése többet ér az értelem és a szív megtisztítása szempontjából, mint a legnagyobb szónokok tudományos magyarázatai.

A bűnös a kereszttel jön rá, hogy jelleme mennyire nem hasonlít Krisztus jellemére. Látja a törvénytelenység szörnyű következményeit; meggyűlöli a bűnt, amit korábban elkövetett, és élő hittel kapaszkodik Jézusba. Isten és a mennyei lények jelenlétének fényében mérte fel szennyest voltát. A kereszthez mérte azt. A szentély nagy mérlegén mérte

meg. Az Üdvözítő feddhetetlensége saját szennyére világított rá. Ekkor elfordul a szennyes büntől, Jézusra tekint és él.

Felfedezi Jézus Krisztusban azt, aki meghalt, hogy megmentse a bűn szörnyűségétől, és remegő ajakkal, könnyes szemmel jelenti ki: „Ő nem hiába halt meg helyettem!” – *102. levél*, 1894. február 6.

Június 6., kedd – Az eb visszatér a saját okadására

Krisztus idejében – ahogy ma is – sokakat Sátán hatalma, úgy tűnik, egy időre megtört. Ők Isten kegyelme által megszabadultak a lelkeket uralmuk alatt tartó gonosz lényektől. Örültek az Úr szeretetében, ám akár a példázatbeli köves földhöz hasonlító hallgatók, nem laktak abban. Nem rendelték alá magukat naponta Istennek, hogy Jézus élhessen a szívükben, és amikor a gonosz lélek visszatért, és maga mellé vett „más hét lelket, gonoszabbakat ő magánál” (Mt 12:45), mindenestül az ördög hatalma alá kerültek.

Amikor a lélek aláveti magát Krisztusnak, új erő veszi birtokba az új szívet. Olyan változás megy végbe, amit az ember maga sohasem képes véghezvinni. Ez természetfeletti munka, és természetfeletti elemet visz az emberi természetbe. A Megváltónak alárendelt lélek lesz az Ő vára, melyet megtart e lázadó világban. Szándéka, hogy az övén kívül semmilyen hatalmat ne ismerjenek el. A mennyei közbenjárók által így birtokba vett lélek már bevehetetlen Sátán ostromának. Ám hacsak alá nem vetjük magunkat Jézus irányításának, a gonosz fog uralkodni felettünk.

Elkerülhetetlenül a világ feletti uralomért vívó két nagyhatalom egyike vagy másika irányít bennünket. Nem szükségszerű, hogy szabad akaratból a sötétség országának szolgálatába álljunk, uralma alá kerüljünk. Csak éppen el kell mulasztanunk a szövetségkötést a világosság országával. Ha nem működünk együtt a mennyei közvetítőkkel, akkor Sátán veszi birtokba a szívet, és teszi lakhelyévé. A gonosz elleni egyetlen védekezés az, ha Krisztus lakik hit által a szívben igazságban. Hacsak nincs élő kapcsolatunk Istennel, sohasem állhatunk ellen a szentségtelen hatásoknak: az önszeretetnek, a saját vágyaink kielégítésének, a bűnre való kísértésnek. Számos rossz szokásunkról is lemondhatunk, egy időre elhagyhatjuk Sátán társaságát, de ha nincs élő kapcsolatunk a mennellyel,

ha nem vetjük alá magunkat neki percről percre, vereséget szenvedünk. A Krisztussal fenntartott személyes ismeretség és folyamatos közösség híján az ellenség kényének-kedvének vagyunk kiszolgáltatva, és végül az ő parancsait kell végrehajtanunk. – *Jézus élete*, 324–325. old.

Ha József és Mária imáikban Istennel időznek, felismerik megbízásuk szentségét, és nem veszítik szem elől Jézust. Egyetlen nap hanyagsága miatt elvesztették a Megváltót, és háromnapi aggodó keresésbe telt, mire megtalálták. Így van ez velünk is: üres fecsegéssel, gonosz beszéddel vagy az ima elhanyagolásával egyetlen nap alatt elveszíthetjük a Megváltó jelenlétét, és napokon át szomorúan kereshetjük, mire megtaláljuk Őt, és újra elnyerjük a békét, amit elvesztettünk. (...)

Sokan látogatják az istentiszteleteket, és Isten szava felüdíti, megvigasztalja őket, de mivel vigyázatlanul elhanyagolják az elmélkedést és az imádkozást, elveszítik az áldást, és még elhagyatottabbnak érzik magukat, mint annak előtte. Gyakran úgy érzik, hogy Isten alig törődik velük. Nem ismerik fel, hogy a hiba bennük van. Kapcsolatuk megszakadásakor elzárták maguktól Jézus jelenlétének világosságát is. – *Jézus élete*, 83. old.

Június 7., szerda – Péter és Júdás

Ismerjük az özönvíz előttiék és a síkságon lakók történelmét, akik annyira aljas magatartással rendelkeztek, hogy magukra vonták Isten haragját, és az Úr az egyik legszörnyűbb csapással pusztította el őket, hogy megtisztítsa a földet romlott befolyásuk átkától. Hajlamok és szenvedélyek uralták az értelmüket. Énük volt az istenük, és a magasságos Isten ismerete szinte teljesen kitörlődött megalkuvó szenvedélyeik miatt az eszükből.

Abban állt a bűnük, hogy olyan dolgokat hamisítottak meg, amelyek önmagukban jogosak voltak. Megrontották Isten ajándékait, és önző vágyaik szolgálatába állították azokat. Engedtek az étvágnak és aljas szenvedélyeiknek, és ezáltal teljesen megromlott a gondolkodásuk. Az özönvíz előtti emberek Sátán rabszolgái voltak, mert az ördög vezette és irányította őket. (...)

Szívesen tettek engedményeket – ételben, italban és szórakozásban –, és erőszakossághoz, törvénytelenységhez folyamodtak, ha valaki útjába állt szenvedélyeik és vágyaik kielégítésének.

Noé napjaiban az emberek túlnyomó többsége szembezállt az igazsággal, és az igazságtalan rendszert szerette. A föld megtelt erőszakoskodással. Háborúk, gonosztettek és gyilkosságok voltak napirenden: pontosan úgy, mint Krisztus második eljövetele előtt. – *Adventista Bibliakommentár*, 1. kötet, 1090. old.

Magukat Jézus követőinek valló emberek fognak-e magas célkitűzést állítani maguk elé, és elérik-e a szentséget? Inkább legyél világi ember, mint rossz minőségű, értéktelen keresztény. Legyél bátor kimenni a világba és másnak lenni, mint ők. Merjetez különbnek lenni, mivel jobban szeretitek Jézust, mint a világot, és mert inkább szeretitek az üldözéssel együtt járó feddhetlenséget, mint a világi jóléttel járó engedelmességet. A Jézus Krisztustól való szent és teljes függés engedelmissége segíti a lelket, hogy erős legyen a hitben és az evangélium reménységében.

Jézus mondta: „Nélkülem semmit sem cselekedhettek.” (Jn 15:5) A bűn legyőzésének egyetlen lehetősége, ha egyesülünk a Megváltóval. Krisztusban élve, Krisztushoz ragaszkodva, tőle nyerve segítséget, belőle táplálkozva teremhetjük meg a Krisztushoz hasonló gyümölcsöket. Benne élünk és benne mozgunk; egyek vagyunk vele és az Atyával. Krisztus neve dicsőített meg benne hívó gyermekében. Ez a Biblia valása. – *That I May Know Him*, 318. old.

Népünkhöz szólok: ha közel húzódtok Jézushoz, ha rendezett éle-tetekkel és istenfélő beszéddel ékesítitek hitvallásotokat, akkor nem tévedtek tiltott ösvényekre. Csak ha szüntelenül imádkozva virrasztotok, ha mindent úgy tesztek, mintha Isten közvetlen jelenlétében lennétek, akkor menekülhettek meg attól, hogy behódoljatok a kísértésnek, akkor remélhettek, hogy mindvégig tiszták, szeplőtelenek és feddhetetlenek maradtok. Ha bizalmatokban végig szilárdan kitartotok, útjaitokat Istenben alapozzátok meg. Amit a kegyelem elkezdett, majd a dicsőség koronázza meg a mennyek országában. A Lélek gyümölcse: „Szeretet, öröm, békesség, béketűrés, kedvesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség.

Az ilyenek ellen nincs törvény.” Ha Krisztus él bennünk, megfeszítjük a testet, annak kívánságaival és kedvteléseivel együtt. – *Bizonyágtételek*, 5. kötet, 148. old.

Június 8., csütörtök – További tanulságok az Ószövetségből

A bűn alaptermészete, hogy terjedjen és gyarapodjon. Ádám első bűnétől kezdve nemzedékeken át ragályos betegséggént tör előre. Amikor a világ még gyerekkorát élte, a bűn már félelmetes méreteket öltött. Az Úr törvénye iránti gyűlölet és ennek következtében minden jó iránti gyűlölet vált egyetemessé. Az embert megteremtő Isten nagylelkűen felkínálta gondviselésének javait, mégis teremtményei meggyalázták, kígyonyolták, és ajándékainak várományosai megvetették. (...)

Noé napjaiban olyan méreteket öltött a gonoszság, amit az Úr már nem tűrhetett tovább. (...) De megszánta az embert, és szeretetében menedéket kínált mindazoknak, akik elfogadják Őt. Noéra bízta az üzenetet, amit mindenkinek hirdetnie kellett: „Ne maradjon az én Lelkem örökké az emberben.” (...) Isten Lelke tovább küzdött a lázadó emberért, mígnem eljött a kijelölt nap, és Noé családjával együtt bement a bárkába, majd a Mindenható keze bezárta az ajtót. Az aranytrónusról leszállt az irgalom, és többé nem járt közben a bűnös emberért. – *Krisztushoz hasonlóan*, 321. old.

E romlott korban, amikor ellenségünk, az ördög „ordító oroszlánként jár szerte, keresve, kit nyeljen el”, szükségesnek tartom felemelni figyelmeztető szavamat. Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek! Sok ragyogó tehetségű ember Sátán szolgálatába állította képességeit. Milyen figyelmeztetést adhatnék a népnek, ami vallja, hogy kijött a világból, elhagyta a sötétség dolgait, és Isten törvényeinek őrizője, mégsem terem gyümölcsöt a menny dicsőségére? Sokan tisztátalan gondolatokat, szentségtelen elképzeléseket, megszenyeltlen kívánságokat és hitvány ösztönöket dédelgetnek magukban.

Isten gyűlöli az ilyen fa gyümölcsöt. A tiszta és szent angyalok elborzadva tekintenek ezeknek az embereknek a viselkedésére. Az ellenség viszont örül. Ő, bárcsak a férfiak és nők meggondolnák, milyen követ-

kezményekkel jár, ha áthágják az Úr törvényét! Isten nevének meggyalázása és az ember átka ez bármilyen körülmények között. Annak kell tekintenünk, ha mégoly kívánatosnak álcázott is, és bárki emberfia legyen is az elkövető. – *Bizonyságtételek*, 5. kötet, 146. old.

Bálám egykor jó ember volt és Isten prófétája. Később azonban elhagyta hitét, és a mohóság, kapzsiság uralkodott el rajta, de mégis a Magasságos szolgálójának vallotta magát. Nem voltak előtte ismeretlenek Istennek azok a cselekedetei, amiket Izrael érdekében vitt véghez. Mikor a követek közölték vele a megbízást, jól tudta, hogy kötelessége szerint azonnal vissza kellene utasítania Bálák ajándékait, a jutalmat a követekkel együtt azonnal el kellene küldenie. Bálám azonban vakmerően játszani kezdett a kísértéssel. (...)

Így sokakat rávesz arra, hogy vakmerően térjenek le a szigorú becsületesség és tisztesség ösvényéről. Egy hibás lépés megkönnyíti a második hibás lépés megtételét, és így egyre merészebbekké válnak. A legszörnyűbb dolgokat is már meg merik tenni, ha egyszer a fösvényesség és a hatalomvágy uralma alá adták magukat. Sokan azzal áltatják magukat, hogy egy időre letérhetnek a becsületesség útjáról valamiféle világi előny érdekében, és majd akkor változtatják meg viselkedésüket, amikor nekik tetszik. Ők belekeverednek Sátán hálójába, és ebből a hálóból nagyon ritkán tudnak csak kiszabadulni. – *Pátriárkák és próféták*, 439–440. old.

Június 9., péntek – További tanulmányozásra

A nagy küzdelem: „Újkori ébredések” című fejezet.

12. tanulmány

Az Úr napja

Június 10., szombat délután

Ha felveszik Isten teljes fegyverzetét, és naponta időt szentelnek az elmélyedésre, az imára és a Szentírás tanulmányozására, a mennyel állnak kapcsolatban, és megmentő, átalakító hatást gyakorolnak a körülöttük élőkre. Gondolataik emelkedettek, törekvéseik nemesek lesznek. Világosan megértik az igazságot és az Úr iránti kötelességeiket. Vágyakozni fognak az ártatlanságra, a világosságra, a szeretetre és a többi mennyei adományra. Komoly imájuk behatol a függöny mögé. Szent bátorsággal lépnek a végtelen Isten jelenlétébe. Tudják, hogy övék a menny fénye és dicsősége, annak a szoros kapcsolatnak köszönhetően, ami ösz-szeköti őket a Mindenhatóval. Ez a valódi keresztények kiváltsága.

Nem elég az elvont elmélyedés, és a jó tettek sem elegendőek önma-gukban – mindkettőre szükség van a keresztény jellem kialakításához. A komoly, titkos imával nyert erő felkészít, hogy ellenállhassunk a tár-sas szórakozás vonzalmainak. Azonban nem kell elzárkóznunk a világ-tól, mert keresztény életünk célja, hogy a világ világossága legyünk. Csak akkor nincs ártalmunkra a világiak társasága, ha azzal a szándék-kal érintkezünk velük, hogy Istenhez vezessük őket, és ha lelkileg elég erősek vagyunk, hogy ellenálljunk rossz hatásuknak. – *Bizonyságtételek*, 5. kötet, 112. old.

Valljuk, hogy idegenek és vándorok vagyunk ezen a földön, és egy jobb, mennyei hon felé zarándokolunk. Ha valóban csupán utazók vagyunk egy olyan otthon felé, ahol csak szentek lakhatnak, ennek az országnak a megismerése lesz legfőbb elfoglaltságunk; lelkes érdeklő-déssel fordulunk a szükséges előkészületek, valamint a kellő magatar-tás és jellem felé, hogy az ország polgáraivá válhassunk. Jézus, az ország

Királya feddhetetlen és szent. Ő parancsolta követőinek: „Szentek legyetek, mert én szent vagyok” (1Pt 1:16) Ha Krisztus és a bűntelen angyalok társaságát szeretnénk élvezni az eljövendő világban, akkor már itt fel kell készülnünk a társaságokra. (...)

Az ország, ami felé utazunk, minden tekintetben sokkal vonzóbb, mint Kánaán volt Izrael fiai számára. (...) Mi akadályozta meg a haladásukat még ott, a vágyott ország határán is? (...) Megátalkodott hitelenségük miatt fordultak vissza. Nem álltak készen bármit is kockáztatni Isten ígéreteiért. (...) Izrael fiainak története figyelmeztetés számunkra, „akikhez az időknek vége érkezett”. Mondhatjuk, hogy a mennyei Kánaán határához érkeztünk. Ha akarjuk, rátekinthetünk és szemlélhetjük a vágyott ország szépségeit. Ha él bennünk az Isten ígéreteibe vetett hit, látszani fog beszélgetéseinken és magaviseletünkön, hogy nem ennek a világnak élünk, hanem a szent országra való készülődésünk a legfontosabb tennivalónk. – *That I May Know Him*, 169. old.

Június 11., vasárnap – A tekintélyek sora

Ha az Írást nem értjük tökéletesen, amikor Sátán csodatevő ereje megnyilvánul világunkban, akkor könnyen eltévedhetünk, és az Úr művének tekinthetjük, hiszen Isten Igéje kijelenti, hogy ha lehetséges volna, megtevesztené még a választottakat is. Ha meggyökereztünk, és már szilárd alapunk van az igazságban, csak akkor nem söpörhetnek el bennünket az ördög csalárdságai. Ragaszkodnunk kell a Bibliánkhoz. Ha Sátán elhitetheti veled, hogy a Szentírásban vannak nem ihletett szövegek is, akkor már behálózta a lelkedet. Éppen a legfontosabb időpontban nem lesz biztonságunk, biztosítékunk, amikor legjobban kellene tudnunk, hogy mi az igazság. – *Evangelizálás*, 249. old.

Feltámadása után Jézus megjelent tanítványainak az Emmausz felé vezető úton, és „elkezdvén Mózesről és minden prófétáktól fogva, magyarázta nekik minden írásokban, amik őfelőle megírtak” (Lk 24:27). (...) A Megváltó fényt akart gyújtani értelmükben, hogy hitükkel a „biztos prófétai beszédbe” kapaszkodjanak. Azt akarta, hogy az igazság erős gyökeret verjen a lelkükben, nem csupán azért, mert személyesen tett

bizonyoságot nekik, hanem mert a ceremoniális törvény szimbólumai, az árnyékszolgálat, valamint az Ótestamentum próféciai mind-mind kétségbevonhatatlan bizonyítékok. A Mester követőinek értelmes hitre volt szükségük, nemcsak saját érdekükben, hanem azért is, hogy megismer-tethessék Krisztust a világgal. És e munka kezdetén Jézus a tanítványok figyelmét „Mózesre” és „minden prófétára” terelte. Így tett bizonyoságot a feltámadt Üdvözítő az ószövetségi Szentírás értékéről és fontosságáról. – *A nagy küzdelem*, 349. old.

Az Isten Igéjét figyelmen kívül hagyó tévtanok mindenfelől beáramlanak majd körünkbe, és a hitben gyengéknek bölcsen hangzó igazságokat fognak jelenteni. Valójában ezek a semmivel egyenértékűek, sok gyülekezeti tag mégis annyira meglegszik a silány eledellel, hogy vallásuk emésztési zavarokkal küszködő vallássá válik. Miért kicsinylik le úgy a férfiak és nők eddigi tapasztalatukat azáltal, hogy üres meséket gyűjtenek, és azokat figyelemre méltó dolgokként teszik közzé? Isten népének nincs arra ideje, hogy olyan bizonytalan és könnyelmű kérdéseken töprengjen, melyeknek semmi közük a menny követelményeihez.

Az Úr józanul és őszintén gondolkodó férfiakat és nőket szeretne látni. Egyre magasabb és magasabb szintre kell jutnunk, hogy szélesebb horizont táruljon elénk! Jézusra tekintve az Ő hasonlatosságára kell elválnunk! Ha a menny mély és örökkévaló igazságait kutatva töltik idejüket, semmi léhaság nem kerül be a vallási életükbe. Amint Isten Igéjének hatalmas igazságait tanulmányozzák, meglátják a láthatatlant. Megértik, hogy azok a legfelelőbb és legnemesebb igazságok, melyek minden igazság forrásával, azaz Jézussal kapcsolatosak. Míközben róla tanulnak, indítékaik és együttérzésük szilárdá és megingathatatlaná válik, mert a mindenek fölött való bölcsesség szilárd és marandó. A Krisztustól származó élő víz nem csekélyke forrás, mely egy ideig csobog, majd kiszárad; az élő víz örök életre buzog!

Tartsuk magunkat Isten kijelentett törvényéhez, és akkor tudni fogjuk, hogy világosságunk a minden igaz világosság isteni Forrásától származik! – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 102–103. old.

Június 12., hétfő – A csúfolódók

Virrasszatok, virrasszatok, virrasszatok! Csaknem mindenki abba hagyta éber várakozását. Nem állunk készen, hogy azonnal ajtót nyissunk neki. A világ szeretete annyira lekötötte gondolatainkat, hogy nem az égre, hanem le, a földre néz a szemünk. Sürgölődünk, lobogó lelkesedéssel építjük különféle vállalkozásainkat, Istent pedig elfelejtjük, s nem becsüljük meg a mennyei kincset. Nem virrasztunk, nem is várakozunk. A világ szeretete és a család gazdagság kiszorítja hitünket, ezért nem szeretjük, nem is várjuk Üdvözítőnk megjelenését. Keményen törjük magunkat, hogy gondoskodjunk magunkról. Nyugtalankodunk, és nagymértékben hiányt szenvedünk a szilárd, Istenbe vetett hitben. Sokan egyre csak fáradoznak, aggódnak, terveznek, és rettegnek, hogy majd ínséget látnak. Nem marad idejük imára, sem vallásos összejövelekre. Mikor így gondoskodnak magukról, nem hagyják, hogy Isten gondoskodjon róluk. Az Úr nem tesz sokat értük, mert nem hagynak neki lehetőséget sem rá. Túl sokat tesznek magukért, és alig-alig hisznek és bíznak Istenben. – *Bizonyágtételek*, 2. kötet, 195. old.

Nem ismerjük Urunk visszajövetelének pontos idejét. De vagy ebben az évben, vagy a következőben, vagy évek múltán következik be, Krisztus azt mondta, hogy úgy jön el, mint éjjel a tolvaj. Mindenkihez intézte szavait: „Virrasszatok!” Nagyon sok ember számára olyan időpontban fog eljönni, amikor nem várják. Eljövetele előtt majd ezt kérdezik az emberek: „Hol van az Ő eljövételének ígérete?” (...)

A gonosz szerzője, Sátán most nyilatkoztatja ki hatalmát az emberek fiaiban. Ez az ő órája, a sötétség erőinek ideje. Látszólag ő tartja ellenőrzése alatt a világot... Létezik egy erő, amely a világot egyre nagyobb ellenállásra készíti Krisztussal és üzenetével szemben. (...)

Az ördög most minden erejét latba veti, hogy akadályozza Isten ügyét. (...) Figyelmeztetnünk kell a testvéreinket és testvérnőinket, hogy vigyázzanak a hamis tanításokkal, és őrizkedjenek azoktól, akik e tévtanok csapdájába estek.

Ha valaha volt idő, amikor Isten őrszemeinek ébernek kellett lenniük, akkor az az idő most van. – *The Upward Look*, 365. old.

Széles körben elterjedt a büszkeség és a becsvágy; és ha ezeket ápolják, ajtót nyitnak az irigység és a hatalmi harc előtt: a lélek elidegenedik Istentől, és észrevétlenül Sátán soraiba áll át. (...) Miközben minden erejükkel próbálják az emberek bizalmát megingatni az Úrtól rendelt személyekben, azt hiszik, hogy jó ügyet szolgálnak, és hogy a menny ügyét viszik előre. (...)

A bűnös engedékenység által az emberek beengedik az ördögöt az elméjükbe, és a gonoszság egyik fokáról a másikra jutnak. A világoság visszautasítása elhomályosítja az elmét és megkeményíti a szívet, így könnyebben megteszik a következő lépést a bűn irányába, még határozottabban elvetik a világoságot, míg végül rossz szokásaik berögzülnek. A bűn többé már nem tűnik bűnnek számukra. – *Conflict and Courage*, 108. old.

Június 13., kedd – Ezer esztendő olyan, min egy nap

Abból a sok-sok emberből, akik az özönvíz előtt laktak a földön, csak nyolcan hittek Istenben, és engedelmeskedtek Noén keresztül küldött szavának. Az igazság prédikátora százhusz éven át figyelmeztette a világot a közelgő pusztulásra, de üzenetét elutasították és semmibe veték. Mielőtt a Törvényadó eljön, hogy megbüntesse az engedetleneket, figyelmezteti a törvényszegőket. (...) Ezt mondja Péter apostol: „Tudván először azt, hogy az utolsó időben csúfokodók támadnak, akik saját kívánságaik szerint járnak, és ezt mondják: Hol van az Ő eljövetelének ígérete? Mert amióta az atyák elhunytak, minden azonképpen marad a teremtés kezdetétől fogva.” (2Pt 3:3–4) Nem halljuk-e mi is ugyan ezeket a szavakat, nem csupán azoktól, akik nyíltan tagadják Isten létezését, hanem sok olyan embertől is, akik felállnak országunk szószékeire? „Nincs ok az aggodalomra! – kiáltják. – Mielőtt Krisztus eljön, az egész világ megtér, és ezer évig uralkodik az igazság. Békesség! Békesség! Minden úgy folytatódik, ahogy kezdettől fogva volt. Ne zavarjon meg senkit ezeknek a vészmadaraknak az izgató üzenete!” De ez az elmélet a millenniumról nem egyezik meg Krisztus és az apostolok tanításaival. Jézus feltette ezt a sokatmondó kérdést: „Az embernek Fia mikor eljő, avagy talál-e hitet a földön?” (Lk 18:8) És amint láttuk, azt is kije-

lentette, hogy a világ állapota olyan lesz, mint Noé napjaiban volt egykor. – *Pátriárkák és próféták*, 102. old.

Istenünk szavára hallgat a menny és a föld, és Ő pontosan tudja, mire van szükségünk. Mi csak rövid távolságot látunk magunk előtt, de „nincsen oly teremtmény, amely nyilvánvaló nem volna előtte, sőt mindenek meztelenek és leplezetlenek annak szeme előtt, akiről mi beszélünk” (Zsid 4:13).

Az Úr magasan trónol a föld nyugtalansága fölött. Nincs titok isteni tekintete előtt. Nagy és zavartalan örökkévalóságából rendeli el, amit jónak lát.

Az Atya tudta nélkül egyetlen veréb sem hull le a földre. (...)

Olyan tudatlanok vagyunk Isten felől, akár egy kisgyerek; ennek ellenére kisgyermek módjára szerethetjük Őt, és engedelmeskedhetünk neki. Ahelyett, hogy az Úr természetét és előjogait találgatnánk, engedelmeskedjünk inkább szavainak: „Csöndesedjétek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten!” (Zsoltár 46:11) – *Bizonyágtételek*, 8. kötet, 273, 279. old.

Krisztus mindig kész bennünket bűneinktől megszabadítani, de sohasem kényszeríti akaratumkat. Ám ha állandó vétkezés folytán akaratumk teljesen a gonosz felé hajlik, ha nem vágyunk újból szabadokká lenni, és nem akarjuk elfogadni Isten kegyelmét, vajon mi egyebet tehet még értünk? Ha makacsul visszautasítjuk szeretetét, önmagunk vagyunk kárhozatunk okozói. „Íme, itt a kellemetes idő, íme, itt az üdvösség napja.” (2Kor 6:2) „Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket!” (Zsid 3:7–8) – *Jézushoz vezető út*, 34. old.

Június 14., szerda – És akkor mi van?

A gonosz szolga azt mondta szívében: „Halogatja még az én uram a hazajövetelt.” Nem azt állítja, hogy Krisztus nem jön el. Nem gúnyolódik Jézus második eljövételének tanításán, de szívében, cselekedeteivel és szavaival is kinyilvánítja, hogy az Úr eljövele késik. Számúzi másokból is azt a meggyőződést, hogy az Úr gyorsan eljön. Befolyásával

öntelt és meggondolatlan késlekedésre bírja rá az embereket. Megerősödnek világiasságukban és lelki tompultságukban. Földi szenvedélyek, romlott gondolatok veszik birtokba elméjüket. A gonosz szolga együtt eszik és iszik a részegeskedőkkel; egyesül a világgal az élvezetek, szórakozások hajhászásában. Veri szolgatársait, megvádolja és kárhoztatja az Urukhoz hűségeseket. Elvegyül a világgal, és azzal együtt süllyed egyre mélyebbre a bűnökben. Félelmetes összekeveredés ez a világgal, amellyel együtt esik csapdába. „Megjön annak a szolgának az ura, amely napon nem várja, és amely órában nem gondolja, és kettévágatja őt, és a hitetlenek sorsára juttatja.” – *Jézus élete*, 635. old.

A Biblia bőven tartalmaz figyelmeztető tanításokat, hogy tegyünk bizonysgot a szeretetről, a türelmemről és a tiszteletről beszédünkben és mások iránti magatartásunkban. Jézus szeretete a lélekben sosem vezet gonoszságra és irigységre. A keresztény szeretet gyöngö palántáját nagy gonddal kell ápolni. Csak akkor növekszik, ha megfelelően gondozzuk.

A menny felfigyel arra, aki a béke és a szeretet légkörében él. Ez az ember elnyeri jutalmát, és meg fog állni az Úr nagy napján. – *Our High Calling*, 234. old.

Amikor valaki a szívébe zárja Krisztust, az Ő képmása tör felszínre az életében. Ahol valamikor büszkeség trónolt, ott most alázat uralkodik, szelídség, türelem enyhíti a természettől fogva romlott, féktelen jellem durva vonásait. A Jézus iránti szeretet a népe iránti szeretetben fog kivirágozni. Ez nem szeszélyesen változó, fel-fellobbanó, majd újra elhidegülő, hanem kitartó, mély és erős szeretet. A keresztény élete mentes lesz minden színleléstől, mesterkéeltségtől és hamiságtól. Ez becsületes, igaz és magasztos élet: Krisztus szól minden szavából, Ő tűnik fel minden tettében. A benne élő Üdvözítő világossága ragyog át rajta. Istennel tanácskozva, boldogan elmélkedve a mennyi dolgokról készülődik a mennybe, és azon fáradozik, hogy másokat is Jézus nyájába gyűjtsön. Üdvözítőnk mindent meg tud és meg akar tenni értünk, még azon felül is, amit kérünk vagy megértünk. – *Bizonyágtételek*, 5. kötet, 49. old.

Június 15., csütörtök – Az utolsó felhívás

„Szeretteim, ezeket várván igyekezzetek, hogy szeplő nélkül és hiba nélkül valóknak találjon titeket, békességben... Növekedjete a kegyelemben és a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak ismeretében.” (2Pt 3:14, 18) A megszentelődés nem egyetlen pillanat, óra vagy nap műve, hanem szüntelen növekedés a kegyességben. Ma nem tudjuk, hogy holnap milyen nehéz küzdelem vár ránk. Sátán él és tevékenykedik. Naponta kiáltsunk Istenhez segítségért és erőért az ellenálláshoz. Míg az ördög uralkodik, le kell győznünk magunkat, felül kell kerekednünk gyöngeségeinken. Nincs nyugvóhely, nincs olyan pont, ahova elérkezve azt mondhatjuk, hogy teljesen megvalósítottuk a célt. (...)

A keresztyén élet szüntelen előretörés, menetelés. Jézus finomítja és tisztogatja népét. Amikor képmása tökéletesen tükröződik bennünk, tökéletesek és szentek vagyunk, készek az elváltozásra. Komoly erőfeszítést várnak el a keresztyéntől. Az Úr int, hogy tartsuk távol magunkat a test és a lélek minden szennyétől, és Isten félelmében tegyük teljessé megszentelődésünket. Itt látjuk a nagy feladatot. Szüntelen munka vár a keresztyénre. A szólótó minden indájának életet és erőt kell nyerni a tőkétől, hogy gyümölcsöt teremjen. – *Bizonyságtételek*, 1. kötet, 340. old.

Nyisd ki a menny felé lelked ablakait, és zárd be azokat a világ előtt! Engedd, hogy a feddhetetlenség Napja világítson be szívedbe! Krisztus alázatosságát és szelídségét ápolni, az Ő igáját és terheit viselni az a feladat, ami előtted áll, és téged és mindazokat illet, akikkel kapcsolatba lépsz. Ápold a mennyei erényeket! Minden szennyet takaríts ki a lelkedből! Szerezd meg ahhoz a szükséges képességet, hogy a mennyei család tagja lehess!

Isten Igéjének tanítása... a munkások gondolatait kegyelemmel édesíti meg, és segítséget nyújt a munka elvégzéséhez. Amikor az Úr befolyásolja gondolataikat, egyik a másiktól átveszi a legértékesebb gondolatokat. Higgyed, hogy a Szentírás Isten élő Igéje! – *Istennel ma*, 29. old.

Az a Krisztus kegyelmében való növekedés egyedüli útja, hogy önzetlenül végezzük a menny ránk bízott munkáját, minden tőlünk telhetőt elkövetve, hogy megsegítsük a támogatásunkra szorulókat. Gyakorlat

adja az erőt; a tevékenység az élet első feltétele. Akik úgy élik a Jézusban való életet, hogy tétlenül elfogadják a Lélek kegyelmi ajándékait, de mit sem tesznek a Megváltóért, megkísérlik az ingyen élést – munka nélkül. A semmittevés azonban mind a lelki, mind az anyagi világban elerőtlenedést és végül romlást eredményez. Az az ember, aki vonakodik mozgatni a végtagjait, csakhamar annyira elgyengül, hogy többé már képtelen lesz azokat használni. Hasonlóan az a keresztyény, aki nem akarja Istentől nyert erejét felhasználni, nemcsak hogy nem növekedhet Krisztus kegyelmében, hanem még a meglévő erőt is elveszíti.

Jézus egyháza az Úr elrendelt eszköze az elveszett emberiség üdvözítésére. Küldetése, hogy az evangéliumot az egész világnak eljuttassa. Ez egyúttal minden egyes keresztyény kötelessége. Ki-ki igyekezzen alkalma és képessége szerint teljesíteni az Üdvözítő parancsát. Krisztusnak előttünk megnyilatkozott szeretete mindnyájunkat adóssá tesz azokkal szemben, akik Őt még nem ismerik. Isten azért adta nekünk világosságot, hogy szétárasszuk sugarait. – *Jézushoz vezető út*, 80. old.

Június 16., péntek – További tanulmányozásra

Bizonyágtételek a gyülekezetnek, 1. kötet: „Advent-élmény” című fejezet.

13. tanulmány

Péter első és második levelének fő témái

Június 17., szombat délután

Amikor szinte egyetemessé válik a dac a mennyel szemben, amikor népének szenvednie kell az emberektől, Isten közbelép. Akkor majd a sírból előtör a mártírok hangja, akiket azok a lelkek képviselnek, akiket János látott megöletni az Úr Igéjének és Jézus Krisztus bizonyoság-tételének megtartásáért, és az Atya minden igaz gyermeke a következő imát fogja rebegni: „Elérkezett az idő, hogy közbelépjen az Úr, mert az emberek a te törvényedet tapossák.”

Népének buzgó imái válaszra találhatnak, mert Istennek tetszik, hogy népe teljes szívvel keresi Őt, és bízunk Szabadítójában. Őt keresi, hogy beteljesedjenek mindezek népe érdekében, és Ő meg is fog mutatkozni védelmezőként és bosszúállóként. „Hát az Isten nem áll-é bosszút az Ő választottaiért, kik őhöz kiáltanak éjjel és nappal, ha hosszútűró is irántuk?” – *Adventista Bibliakommentár*, 6. kötet, 1081. old.

Láttam, hogy népünk nem lehet túl elővigyázatos abban, hogy milyen hatást kelt. Örködnünk kell minden szavunk fölött. Amikor beszédünkkel vagy tettünkkel az ellenség csatamezejére tévedünk, elűzzük magunktól a szent angyalokat, és gonosz angyalok tömegeit bátorítjuk fel és vonzzuk magunk köré. (...)

A mi országunk nem e világból való. Várjuk Urunkat, hogy eljőjön a földre, véget vessen minden hatalomnak és tekintélynek, és felállítsa örök országát. A földi hatalmak meg fognak rendülni. Nem kell és nem szabad elvárni, hogy a világ nemzetei közt egység uralkodjon. Nabukodonozor szobrának lábujjai jelképezik jelenlegi helyzetünket.

Ez megosztott állapot, és törekeny anyagból való, ami nem tapad össze. A jövődőlés tudunkra adja, hogy Isten nagy napja közvetlen előttünk áll, és igen siet. – *Bizonyságtételek*, 1. kötet, 360. old.

Krisztus mindig szem előtt tartotta, mit fog eredményezni a küldetése. Fáradozással és önfeláldozással teli földi életét megvidámította a gondolat, hogy ez a vajúdás mind nem hiábavaló. Élete feláldozásával helyreállítja az emberiségben Isten képmását. Kiemel bennünket a porból, jellemünket saját jellemének mintájára alakítja újjá, és saját dicsőségével szépíti meg.

Jézus látta, hogy lelke miként vajúdik majd, és elégedett volt. Szeme előtt megjelent a végtelenségbe nyúló örökkévalóság, és látta azok boldogságát, akik az Ő megaláztatása árán bocsánatban és örök életben részesülnek. Vétkeik miatt kapott sebeket, bűneik miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekik békességük legyen, és sebei árán gyógyulnak meg. Hallotta az üdvözültek ujjongását. Hallotta a megváltottakat Mózes és a Bárány énekét énekelni. Habár előbb vérrel kell megkeresztelkednie, noha a világ bűnei ártatlan lelkére nehezedenek, kimondhatatlan lelki gyötrelem árnya borul rá, ám az elé táruló örömért önként vállalta a keresztet, és nem gondolt annak szégyenével. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 504. old.

Június 18., vasárnap – A szenvedés, Jézus és az üdvösség

Jézus azokra a lelkekre is gondolt szerte a világon, akiket a hamis pásztorok félrevezettek. Össze akarta gyűjteni őket, farkasok között szétszóródott juhait, és így szólt: „Más juhaim is vannak nékem, amelyek nem ebből az akolból való: azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak majd az én szómra; és lesz egy akol és egy pásztor.” (Jn 10:16) (...)

„Én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt. Senki sem veszi azt el értőlem, hanem én teszem le azt én magamtól. Van hatalmam letenni azt, és van hatalmam ismét felvenni azt.” (Jn 10:17–18) Krisztus az emberi család tagjaként halandó volt, de mint Isten az élet kútfejeként buzgott a világ számára. Ellenállhatott volna a halál közeled-

tének, visszautasíthatta volna, hogy uralma alá kerüljön, ezzel szemben Ő önként letette az életét, hogy világosságra hozza az életet és a halhatatlanságot. Hordozta a világ bűneit, elszenvedte átkát, feláldozta az életét, hogy az ember ne haljon meg örökre. „Pedig betegségeinket Ő viselte, és fájdalmainkat hordozta. [...] Ő megsebesítettett bűneinkért, megronthatott vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az Ő sebei-vel gyógyultunk meg. Mindnyájan mint juhok eltévelyedtünk, ki-ki az ő útjára tértünk; de az Úr mindnyájunk vétkét őreá vetette.” (Ésa 53:4–6) – *Jézus élete*, 483–484. old.

Hogy lerombolhassa a Sátán által az Isten és ember közé fölhúzott válaszfalakat, Krisztus teljes áldozatot hozott, példa nélküli módon mondott le önmagáról. Az Úr csodálatos látványában nyilatkoztatta ki magát a világnak az által, hogy emberi testben élt, és önmagát adta az elbukott emberért. Micsoda szeretet! Amint rá gondolok, sírni kezdek, mivel olyan sokan, a magukat igaz hívőknek nevezők, önző életformába tokosodtak be. (...)

Csodálkozom, hogy a névleges keresztények nem kapják meg a mennyei erőforrásokat; de nem értik meg, hogy a kereszt a megbocsátás és feloldozás eszköze, a gőgös és önző szív rendelkezésére bocsátott eszköz, hogy közvetlen kapcsolatba léphessenek a Szentlélekkel annak érdekében, hogy Jézus gazdagságai áradhassanak ki az elméjükbe, és ékessé váljanak a Lélek erényeitől azért, hogy Krisztus felajánlhassa az Őt még nem ismerőknek. – *The Upward Look*, 191. old.

Továbbá láttam a drága, szeretett Megváltót. Láttam, hogy elhagyja a dicsőség otthonát, és eljön e sötét földre magányosan, hogy drága életét adva meghaljon Ő, az Igaz az igaztalanokért. Elszenvedte a kegyetlen gúnyt és a korbácsütéseket, töviskoronát hordott, és nagy vércseppekkel öntözte a kertet, miközben a világ összes bűne ránehezedett. Az angyal feltette a kérdést: „Miért?” Ő, láttam és tudtam, hogy értünk! Mindezt a mi bűneinkért szenvedte el, hogy drága vére megválthasson Isten számára. – *Korai írások*, 78–79. old.

Június 19., hétfő – Hogyan éljünk?

Így áll a hívő előtt az a csodálatos lehetőség, hogy hasonlóvá válhat Krisztushoz, engedelmeskedhet a törvény minden tételének. Önmagától azonban képtelen ide eljutni. Az Isten Igéje szerinti szentség, amit el kell érnie, hogy üdvözülhessen: a mennyei kegyelem munkálkodásának eredménye. A hívőnek alázatos engedmességgel kell meghajolnia az igazság Lelke fegyelmező és fékező hatása alatt. Az ember engedelmesége Jézus szentsége, érdeme által lesz tökéletessé, amelyhez mennyei jó illattal járul hozzá. Ebben a keresztyén munkarésze, hogy állandóan küzd minden fogyatkozása ellen. Folyton könyörög Megváltójához, hogy gyógyítsa meg lelke valamennyi hibáját. A hívő önmaga nem elég bölcs, nem elég erős, hogy győzzön. Ezek a tulajdonságok az Úrúi, aki megadja mindazoknak, akik alázatosan és töredelmes szívvel könyörögnek segítségéért.

Akik keresik a Lélek hatalmát és kegyelmét, elnyerik erejét. Amikor Isten elé járulunk, Ő segíteni fog gyöngeségünkön. A menny nyitva áll a kéréseink előtt. Az Úr arra hív minket, hogy „járuljunk bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk, és kegyelmet találjunk alkalmas időben való segítségül” (Zsid 4:16). Jöjünk hát Isten elé bizalommal, és higgyünk abban, hogy meg is fogjuk kapni azokat a dolgokat, amiket kérünk! – *Isten csodálatos kegyelme*, 217. old.

A Megváltó nem saját kedvtelésére élt. (...) Nem volt háza a földön, csak ha barátai jóindulatából menedéket kapott, ám jelenlétében az emberek a mennyben érezhették magukat. Nap mint nap szembe-sült próbákkal és kísértésekkel, ám nem esett el a kimerültségtől és nem csüggedt el. Mindig türelmes és vidám volt, a szenvedők pedig az élet, a béke és az egészség hírnökeként fogadták Őt. Életében minden tiszta és nemes volt. (...)

A Megváltó életének megélése, minden önző vágy leküzdése, Isten és embertársaink iránti kötelességünk bátor és örömteli teljesítése tesz bennünket győztesekké. Ezáltal felkészülünk, hogy szeplő és sömörögzés nélkül állhassunk meg a Bárány véreben megmosott jellemruhánkkal a nagy fehér trón előtt. – *Signs of the Times*, 1904. március 30.

Amikor felismerjük bűnösségünket, és összetörünk a sziklán, az örökkévaló karok körülölelnek bennünket, és Jézus közelségébe jutunk. Szeretete megindítja szívünket, és utálattal fordulunk el saját igazságunktól. Gyertek közel a kereszthez! Minél jobban megalázzuk magunkat, Isten szeretete annál dicsőségesebbnek tűnik majd. Krisztus kegyelme és igazsága nem használhat azoknak, akik egészségeseknek és jóknak vélik magukat, ezért elégedettek saját állapotukkal. Nincs hely a Megváltó számára abban a szívben, amely nem ismeri fel az isteni világosságra és segítségre való rászorultságát. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 188. old.

Június 20., kedd – Reménység a második adventben

Ha a túlradóan értékes megígért és dicső jutalom nem készített arra, hogy jókedvvel vállaljunk súlyosabb nélkülözéseket, és terheőbb lemondásokat is elviseljünk annál, amit világi emberek még zokszó nélkül elvállalnak – holott ők csupán a föld jelentéktelen dolgaira vágyanak, hervadó babérra, ami néhány világi tiszteletét vívja ki –, akkor nem vagyunk méltók az örök életre. Nekünk annyival kell túlszárnyalnunk a buzgalom, kitartás, bátorság, erőfeszítés, lemondás és áldozatkészség területén megnyilvánuló lelkiismeretességünkben és komolyságunkban a más vállalkozásban résztvevőket, amennyivel az övéknél magasabb érték elnyerésére törekszünk. A kincs, mely után futunk, hervadhatatlan, örök, halhatatlan és mindenképpen dicső. Amely után a világiak futnak, csak egyetlen napig marad meg. Elhalványuló, elhervadó, tovasurranó, akár a hajnal köde.

Vedd, ó, vedd magadra a keresztet! (...) Amikor felemeled, ámulva veszed észre, hogy az emel és támogat téged. Ez lesz erőd és támaszod a bajban, nélkülözésben és bánatban. Meglátod, hogy könnyörülettel, szánakozással, együttérzéssel és kimondhatatlan szeretettel van tele. Végül a halhatatlanság ígéretének fog bizonyulni számodra. – *Bizonyságtételek*, 2. kötet, 46–47. old.

Lehet, hogy túl sokat várunk ettől az élettől, de csalódnunk fogunk. Meg kell állapítanunk, hogy mulandó. Azonban figyeljünk a „romol-

hatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyekben van fenntartva számunkra” (1Pt 1:4). Törekedjünk, hogy gondolataink az elmúlhatatlan dolgokra összpontosuljanak, és ne azokra, amelyek használat után elmúlnak. (...)

Amikor Krisztus lejött a földre, látta, hogy az emberek figyelmen kívül hagyják az eljövendő örök életet. Eljött bemutatni ezt az életet, hogy azt szemlélve meggyőződünk, hogy másképp kell viszonyulnunk ehhez a földi élethez, és a mennyiekhez ragaszkodjunk, ne a földiekhez, amelyek nemsokára megsemmisülnek. – *In Heavenly Places*, 307. old.

Június 21., szerda – Társadalmi és egyházi rend

Isten azt akarja, hogy népe fegyelmezett legyen, egy akarattal cselekvő. Azt akarja, hogy megértsék egymást, hogy egyazon elvben, egyazon felfogással fogjanak össze. Az ilyen állapot eléréséhez sokat kell még tennünk. Le kell csillapítanunk, át kell alakítanunk a gonosz szívünket. Isten terve, hogy végig ott legyen a gyülekezetben az élő bizonyítésvetés. Mindig szükség lesz feddni, inteni, és némelyeket szigorúan meg is kell dorgálni, amint azt a helyzet megköveteli. Halljuk a kifogást: „Jaj, érzékeny vagyok, a legenyhébb helytelenítést sem viselem el!” De ha tárgyilagosan szólnának, ezt mondanák: „Annyira beképzelt, büszke, önfejű vagyok, hogy nem tűröm, hogy megfeddjenek. Jogot formálok az egyéni felfogásra. Jogom van azt hinni, azt mondani, ami nekem tetszik.” Az Úr nem akarja, hogy feladjuk egyéniségünket. Ki lehetne nála alkalmasabb annak elbírálásában, hogy meddig terjedhet az egyéni függetlenség?

Péter inti testvéreit: „Hasonlatosképpen ti, ifjabbak, engedelmességedjétek a véneknek, mindnyájan pedig egymásnak engedelmességedvén az alázatosságot öltsetek fel, mert az Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.” – *Bizonyságtételek*, 3. kötet, 360. old.

„Mindenek ékesen és jó renddel legyenek!” (1Kor 14:40) (...)

A Szentlélek sohasem nyilatkoztatja ki magát (...) zajban, zűrzavarban. Ez az ördög találmánya, és arra való módszer, hogy hatástalanná

tegye a korunknak szóló tiszta, őszinte, felemelő, nemesítő, megszentelő igazságot. A tébolyító zaj sokkolja és eltorzítja az érzékeket, amelyek ha helyes irányítás alatt volnának, áldásul szolgálhatnának. Sátáni ügynökök idézik elő a zsvajt, a karneváli hangulatot, és mindezt a Szentlélek munkálkodásának nevezik... Akik részt vesznek ebben a feltételezett megújulásban, olyan benyomást kapnak, amelyek nyomán azután csak céltalanul sodródni. Nem tudják képviselni, sem felidézni a korábban ismert bibliai elveket. (...)

Örködnünk kell, hogy szoros kapcsolatban maradjunk Krisztussal, és ne csaljanak meg Sátán trükkjei. Az Úr arra vágyik, hogy szolgálatában rend és fegyelem legyen, nem pedig izgatottság és zűrzavar. – *Maranatha*, 234. old.

Amint egyre többen lettünk, nyilvánvalóvá vált, hogy bizonyos szervezeti forma hiányában nagy zűrzavar keletkezhet, és a munkát nem lehet sikeresen tovább végezni. Az új területeken munkálkodó lelkészek támogatása, a gyülekezetek és a prédikátorok védelme a méltatlan tagoktól, továbbá az igazság sajtóban való terjesztése és sok más cél érdekében elengedhetetlen volt a szervezet.

Ám népünk soraiban nagyon sokan ellenezték ezt. (...) Buzgó imában kerestem meg az Urat, hogy megértsem akaratát, és a Szentlélek által azt a világosságot kaptam, hogy az egyházban rendnek és tökéletes fegyelemnek kell uralkodnia, és hogy fontos a szervezet. A világ-egyetemben az Örökkévaló minden művét rend és szervezettség jellemzi. A menny törvénye is a rend, és ez a törvény kell, hogy legyen Isten népéé is a földön. – *Christian Experience and Teachings of Ellen G. White*, 195. old.

A megszentelődés legértékesebb gyümölcse az alázatosság. Amikor ez az erény uralja a lelket, a lelkiállapotra is hatással van. Akkor folyamatos az istenvárás és az Ő akaratával való megegyezés. Az elme megért minden mennyei igazságot, és az akarat anélkül hajt fejet minden mennyei felfogás előtt, hogy kételkedne vagy hangoskodna. Az igazi alázat megszelídíti a szívet, és felkészíti az értelmet az Ige megértésére. A gondolatot a Jézus Krisztus iránti engedelmisség állapotába vezeti. A szívet

kitárja Isten Igéje előtt. (...) Bennünket pedig leültet Mária mellé Jézus lábához. „Igazságban járhatja az alázatosokat, és az Ő útjára tanítja meg az alázatosokat.” (Zsolt 25:9) – *The Sanctified Life*, 14–15. old.

Június 22., csütörtök – A Szentírás elsőbbsége

Egy Urunk van: Krisztus. Ne felejtjük el, hogy vérén vásárolt öröksége vagyunk. Isten akarata váljon a mi akaratunkká. Testi, értelmi és lelki ajándékokat bocsátott a rendelkezésünkre. Az Atya határozott módon mutatta be akaratát a Bibliában. Elvárja, hogy minden ember úgy használja fel ajándékait, hogy egyre nagyobb ismeretre tegyen szert műveiről, és fejlődhessen, így egyre csiszoltabb, nemesebb és tisztább legyen.

A férfiak és nők már itt a földön készüljenek, hogy elfoglalják helyüket a nemes mennyei lények között. Ezen a világon kell felkészülniük a mennyei udvarokba való átköltözéshez. Akik a Biblia utasításai alapján kezdik a munkát, Krisztus kegyelme által olyan példát fognak mutatni társaiknak, amelyet mindazoknak kell mutatniuk, akik belépnek a kapukon a városba. – *Istennel ma*, 137. old.

A szentség Isten dicsőségének visszatükröződése. Ahhoz azonban, hogy ezt a dicsőséget áraszhassuk, együtt kell munkálkodnunk az Úrral. A szívet és az elmét minden gonoszságtól ki kell üríteni. Isten Igéjét kell olvasni és tanulmányozni attól az őszinte vágytól fűtve, hogy általa lelki erőt nyerjünk. Ez az Ige a mennyei kenyér. Akik elfogadják és magukévá teszik, megerősödnek az Úr erejében. A szentség elérése Isten célja az értünk végzett munkában. Öröktől fogva kiválasztott bennünket, hogy szentek legyünk. – *Krisztushoz hasonlóan*, 37. old.

A Biblia Istenre vonatkozó tanítása az egyetlen biztos tanítás, amit ember követhet. Hitünket a határozott „így szól az Úr” kijelentéshez kell igazítanunk. Ha mindennapi gyakorlattá válik annak megismerése, akit Isten nekünk szeretne bemutatni Igéje által, akkor az ember erőt nyer a bűn elleni küzdelemben, és Jézus Krisztust képviseli.

Tanulmányozzuk az Üdvözítő tanításainak egyszerűségét! Ő arra bátorít, hogy imádkozzunk és legyünk alázatosak. Ez az egyetlen védelmünk a tévtanok ellen, amikkel Sátán megpróbál más istenek felé fordítani és rávenni, hogy elfogadjuk a világosság köntösébe öltöztetett álmításait. – *Orvosi missziómunka*, 133. old.

